

เราดี ยุครุ่งอรุณ



5 บาท

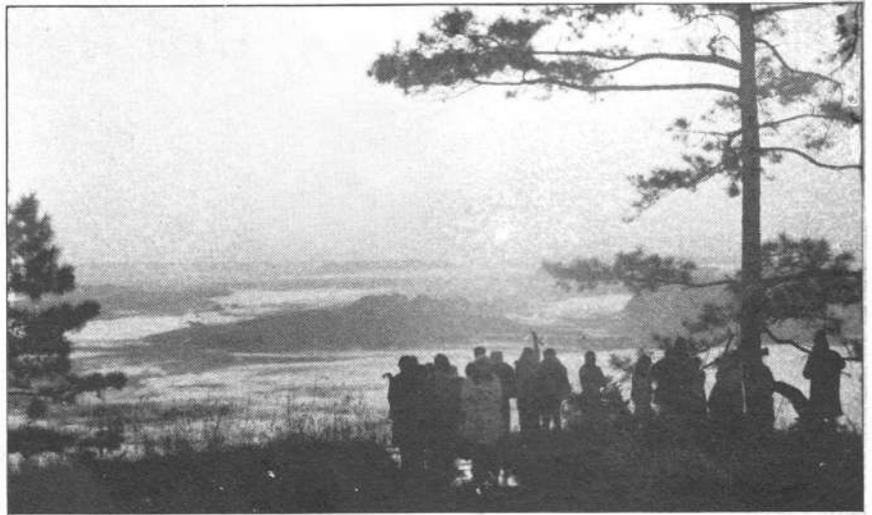
เราดี





นี่ แด คือ ธรรม

เราได้ “พระอาทิตย์แรกอรุณบนยอดภูกระดึง” มาทำปกหนังสือ “อโศก” เป็นฉบับ “แรก” อย่างพอดีพอดี ถ้าใครเคยขึ้นไปอยู่บนยอดภูกระดึง จังจะรู้ว่าที่จะได้เห็น พระอาทิตย์ แรก อรุณนั้นไม่ใช่โอกาสง่าย ๆ เพราะบนนั้นเต็มไปด้วย “เมฆผ้าและราศี” ที่บังพระอาทิตย์ไว้เสมอ



ประหนึ่ง “กิเลสและตัณหา” ที่บังบัง แสงแห่งธรรมไว้ในดวงจิตของคนนั้นเองจะไม่ยอมให้ความเจิดจ้าแจ่มแจ้งไหลออกมาแสดงตนจนลบเลือนเคลื่อนความมีคอบอกให้หายไปจากจิตของคนได้ง่าย ๆ

แต่เราก็ได้มาแล้ว ความเจิดจ้าแจ่มแจ้งแสดงสีสาคทอดผ่านม่านเมฆและเหลี่ยมหินทั้งหลาย อย่างทำท่ายเจิดจ้ารัส เหยียดยอดศิวาที่ท่ายกคนว่าใหญ่โตโอ้อ่างามให้เห็นเป็นความทมิฬคำอยู่ไร่ เยี่ยขัตติความทำให้แก่มนเมฆที่ ได้ลวงคนอย่างสนิที่ว่าตนเป็นเบื้องบนจนให้ใคร ๆ เห็นเป็นพนะเลเรียดเคียด นันก็จงดูเอาเถิด!

สัจธรรมอยู่ตรงนั้นเอง! ผู้แจ่มแจ้งแจ้งความจริงได้เท่านั้น จะชิมซาบถึงสภาวะธรรมว่า โลกนี้มีบน มีล่าง ก็เพราะยึดถือ มีต่ำ มีสูง ก็เพราะสมมุติและยึดแบ่งกัน ไปเอง แท้จริงเมฆก็มี โอกาสลงไปเป็นทะเลอารา ทะเลก็มี โอกาสขึ้นมาเป็นเมฆตามกาลและเทศะแห่งบทบาทที่เป็นไปอย่างแท้จริง แต่นั่นแหละ “สุข” นั้นมันไม่ใช่ทั้งการได้ชื่อว่า “เมฆพองฟ้า” และหรือ “ธารอันไพศาล” นั้นหรือ แม้จะเป็นเมฆที่คำเคียดหรือธารเพียงหยาดหยดหนึ่งก็จงเป็นประโยชน์ให้แก่โลกมากที่สุดนั้นเถิด เมื่อโลกทั้งโลก “สุข” เราจะหลงไปแอบ “ทุกข์” คนเดียวอยู่ ณ ขอกโคขลของโลกเล่า!

วิชฌนวิชัย

ผู้ชนะที่แท้จริง คือ ผู้ที่รวาดตนเองเป็นคู่แข่ง และนั่นคือ ผู้พิชิตมาร

อโศก

1 พ.ย. 2514 ฉบับที่ 12 ปีที่ 15 (อโศก 1)

⊗ ประโยชน์สูง ประหยัดสุด ⊗
ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน
ไม่บังเบียดท่าน ไม่บังเบียดตน



- การจะบิ๊งศร
ให้ผ่านรูกุญแจ
จากระยะไกล
โดยไม่ ให้พลาดเลย
สักดอกเดียว
ย่อมทำได้ยาก
- และจะยิ่งยากขึ้นอีก
ถ้าจะจ๊กเส้นผม
ให้เป็นร้อยแฉก
โดยทุกแฉกต้อง
เสมอกัน
- การจะเข้าถึงความจริง
ว่าทุกอย่าง
ย่อมเป็นทุกข์
นั้นยิ่งยากยิ่งกว่า
“พระพุทธพจน์”

โลกลูกเป็นไฟอยู่อย่างนี้ ยังจะมา罵ว่าเริงอะไรกัน!
ตัวตกอยู่ในความมืดแล้วยังไม่รู้จ๊กหาแสงสว่าง!

โก นุ หาโส กิमानนุโท นิจจํ ปชฺชลิเต สติ
อนุสการเณ โอนทุสา ปทีปํ น คเวสจ

“พระพุทธพจน์”

❖ หมายเหตุ : “อโศก”เล่มแรก (พิมพ์พ.ศ. ๒๕๑๔) หนังสือเผยแพร่ยุคแรก เมื่อครั้งพ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ยังอยู่ที่วัดอโศการาม พิมพ์เผยแพร่อีกครั้งด้วยวิธีสแกน(scan)จากเล่มเก่า ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๕
ในวาระย่างเข้า ๘๙ ปีของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ -สำนักพิมพ์กัลลั่นแก่น

ดัชนีออกมาจาก "ใจผู้ทำ"

เจ้าของ
ห้องภาพสุวรรณ
ผู้อำนวยการ
ชวนไชย เศษศรีสุธ
บรรณาธิการพิมพ์โฆษณา
สุชาติ เศษศรีสุธ
คณะผู้จัดทำ
ธีระ อุษณกรกุล
นที จินนพธอสกุล
บุญเลิศ ศาสสุข
สุภัทรา เศษศรีสุธ
อรพินท์ เศษศรีสุธ
กษณน้อย เศษศรีสุธ
ไพโรธรักษ์
นัยนา เถระวงศ์
เอนก ภูมิภักดิ์
สมศักดิ์ พันธุ์สน
ประทุม พันธุ์สน
เผชญี วงษ์ราช
ขจรวิมล
ประพันธ์ ปิยะวีโร
อังกาบแก้ว กนิษฐรัต
สุสดี สะอาดวงศ์
จิตรา แซ่ล
พิมพ์ที่
โรงพิมพ์ห้องภาพสุวรรณ
๑-๓ สแยกบางขุนพรหม
กรุงเทพฯ ๒
โทร. 825653

หนังสือ "โอโศก" เป็นผลิตรกรรรมชิ้นใหม่ที่เราได้ช่วยกันทำขึ้นมาหลาย
หัว (คิด) หลายแรง และทุกคนที่ทำล้วนมีจิตปรารถนาสู่จุดมุ่งหมายคือ "โอโศก"
เพียงเดียวกันทั้งนั้น ดังนั้นเมื่อท่านเปิดผ่านเข้าไปอ่าน ถ้าไม่รู้เสียแต่แรกว่านาม
ปากกา "โอโศก" นั้นไม่ใช่คนๆเดียว ท่านก็จะคิดเหมาเอาว่าหนังสือเล่มนี้เป็น
"ผลิตรกรรรม" ของคนๆเดียวเขียน แต่โดยแท้จริงไม่ใช่ทั้งคนๆเดียวเขียน และ
ไม่ใช่ทั้งคนๆเดียว "ทำ" ทว่าร่วมกัน "ทำ" กว้างขวางยิ่งกว่าที่ได้คิดเสียอีก
เช่น มีทั้ง คุณชายคึกฤทธิ์ ปราโมชเขียน มีทั้งคุณประยูร จรรย์ยาวงษ์เขียน
มีทั้งนักถ่ายภาพ นักเขียนต่างๆอีกมากมายกายกอง แม้ที่สุดพระอรหันต์เจ้า
เขียน (พูดเป็นข้อความไว้) และพระพุทธรเจ้าเขียน (ตรัสไว้) ก็มิอยู่ในนด้วย
อย่างมากเหลือ

หนังสือ "โอโศก" นี้จึงคือ "สังฆธรรม" (หรือ "ผลิตรกรรรม") ที่เป็น
"สังฆธรรม" (หรือผลิตรกรรรม) อันรวมจาก "ชีวิต" ทั้งปวงอันมากมายเข้าไว้
และจะเว้นเสียมิได้เลยก็คือ "การคารวะขอบพระคุณ" ในสิ่งส่วนที่เรา
ได้หยิบยกเอามาจากท่านทั้งหลายทั้งปวงที่ได้ "ทำ" ขึ้นมาก่อนหน้านั้น ของ
ใต้อุทิศอนุโมทนาทานในกิจกรรมร่วมกันนี้เทอญ

เจตนาอันแรงกล้าของหนังสือเล่มนี้เพื่ออะไร? เมื่อผู้ใดได้อ่านตั้งแต่
หน้าต้นจนหน้าจบ หรือแม้แต่อ่านก็ย่อมจะทราบได้ทันทีว่า มิใช่เพื่ออันใดเลย
นอกจากเพื่อ "ธรรม" อันควรได้ควรเป็น เราได้พยายามพิมพ์หนังสือ "ธรรมะ"
ออกมาในรูปแบบของอู่ฟะเซททั้งเล่มแม้จะเป็นการลงทุนที่ค่อนข้างจะแพง แต่
เพื่อจะหยิบจะเก็บ "ชีวิต" นำมาถ่ายทอดสะท้อนให้เห็นกันชัดที่สุดเท่าที่จะ
สามารถทำได้ เราก็ได้พยายามอย่างที่สุด ทั้งๆที่ทุกคนรู้ว่าหนังสือจะไปได้
ไม่นาน เพราะไม่เข้าทุนรอนก็คงจะหมด แต่คติประจำใจของเราคือ "ประ-
โยชน์สูง ประหยัดสุด" ในรูปแบบที่ควรจะเป็นควรจะได้ แก่มนุษย์ชนร่วมโลก
มากที่สุดเท่าที่เรายิ่งมีชีวิตกันอยู่ ก็เท่านั้นเอง

ขอท่านผู้มีส่วนร่วมทั้งหลายจงได้รับส่วนดี (กุศลกรรม) อันพึงได้ทั่วถึง
กันทุก ๆ คนเถิดเทอญ

๒๖ ก.ย. ๑๔

ความเรว้นนั้นแหละที่พาให้ "ใจเลว" และแล้วสิ่งอื่น ๆ ก็ เลวลง ๆ ตามต่อไป

๒๒๒...๑๑๑๑

หัวใจที่ไม่รู้จักตาย

เมื่อนั้นตายลงไปครั้งแรกนั้น
ฉันจำมันไม่ได้เสียแล้วว่าเป็นวันอะไร? เวลาอะไร?
และไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่า ฉันตาย!

ฉันมารู้ได้ว่า ฉันได้ตายมาแล้ว
เอาต่อเมื่อฉันเกิดอีกตั้งหลายครั้ง
แต่ก็ยังไม่ว่า เป็นวันอะไร? เวลาอะไร? อยู่ดี

แต่... ช่างมันเถอะ!
เมื่อเราตายลง
เราก็ไม่รู้อะไรหรอกตอนตายอยู่นั้น

แต่... ผู้ที่ยังไม่ตายในโลกเป็นๆ นั้
เขารู้... เขาเห็น... เขาแฉ่งใจด้วย
ว่า ฉันตาย!

ทว่า... เขาจะรู้ไหมหนอ!
ว่า ฉันขณะนั้น (สันติ)?!
ฉันขณะนั้นหยุดแล้ว? !
ฉันขณะนั้นพ้นแล้วจากโลก? !
ฉันขณะนั้นสุขแสนสุขอยู่เท่าใด - เท่าใด? ! !

๑๙ ธี.ศ. ๒๕๑๔.



ต่างก็ “ตืน” เพื่อ
 ชั่วตออยู่เยี่ยงนทงสน
 เมื่อดูจะ “รู้” ว่า
 ตนต้องทำอย่างนี้อยู่
 นน เพื่ออะไรกัน?

๕๕ คนเรายังจะอดทนได้อย่างไร...

จดหมายของ คุณวีระ พุทธวรรณ

๑๖๘/๓๑ ขอยสายนาสงฆ์ ถนนพระราม ๔ สุขุมวิท ตลาคอกวิ พระนคร

ผม ไปฟังท่านบรรยายธรรมที่วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ และรู้ที่อยู่ของท่านใน
 หนังสือแจกถาวรชีวิต ที่เขียนจดหมายมาถึงท่าน ผมเองอยากขอความช่วยเหลือ ผมเคย
 เป็นนักร้องในวงดนตรีลูกทุ่ง (แต่ร้องเพลงแนวลูกกรุง) ผมอยู่กับเขามาประมาณ ๓ ปี
 แล้ว ขณะนี้ทางวงได้ยุบแล้ว ผมก็เลยออกตามวิถีทาง มาทำงานทันทีจนอยู่เสร็จ (ทำให้
 เขาขาย) แต่เพราะชอบการร้องมาก ครั้งหลังสุดเคยได้ร้องชนะเลิศได้รางวัลจากนักร้อง
 ชัยนำ และได้ออกโทรทัศน์ แต่ผมไม่กล้าไปประกวดเพราะไม่รู้จักกับใครเลย ผมเคยเห็น
 ท่านออกโทรทัศน์บ่อยเมื่อประมาณ ๒-๓ ปีมาแล้ว ผมรู้ว่าท่านบวชเป็นพระกัณฑ์หนังสือ
 พิมพ์ไทยเสร็จ จึงรู้ว่าท่านบวชอยากขอความช่วยเหลือให้ท่านฝากเรียนขับร้องด้วย เพราะ
 ถ้าขั้ตกลามมีครูบาอาจารย์สอนคงจะไปได้ไกลเพราะผมมั่นใจเหลือเกิน หรือหากท่านจะอุป
 ภาระผมให้ได้เรียนกรณาดอบจดหมายผมด้วย หากบุญพาวาสนาส่งผมเองก้าวไปได้ไกลก็จะ
 เป็นกุศลต่อท่านอย่างยิ่ง ผมรอตอบจดหมายของท่านทุกลมหายใจ หากโอกาสดีผมจะมาได้ตอบ
 แทนพระคุณท่านในภายหน้า ผมเองต่อไปก็ต้องรับภาระหนักผมต้องเสียทุกสิ่งทุกอย่าง โคนพิ
 เขยโกงต้องเสียบ้านให้แก่เขาผมเองอยากจะทำกุศลให้ท่าน อยากจะนำบ้านอันเป็นที่รักของแม่
 กลับคืนมา นี่เป็นเรื่องจริง ขอได้โปรดช่วยเหลือผมด้วย มีผมคนเดียวที่จะกู้หนี้ได้ต่อไป
 เพราะพวกพี่ ๆ เขาก็แยกย้ายกันไปหมดแล้ว ผมเองสงสารแต่แม่อยากจะได้คืนมาให้แม่

หากว่าท่านได้บ้าน ท่าน คง นอน ตาหลับ หากว่าผมเขียนจดหมายไม่เรียบร้อยกรุณา อภัยด้วย เพราะผมเองความรู้น้อย

สุดท้ายขอให้ท่าน จงประสบแต่ ความโชคดี ผมจะรอคำตอบทุกลมหายใจ และรอความหวังจากท่าน.

ตอบ : ชีวิตนั้นมันไม่มีอะไรหรอกคุณ ความจริงที่ทุกคน เคียด ร้อน อาหาร ต่าง ๆ เพราะไป “หลง” ตามอย่างเขาทั้งหลายที่ โลกเขาพาเป็นกันเชื่อตามเขาหลอก “นัก

“ความไร้รู”

ร้อง” มันก็จะดีไปกว่า “คนรับใช้” อะไรกัน “ตารา” มันก็จะดีไปกว่า “คนกวาดถนน” อะไร มันเท่ากันทั้งนั้น แม้ “รัฐมนตรี” มันก็เท่ากับ “คนรับจ้าง เลี้ยงเบ็ดเลี้ยงไก่” เป็นฝูง ๆ ที่คุณกำลังฆ่า กำลังเขี่ยอดขายนั้นแหละ

คุณรู้จัก “ทุกข์” ไหม? “ทุกข์” กำลังเกิดกับตัวคุณอยู่ขณะนี้ เพราะเหตุ ๒ อย่าง

๑. คือ “ค้นหา” มันรุมกันทำลาย หัวใจคุณ เพราะคุณ “อยาก” เป็นนัก ร้อง (เหมือน คน “อยาก” เป็นคุณหญิง หรือ “อยาก” เป็นรัฐมนตรีบางคน)

๒. “ความพยายาม” มันรุมกัน ทำลายหัวใจคุณเพราะคุณ “อยาก” ได้ บ้านคืน (เหมือนคน “อยาก” ได้คนรัก คืน หรือ “อยาก” ได้ยศ ได้ตำแหน่งคืน บางคน)

คน ๆ หนึ่งก็เท่ากับ “หมา” ตัว หนึ่งไม่แตกต่างกันนักหรอก แต่ “การ

มีประโยชน์” นั้นติดกันอยู่บ้าง ถ้า “คน” ผู้ใดตอบแทนโลก คือทำอะไรให้แก่ โลกไม่ได้ ได้แต่อกอโยย ได้แต่หลงตน ว่าเรา “ดี” เราดี เราเด่น เรารวย ทำ ประโยชน์แท้ คือช่วยผู้อื่นให้เขาเป็นสุข บ้างไม่ได้ นอกจากหอบเอาประเทให้ เป็นสุขแก่คนแค่นายเดียว คนผู้นั้นก็ “มีประโยชน์” แก่โลกน้อย “เห็นแก่ตัว” มาก เทียบเท่ากับหมาเกยจตุรทนต์เอา แด่กินแล้วกินนอน นอกจากนั้นนักหาทาง ประจบเจ้านายเพื่อจะได้กินดี ๆ แล้วกินนอน ดีฟัง ถ้าผู้ใดออกแรงเป็นประโยชน์แก่ ผู้อื่นบ้างก็บ่นว่าคายน ทว่ามันก็ยังไม่วางใจ คือได้ (เงิน) มาก แต่จ่าย “พลัง” ออกไปน้อย ก็เท่ากับหมาที่เห่าบ้างยังพอ มีประโยชน์เล็กน้อย ถ้าผู้ใดเอาแต่จ่าย “พลัง” ออกไปไม่ รับเอาอะไรมาเลย นั่นสิ่งจึงคือผู้เป็นประโยชน์แก่โลกแก่ผู้อื่น อย่างแท้จริง (จะรับเอาบ้างก็แต่ข้าวปลา และเครื่องยังชีพที่จำเป็นจริง ๆ)

ดังนั้นเราอย่าไปคิดคิดค้น เคียด ร้อนอะไรให้มันมากนักเลย เราจะได้ สบายใจ จะได้มีความสุขที่แท้จริง **คุณทำงานอะไร อยู่ขณะนี้ ก็ มัน ไป เกิด ทำให้ดีที่สุด อย่างน้อยใจ อย่างเสีย อย่างคิดโน่นคิดนี่** ถึงเวลาทุกอย่างจะ “ดี” ขึ้นเอง ถ้าเราตั้งใจทำงาน และพยายาม คิดอ่านปรับปรุงงานของเราให้ดี ไม่ปล่อย ปล่อยละเลย คนมี “ทุกข์” เพราะมัวไป “หลง” “อยาก” เป็นนั่นเป็นนั้น “อยาก” ได้โน่นได้นี่ “อยาก” มันนั่นมัน

ก็เป็น “คน” ผู้ตั้งใจทำงานที่เป็น หน้าที่โดยตรงของเราที่กำลัง ทำนั้นแหละ เป็นดีที่สุด (ใคร่ขอรับรองเรื่องอาชีพเชือด ไก่ของคุณเลิกเสียเถอะ หางานอื่นที่มัน เลวยิ่งกว่าทำเสีย ยังจะ ดีกว่า ไม่ตก นรก หมกไหม้ เช่น กวาดถนนก็ยังดี และ เป็นอาชีพที่ “สูงส่ง” กว่าอาชีพจอมปลอม

บางอย่างอันคนยังพากัน “หลง” ว่าสูงแต่ แท้จริงไม่มีความซื่อสัตย์แก่ใจเลย อาชีพ อย่างพระพุทเจ้า ไม่สรรเสริญเลย) อย่า หลงโทษตัวเองโดย การหา เรื่อง ให้ ตนเอง โดยเฉพาะ สร้าง “ค้นหา” (คิดฟุ้งใฝ่ฝัน มากเรื่อง) และจงพยายามล้าง “พยายาม” ที่คุณเฝ้าผูกพันคิดไว้นานเสีย จงเป็นคน อภัยให้ได้ตลอดโลก อย่าไปมัววิต ถือผูก พันมันหมายไว้เป็นอนาคต มันเท่ากับเรา “จุดไฟ” เคาให้มืออะบระอุแก่ใจตัวเอง แท้ ๆ ไม่มีใครเขามา “จุด” ให้เราหรอก เราหลงเข้าไป “จุด” มันไว้เอง แล้วก็ ร้อนเอง เจ็บเอง “หยุด” เสียเถิด แล้ว จะเป็นคุณประโยชน์กับคุณเองโดยแท้.

จดหมายถามจาก คุณจินตนา บุญญ- ภูติพันธ์

เลขที่ ๑๕๖๘ ถนนพระราม ๔ พระนคร
ดิฉันขอความกรุณาท่านช่วยอธิบาย คำถามข้างล่างนี้อย่างรีบด่วนด้วยค่ะ หาก ว่าเร็วไม่ได้ก็ไม่ต้องตอบนะคะ เพราะ เกรงจะไม่ทันกาล

ผู้ใหญ่ของดิฉันเชื่อว่าการช้อนเนื้อ สัตว์ที่ตายแล้ว เช่น ปลาแห้ง ปลาสด ไก่ หมูมากินนั้นไม่บาป เพราะ

๑. เป็นเนื้อที่ตายแล้ว (ดิฉันได้อธิบายว่าเตี้ยขึ้น **เหนือบังสุกุล** หายาก มาก ท่านก็ยังไม่เห็นว่าไม่บาป เนื่องจาก เเนอนตายแล้วมิได้สั่งให้เขาฆ่า)

๒. บำรุงร่างกาย (ดิฉันแย้งว่า พืช ผักก็บำรุงได้ดีเช่นกัน ท่านก็ว่า **ขาดธาตุอาหาร และ มันเกิดมาเพื่อ เป็นอาหารของเรา**)

๓. เมื่อก่อน หรือเทวดาแม่ บรพบุรุษยังชอบเสพนอัสติวอยู่จึงนำมา เช่นให้ไว้ เพื่อกตัญญูและประเพณี แล้วจะบาปได้อย่างไร (ดิฉันแย้งว่าใช้ พืช ผักเช่นเหวกได้ เจาะจะได้ไม่ติด รสนอัสติวจนพรหมแล้วท่านกตเล็กเสพ

และแล้วงานออกพรรษา งานกรุ่น งาน
ทอดผ้าป่าทวนไปนั้น ระดมฤทธิ ระ-
คมสันคากนยงกวานอกเบน "อนันตะ"
ซึ่งหวังมากับพาท้า (ที่แสนไกล) และ
สายลม (ที่แสนระหวย) ว่า สักวันหนึ่ง
"พุทธศาสนา" ในเมืองไทยจัก "เจริญ"
เฟื่องฟูรุ่งเรืองแน่หรือ? เมื่อเราไม่
ต้องการ "ความคับมอด" (มิโรฮ์-
นิพพาน)



"ความไม่รู้"

หรืออย่าง "ไม่ฉลาด" นั่นก็คือไป "หลง"
เพื่อยู่กับเจ้ากบผีกับนางจันท์ให้เจ้า ให้ผี
ขี้คอใช้เป็นทาส ผู้ตกอยู่ในสภาพนี้เรียก
ว่าทาส ๒ ชั้นยกกำลัง ๒ เป็นทาสชีวิต
คนเป็น ๆ บนภพ มนุษย์นั้น อีกยกกำลัง ๒
อยู่แล้วยังไม่พอยิ่ง อุตสาหัสยิ่งยวด ตัวเอง
ไปเป็นทาสผี ทาสสิ่งที่อยู่คนละภพไม่รู้
ไม่เห็นกันจะแจ้งเป็นยกกำลัง ๒ ซ้ำลง
ไปเอาเสียอีก แม้แต่วิญญาณมาเข้าร่าง
คนเป็น บอกชื่อ สกุลและขออาหาร คือ
ไก่ และเหล้ากับศาลศาลานจกให้กิน
ทันที *กลัวมันนั้นจะไม่มีกินแล้วจะต้อง
ตายจากผีมาเป็นคนหรือใจก็ไม่ทราบ? แต่
ส่วนคนเป็น ๆ สัตว์ที่ขี้ตสันทุบทุบเห็นขี้ ๆ
จะตายเพราะอดอยากออกเยอะเยอะ จะคิด
อ่านเอาบาทเอาสลึง ไปแจกจ่ายเผื่อแก่กัน
บ้างสังคัมจะได้ "สมตุลย์" ขนบ้าง "สัน
ติ" จะได้เกิด โดยไม่ต้องไปเสียเวลา คิด
สร้าง "ปรมาณู" มาเพื่อก่อสันติสันตะ*

ให้เป็น "ปรัชญาแต่ปาก" ไปเท่านั้นกลับ
ไม่ทำ

"ความเต็ม" หรือ "ความพอ"
มัน ไม่มีใน โลกนี้ได้ง่าย ๆ จะไปก่อ
ไปสร้าง วัตถุกันอย่างไร มัน ก็ไม่มี
ทางจะ "ครอบคลุม" ให้เกิด "สัน
ติ" ขึ้นมาได้หรอก มันต้อง "ก่อ
ใจ" ผิดใจกันนั้นต่างหากจึงจะเกิด
"สันติ" ได้อย่างแท้จริง

เจ้าไม่ยอมประหัตประหารเพราะเกิดไป
ขี้ใจให้สิ้นบนดวายไก่อ ผลไม่ไม่จู่ใจผู้
ใหญ่ของคุณ ก็เกิดเคียดแค้นเป็นตุเป็นตะ
เรียกว่าสร้างความ "ไม่ฉลาด" (โง่) ให้
ตนเองอย่างผิดทางมหันต์เลย เป็นการ
เพาะนิสัยที่ เป็นภัยต่อสังคมด้วย อย่างร้าย
แรง คือ "หัดคิดสินบน" นั่นหนึ่ง และ
"หัดเห็นแก่ตัว" นั่นอีกหนึ่ง คนไปคบกับ
ผีसाง เจ้าเข้าทรงอะไรนั่นคือผี "โลก"
ทั้งนั้น ไปคบผีคบเจ้าไม่ใช้ไปคบเพื่อ
อะไรหรอก ไปคบเพื่อพึ่งพาอาศัยโดย
"อยาก" ได้ ใน ลาก ยศ สรรเสริญ สุข
อันเป็น ความ โลก ที่หาขอบเขตมิได้ ของ
โลกเท่านั้นเอง ซึ่งไป "หลง" ว่าลงทุน
สังเวฬี สังเวฬีเจ้าจะ "คุ้มทุน" ที่ไหน
ได้ "ขาดทุน" ยับเยินยิ่งกว่า คนโง่ที่

ไป "หลง" เสียเวลาของหวนรัฐบาล เสีย
อีก เพราะอะไร? ก็เพราะต้องสังเวฬีทั้ง
"ผี" หรือ "เจ้า" (คือ "คัมภีร์" ในความ
หวังรวยแบบเอาเปรียบ—จ่ายน้อย "จะ"
ได้มามาก) แลต้องสังเวฬี "คน" ผู้เชิญ
เจ้าเข้าฝันด้วย (คือเจ้าของโรงหวน)
และยังผูกพันเป็นหนี้บุญเป็นหนี้คุณกันเข้า
เข้าไปอีก

ส่วนไปเชื่อ "โลกที่เขาหลอกลวง
ไว้" ก็คือ ถูกเขาหลอกให้กินสัตว์นั้นเอง
โดยแท้จริงการ กินเนื้อสัตว์ ไม่มีความ จำ
เป็นเลยในคน แม้แต่แค่ "คน" ในตำ
นานของคริสต์ศาสนา คืออดคัมกับที่เขา
ก็ไม่เห็นกินเนื้อสัตว์เลยแต่เริ่มเดิมที จน
มาถูกยุแห่หลอกลวงกันในชนหลัง ๆ นี้
ต่างหาก หรือแม้แต่ตระกูลคนแรก ๆ คือ
ลิงก็ ไม่กินเนื้อสัตว์ กินผลหมากหากไม่
เท่านั้น คนที่กลายมาจากลิงในยุคต้น ๆ
ก็ไม่กินเนื้อสัตว์เหมือนเสือ ไม่กินคนใน
กฎธรรมดานั้นเอง (เพราะไม่มีสัตว์ใด
จะคิดก่อกบฏให้แก่ตน) ต่อเมื่อเสือตัวใด
ได้เกิด "ความเห็นผิด" (มิจิตาภิรัฐิ) เพราะ
เหตุใดเหตุหนึ่งขึ้นมา ตามแหละเสือตัว
นั้นจะ "หลง" อร่อยในเนื้อคน แล้วคนก็
ไปตราหน้าเสือตัวนั้นว่า "ร้าย" ว่า "อา"



ใครกินเขื่อน ทิน ทราอ กูไม่เห็น
กูกินของกูแต่พอแค่นั้น

ปุนนี่เนนค้เขื่อนไปกูไม่สนใจ
ล้บคนนาคูทำไ่ม?

[ฉนิ เหมตงอ]

- แต่คุณมี "จิต" เป็นมิ่งยกว่าสัตว์
แล้วเอ็ง "จิต" ชิวคเองเฮงเส็งโดน
"เสพ" ทุกอย่างไม่ต่างสัตว์วิบัติกระไร
มีทำไ่ม "จิต" มนุษย์ ทุค! บัวยการ

⊗ พระอนุรุธเถระเจ้า ⊗

ในปัจจุบันนี้ การปฏิบัติธรรม การประกาศตนเป็นพุทธศาสนิกชน นับวัน แต่จะเลอะเลือนห่างไกลออกไป จากความหมาย ที่ถูกต้องตรงแท้ มากขึ้นทุกที จะเป็นด้วยอิทธิพลของสังเวคล้อมกักตาม การถือประเพณีนิยม ขนบธรรมเนียม การเอาอย่าง ที่ชนรุ่นก่อนกระทำสืบต่อกันมา นับเนื่องเป็น สิ่งผูกพัน ที่จะต้อง กระทำเป็นแบบอย่าง โดยมี ใต้วินัยพิเคราะห์ถึงเหตุและ ผลที่เหมาะสมควรกัต หรือด้วย ศรีทธาและความยึดมั่น หรือด้วยความไม่รู้ กอปรด้วยเหตุผลอื่น ๆ ที่เมื่อประมวลงันแล้วกล้วนแต่ออกนอกแนวคำสั่งสอน ของพระบรมศาสดาพระสมัมาสมัพุทธเจ้าเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสนนอาจเนื่อง มาจากเหตุสำคัญที่สุดที่เห็นจะได้แก่ พุทธศาสนิกชนเราไม่ได้พบ ได้ฟัง ธรรมแนวการปฏิบัติที่ถูกต้องจริงแท้จาก "พระอรยสงฆ์" ซึ่งเป็นผู้สามารถ ล่วงรู้ ถึงความแท้จริงที่ควรประพฤติปฏิบัติตนเอง คล้าย ๆ กับว่าพระสงฆ์ ซึ่งเป็นสวณะหนึ่งเิงของ "พระรัตนตรัย" ท่านเป็นผู้เดียวที่ยังคง "รัตนตรัย" ให้ทรงอยู่ใน "โลก" เป็นประคตที่ไกลชียิ่งกว่าสิ่งใดอื่น "คน" จึงยกย่องท่านให้เป็นผู้นำใน "ทางวิญญาณ" เป็นทั้งผู้ "แนะนำ" และ "สั่งสอน" ฉะนั้นสิ่งอันใดที่มาจาก "พระสงฆ์" "คน" จึงมาถือปฏิบัติ และเห็นว่าเป็นความถูกต้องโดยมิ ได้คำนึงถึงข้อสำคัญที่ควรจะเป็นหลัก ในความ "เชื่อ" นั้นไม่ว่า พระสงฆ์ในสมัยพุทธกาลกับพระสงฆ์ ในปัจจุบัน นั้นแตกต่างกัน เพราะพระสงฆ์ปัจจุบันนี้ดำรงอยู่ในตำแหน่ง "สมมุติ สงฆ์" เป็นส่วนใหญ่ ส่วนพระสงฆ์ในสมัยพุทธกาลนั้นท่านเป็น "พระ- อรยสงฆ์" เสียส่วนมากเช่นกัน

ดังนั้นแม้ในโลกปัจจุบัน "พระสงฆ์" จะมีมากมายเพียงไรก็ตาม

เราก็ควรจะยึดเอาแบบอย่าง คำสั่งสอนการ ประพฤติของ "พระสงฆ์ในสมัย พุทธ กาล" มาปฏิบัติดูบ้าง จะเป็นการปลอดภัย กว่า ถึงแม้ท่านเหล่านั้นจะปรินิพพานไป เป็นเวลานานแล้วก็ตาม แต่ประวัติและ จริยวัตรของท่านเหล่านั้น ก็ยังปรากฏ เป็น หนังสือตำนาน หรือการจำเล่าสืบต่อ ๆ กัน มา ก็มีพระอรยสงฆ์หลายรูปที่มประวัติ ชีวิตและงานที่น่าสนใจ น่าค้นคว้าว่าท่าน ปฏิบัติตน อย่างไรจึงหลุดพ้น จากห้วง แห่ง วิญญาณสงสาร จนกระทั่งมาดำรงตนอยู่ใน ฐานะของความบริสุทธิ์ เป็นที่พึ่งของชน ทังมวล เป็นเนนาบุญของโลกที่ชนพา กันกราบไหว้บูชา ความยากลำบาก ความ อุตสาหะผ่านฝ่าของท่านเหล่านั้นในอดีตจะ เป็น สิ่งที่ช่วย ส่งเสริม เชิดชู ให้เป็นพุทธ- ศาสนิกชนรำลึกถึงคุณค่าแห่ง "พระรัตน- ตรัย" ไม่มีวันเสื่อมคลายเพราะการปฏิบัติ ของท่านเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เป็นการ เสียสละ เอาชีวิตเข้าพลเป็นการบูชา "สัจธรรม" เพื่อความหลุดพ้นอย่างแท้ จริง ด้วยความบริสุทธิ์หมดจด ความสูง

สมณพยานา

๑๑๑ “๑๑๑”

สุดท้ายเพียงนั้นจึงเป็นเครื่องอภิบาลอุ้มชูให้ “พุทธศาสนา” ยั่งยืนมาถึงมือของพุทธศาสนิกชนและบุคคลในโลก ที่สามารถเข้าใจมีปัญญาถึงซึ่ง สัจธรรมนั้น ในบรรดาสาวกประเภท “อนุพุทธ” ที่มีทั้งหมดได้ ๘๐ พระองค์นั้น พระอรุณพุทธเถระเป็น พระสาวก สำคัญ องค์หนึ่ง ที่เราควรที่จะ สนใจ เรียนรู้ความเป็นมาของท่าน เพราะนอกจากจะเป็นพระอรุณธรรมใน “พุทธศาสนา” แล้วท่านยังมีความเกี่ยวข้องเป็นญาติ (พระอนุชา) ของสมเด็จพระบรมศาสดาคด้วย

ท่านพระอรุณพุทธเถระเป็นพระราชโอรสของเจ้าอมิโตทนะ ซึ่ง เป็นพระอนุชาของพระเจ้าสุทโธทนะผู้ครองกรุงกบิลพัสดุ์ มีพี่น้องร่วม พระมารดาเดียวกันสามพระองค์ คือ พระอรุณพุทธเองหนึ่ง พี่ชายหนึ่ง (เจ้า มหานาม ผู้ ซึ่งครองราชย์ กรุงกบิลพัสดุ์ สืบสายแทน พระพุทธเจ้า และญาติ ใกล้ชิดก่อนอันหมดจดลงเพราะท่านมาบรรลุปเป็นพระอรหันต์กันหมด) พระอรุณพุทธเป็นกษัตริย์ที่สมบุรณ์ด้วยทรัพย์ศฤงคารมากมาย มีปราสาทเป็นที่ อยู่ถึง ๓ ถูๆเช่นเดียวกับพระบรมศาสดาของเรา ท่านไม่เคยรู้จักคำว่า “ไม่มี” ครึ่งเมื่อพระพุทธรองค์เสด็จประทับอยู่ที่อนุปนิคมของมัลลกษัตริย์ ขณะนั้น เหล่าสาภยบุตรซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียง ได้ออกบวชตามพระบรมศาสดา เป็นอันมาก จึงเป็นผลทำให้เจ้ามหานามซึ่งเป็นพระเชษฐา (พี่ชาย) ของท่านอรุณพุทธเอามาปรึกษากับพระอรุณพุทธว่า ในตระกูลของท่านยังไม่มีใครออกบวชเลยคนใดคนหนึ่ง ในสองคน น่าจะออกบวช เหมือนอย่างกุมาร ในสาภยวงศ์บ้าง พระอรุณพุทธบอกว่า ท่านเป็นผู้ที่มีความสุขอยู่แล้ว ไม่อยากจะบวช ขอให้เจ้ามหานามบวชดีกว่าเจ้ามหานามจึงยอมแต่มีข้อแม้ว่า ถ้าพระอรุณพุทธไม่ยอมบวช ก็ต้องเรียนรู้ จักการงานของผู้ครองเรือนก่อนเริ่ม

ตั้งแต่การทำนาเป็นต้น เมื่อพระอรุณพุทธได้ เรียนวิชา การทำนา เข้าก็ซาบซึ้งถึง ความ ยากลำบากในการงานทางโลก จึงกลับมา ขอสเปลี่ยนกับพี่ชายใหม่จะให้เจ้ามหานาม อยู่ครองเรือนเถระท่านขอบวชดีกว่า เจ้า มหานามก็ยินยอม พระอรุณพุทธจึงไปขอ อนุญาตจากพระมารดา แต่พระมารดาไม่ ยินยอม จนท่าน ต้องขอร้อง เป็น หลายครั้ง จนกระทั่ง พระมารดา เกิดใจอ่อน และคิด อุบายจะเลิกล้มความตั้งใจของพระอรุณพุทธ โดยบอกว่าถ้าพระเจ้าภัททิยะซึ่งเป็นสหาย ของพระอรุณพุทธ บวชด้วย ท่านก็จะอนุญาต ให้บวช โดยหวังไว้ว่า พระภัททิยะคงไม่ ยอมบวชเป็นแน่ พระอรุณพุทธจะได้ฟัง ดั่ง นั้น ก็ขน ไปเฝ้า พระเจ้าภัททิยะ ทูลว่า “**บรรพชา ของ ท่าน เนื่อง ด้วย บรรพชา ของเรา**” คล้ายจะวิงวอนให้เห็นใจว่า ถ้า หาก พระเจ้าภัททิยะ ไม่ ยอม บวช ด้วย ท่านก็คงจะไม่ได้บวชเช่นกัน เจตนาขึ้น ต้นพระเจ้าภัททิยะไม่อยากบวชเลย แต่ ด้วย “**บารมี**” หรือความบริสุทธิ์คุณแห่ง สัจธรรมนั้นก็ มีอาจทำนายได้ พระเจ้า ภัททิยะ ทน อ่อน วอน ไม่ไหว ก็ตอบตกลง บวชด้วย พระอรุณพุทธจึงไปชักชวน สาภยอื่นได้อีก ๓ คน คือ อานนท์ ภค กิมพิละ และโกลิยวงศ์อีก ๒ คือ เทวทัตต์ และอุบาลี ซึ่งเป็น พนักงาน ภูษามาลารวม เป็น ๗ คน พร้อมใจกันออกจากเมือง ไป เฝ้าพระพุทธรองค์ที่อนุปนิคมทูลขออุปสม- บท เมื่ออุปสมบทแล้วท่านก็เข้าศึกษาอบรม ปฏิบัติ กับ พระสารีบุตรอัครสาวก เบื้อง ขวาของพระบรมศาสดา ในวาระที่ท่าน จะ บรรลุ พระอรหันต์ผล นั้นท่าน ได้เข้าไป บำเพ็ญเพียรอยู่ที่ป่า ป่าจันฉิมมฤคทาย

โดย....

“๑๑๑”

ศีลธรรมของอโศกนเรชาชาติน... ...“๖๑๓”

วันเจริญสมณะธรรมด้วยมหาปฐสวิตก ๗ ประการคือ

๑. ธรรม (ในพระพุทธศาสนา) ^๕นี้เป็นธรรมของผู้มีความปรารถนาน้อย ไม่ใช่ของผู้มีความปรารถนาใหญ่
๒. ธรรม (ในพระพุทธศาสนา) ^๕นี้เป็นธรรมของผู้สันโดษ ยินดีอยู่ด้วยของที่มีอยู่ ไม่ใช่ของผู้ไม่สันโดษ
๓. ธรรม (ในพระพุทธศาสนา) ^๕นี้เป็นของผู้ที่สงัดแล้วไม่ใช่ของผู้ยินดีในหมู่
๔. ธรรม (ในพระพุทธศาสนา) ^๕นี้เป็นธรรมของผู้ปรารถนาความเพียร ไม่ใช่ของผู้เกียจคร้าน



เมมาเหล่าเข้าสายก็หายไป แต่เมมาผู้หญิง นักร้องสาว ๆ สวย ๆ อย่างนี้ ประสัทธิตะนั้นที่บอกเข้าสายไม่หายเมมา ยิ่งตักยิ่งคึกเข้าทุกที

ชีวิต! ภาพชีวิตอันสุดสลดใจนี้ สามิอุ้มภรรยาผู้หมดเรี่ยวแรง เพราะไม่ได้กินอะไรเลยตลอดเวลาร่วมเดือน ที่ระหกระเหินหนควีนังสงครามและความวุ่นวายจากปากีสถานตะวันออกเข้าไปในอินเดีย

๕. ธรรม (ในพระพุทธศาสนา) ^๕นี้เป็นธรรมของผู้มีสติตั้งมั่น ไม่ใช่ของผู้มีสติหลง
๖. ธรรม (ในพระพุทธศาสนา) ^๕นี้เป็นของผู้ตั้งใจมั่นในการกระทำ ไม่ใช่ของผู้ไม่ตั้งใจมั่นในการกระทำ
๗. ธรรม (ในพระพุทธศาสนา) ^๕นี้เป็นธรรมของผู้มี “ปัญญา” ไม่ใช่ของผู้มีปัญญาทรม

ในขณะที่ท่านอนูรุท กำลังกระทำ ความเพียรอยู่นั้นเอง พระพุทธองค์ทรงเสด็จมาพบเข้าก็ทรงอนุโมทนา และทรงตรัสให้พระอนูรุท พิจารณาธรรม ที่พระมหาบุรุษตรัสเป็นข้อที่ ๘ ว่า

“ธรรมนี้เป็นธรรมของ ผู้ยินดีในธรรมที่ไม่ให้เห็นเข้า ไม่ใช่ของผู้ยินดีในธรรมให้เห็นเข้า” (ข้อนี้แหละสำคัญมากสำหรับคนในปัจจุบันนี้จะพึงยกขึ้นมาพิจารณาอย่างยิ่ง)

และจากอังกุตตรนิกาย ติกนิบาต อนูรุทสูตที่ ๒ มีความน่ารู้ที่น่าฟังอยู่บทหนึ่ง ได้บรรยายถึงจุดสำคัญอย่างยิ่งที่เป็นสาเหตุใหญ่ในการบรรลุ ของท่านอนูรุท ใจความดังนี้

“๕๕ ท่าน พระ อนูรุท ได้

๒ ภาพนี้เขาลงเคียงคู่กันใน น.ส.พ. ไทยรัฐ คอลัมน์สังคมน่าขำชี้ให้เห็นความเป็น

โลกิยะดีแท้

เข้าไปหาท่านพระสารีบุตรถึงที่อยู่ ได้
ปราศรัยกับท่านพระสารีบุตร ครั้นผ่าน
การปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันไปแล้ว จึง
นั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้วกล่าวว่าขอ
โอกาสเถิดท่านสารีบุตร **ผมตรวจดูตลอด
พันโลก ด้วยทิพจักขุอันบริสุทธิ์ ล่วงจักขุของ
มนุษย์ ก็ผมปรารถนาความเพียรไม่ย่อหย่อน
ตั้งสติ ไม่หลงลืม กายสงบระงับไม่ระส่ำ
ระสาย จิตตั้งมั่นเป็นเอกัคคตา เอกจิต
แล้วจิตของผมจึงยังไม่พ้นจากอาสวะเพราะ
ไม่ถ่อมมัน ท่านพระสารีบุตรกล่าวว่า** ดูกร
ท่านอนุรุทธการที่ท่านคิดอย่างนั้นว่า **เรา
ตรวจดูตลอดพันโลกด้วยทิพจักขุอันบริ
สุทธิ์ล่วงจักขุของมนุษย์** ตั้งมั่นเป็นเพราะ
มานะของท่าน การที่ท่านคิดอย่างนั้นว่า **ก็เรา
ปรารถนาความเพียรไม่ย่อหย่อน ตั้ง
สติมั่นไม่หลงลืม กายสงบระงับไม่ระ
ส่ำระสาย จิตตั้งมั่นเป็นเอกัคคตา** ตั้งมั่น
เป็น เพราะ **อุทธัจจะ** ของท่าน ถึง การ ที่
ท่านคิดอย่างนั้นว่า **เอกจิตแล้ว จิตของผม
เราจึงยังไม่พ้น จาก อาสวะ เพราะไม่ถ่อ
มัน** ตั้งมั่น ก็เป็นเพราะ **ถูกกุกจะ** ของท่าน
เป็นความดีหนอ ท่านพระอนุรุทธจงละ
ธรรม ๓ อย่างนี้ ไม่ใส่ใจธรรม ๓ อย่าง
นี้ แล้วนั่งสมาธิไปในอมตธาตุ ครั้นนั้นแล
ท่านพระอนุรุทธต่อมาได้ละธรรม ๓ อย่าง
นี้ ไม่ใส่ใจถึงธรรม ๓ อย่างนี้ นั่งสมาธิไป
ในอมตธาตุ ครั้นนั้นแล พระอนุรุทธหลัก
ออกจากหมู่อยู่ผู้เดียว เป็นผู้ไม่ประมาท
มีตนอันสงบไปอยู่ ไม่นานนัก ได้ทำให้แจ้ง
ซึ่งที่สุดแห่งพรหมจรรย์อันยอดเยี่ยม ที่
กุลบุตรทั้งหลายออกบวช เป็นบรรพชิตโดย
ชอบต้องการนั้น ด้วยปัญญาอันยิ่งเอง ใน
ปัจจุบันเข้าถึงอยู่ รู้ชัดว่าชาติสิ้นแล้ว
พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำ
เสร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอย่างนั้นมิได้

มีก็แหละท่านพระอนุรุทธได้เป็นพระอรหันตองค์หนึ่ง ในจำนวนพระอร
หันตทั้งหลาย”

ถ้าจะอธิบายความให้ชัดเจน และละเอียดลออ ในพระสูตรบทนี้
แสดงให้เห็นแจ้งในความหลง (โมหะ) หรือความละเอียดยิบของความไม่
รู้ (อวิชชา) ของพระอนุรุทธ โดยไปหลงยึด “อภิญญา” (ความเก่งใน
ฤทธิ์ซึ่งเป็น มานะสังโยชน์) และยิ่งหลงใน “จิต” อันยังมีความกระเพื่อม
พองอยู่อย่างซ่อนเร้นหรือซับซ้อนบางเบา (อุทธัจจะสังโยชน์) อันมีควม
ตนยึดเอาสติเอาเอกัคคตาเจตสิกนั้นเองเป็นตัวตน เลยยังเกิดอารมณ์ ไม่
วิมุติลงได้ อารมณ์ ที่ละเอียดอ่อนนั้นคือความยังรู้ สึกว่า เอกจิตแล้วแล้ว
จิตของเราจึงยังไม่พ้นอาสวะเพราะไม่ถ่อมมัน จิตตัวจบ (สัญญาตัวโมกข์)
มันยังจับไม่ลงผลเกิดจากความยึดยังไม่หมด มันจึงยังตะหงิด ๆ ให้นึกถึง
เกี่ยวจอยู่ (ถูกกุกจะอาวระณะ) นั้นเอง เมื่อได้เข้าใจด้วย “ปัญญา” แจ่ม
แจ้งแล้ว พระอนุรุทธจึงได้ไปทำให้แจ้งจริงให้ระงับดับลงจริง ๆ ได้ เรื่อง
นี้เป็นข้อควรสังวรอนสำคัญยิ่งสำหรับผู้หลงไปสร้าง “อภิญญา” ให้ตน ซึ่ง
มันจะเป็นภัยกตกรการบรรลุมากกว่าจะช่วยบรรลุตั้ง

หลังจากที่ท่าน พระอนุรุทธได้บรรลุพระอรหันตผลแล้วท่าน ก็กลายเป็น
เป็นสาวกสำคัญองค์หนึ่งในการช่วยเผยแผ่พระพุทธธรรม อันนับเป็น
เอตทัคคะในทิพจักขุ ที่พระพุทธรองค์ ทรง แต่งตั้ง ยกย่อง ตามความรู้ ความ
สามารถของท่าน

พุทธศาสนิกชนเมื่อทราบประวัติของ พระอนุรุทธเถระ แล้วจะเห็น
ได้ว่า การปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนิกชนควรคำนึงถึง “มหาปรีสวิตก ๗
ประการ” อันสรุปได้ความว่า

ธรรมของพระพุทธองค์นั้นสอนให้เป็นผู้มีกน้อย **อย่า อยากมี
อยากได้ อยากเป็น** อย่าเกียจคร้านต้องมีความขยันความเพียรพยายาม
เป็นผู้รักสงบ รู้จักการปล่อยวางไม่ยึดถือพร้อมทั้งมีสติกำกับอยู่กับตัวเป็นนิจ
ข้อสำคัญคือ “ปัญญา” ความเข้าใจความแท้จริงให้ได้ เพราะเมื่อ
มีความเข้าใจความแท้จริงแล้ว เราปฏิบัติ ไม่ผิดทางผลที่เกิดขึ้นจะไปไหน
เสียเมื่อปัญญานำในการปฏิบัติแล้วผลที่เกิดขึ้นจะเร็วขึ้นเป็นเงาตามตัว

ฉะนั้น “พุทธศาสนิกชน” ทุกท่านน่าจะนำมาพิจารณาว่าท่านได้
ปฏิบัติตนเป็น “พุทธ” ที่แท้จริงแล้วหรือยัง มีข้อบกพร่องอันใดพึงจะแก้
ไขเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้ตนไปไต่รวดเร็วเข้าที่นั่นจะลองไปทำดู เพื่อมรรค
ผล นิพพาน จะได้เลื่อนมาใกล้เข้า ท่านจะมองเห็นได้สัมผัสได้ในภาวะ
เป็นๆ อย่างนั้น เมื่อนั้นแหละท่านจะเชื่อจะสุขใจภูมิใจและปีติอย่างแท้จริง
อีกทั้งเป็นการช่วยพยุ่งให้ “ชีวิต” พุทธศาสนาที่กำลังแปรรูปกลับไปสู่ความ
บริสุทธิ์หมดจด แม้เพียงคนละเล็กละน้อยก็ยกได้ชื่อว่า ท่านได้ทำหน้าที่
แล้ว พุทธศาสนาจะได้มั่นคงยืเวลาหลายชั่วอายุคนไปบ้างไม่มากก็น้อยตามสม
ควรแก่เหตุการณ์นั้น ๆ .

ดิษฐ์หม้อออกมา จาก... ชื่อพี่



ภาพที่เห็นในเด็กสมัยนี้ตั้งแต่อายุ ๑๐ ขวบขึ้นไป หรือแม้จะต่ำกว่า ก็รู้ได้แล้วด้วยสัญชาตญาณ เขาเรียกมันว่า “แต่งงาน” อันสังคมขบขันวิญญูชนอุปโลกมันขึ้นมาแก้ช่วยชนิดหนึ่งเพื่อจะยกคนให้ “สูง” พันสัตว์ คือแทนที่จะสมสู่กันอย่างไรการจับคู่ก็ถือเช่นสัตว์บางประเภท แต่กีฬาพันสัตว์บางประเภทไม่ ถึงแม้จะได้จับคู่ยึดถือให้เหมือนสัตว์บางประเภท คนผู้พยายามจะยกตนก็ยังหาข้อสัดขย่มคนแก่แท้จริงได้แต่แน่นอนเด็กสาวสอน ยึดคู่แม่มนั้นหยุดปรุงราคาอยู่เพียงคู่ของตนเท่าที่ได้อุดส่าห์ไพนะนาแก่ขยมนลงไปให้ เก่งเท่าสัตว์ประเภทที่มันจับคู่ยึดมั่นหาได้ไม่ กระนั้นกตคนก็ยังจะพยายามจะเข้าใจว่าคนนั้นสูงกว่า สัตว์อยู่นั่นเอง

จาก หน้า หนังสือพิมพ์ ข่าว สด ๆ พาดหัว ตั้งแต่เดือน กรกฎาคมตลอด สิงหาคมจนยึดขาดไปถึง กันยายน คือ ข่าว “ชีวิต” สด ๆ ของนักร้องดัง “สังข์ทอง สี่ไส” ในรูปปรากฏกรรมจำแนกมาให้คนเรียก “หุ่นผี” แต่มีเมียสวย และแม้เขาจะมีฐานะเป็นถึง “หัวหน้า” วงดนตรี “กามกาลิ” ก็ยังเป็นผีสังข์ใจ “ฉันทนา” เมียสาวของเขาให้ไปเป็นชู้กับ “นรา เมืองอรุญ” นักร้องที่เขาขุนไว้เอง การฆ่าฟันกันเหมือนสัตว์ก็ตกกันแย่งเพศก็เกิดขึ้น สังข์ทอง เจอคติฟ้องร้องถึง ๒ กระทั่งจากคำรวจทันที คือ ทำร้ายร่างกาย ปล้นทรัพย์ อันเป็น

ฤทธิ์ของ “โทสะ” (พยาบาท) ของเขาที่แผ่เตขปรุงแต่ง (สังขาร) ออกมา ในรูปของการเบียดเบียน (วิหิงสา) ทำร้ายผู้อื่นเขาทำเพราะเขา “เกิดทุกข์” มัน “ทุกข์” ที่ใจเหลือแสน มันคัน (พยาบาท) ที่ ใจนั้นแหละจนมันออกมาเป็น ทารุณกรรม (การเบียดเบียน) จนเขาต้องประกาศก็ออกมว่า “เขาจะไม่แต่งงานอีกแล้ว เข็ดทลอบผู้หญิง”

แต่กามเมถุน (ตัณหาเรื่องเพศ) มัน ก็ แสดง ความเก่ง ของ มัน ออก มา เห็น ความเป็น “คน” (ที่พยายามยกตนว่าเก่งว่าสูงให้เกินสัตว์) ของสังข์ทองทันที เพียงยังไม่ทันจางเลือนจากกระแสเสียงอันสะท้านสะทอนเป็น ประกาศ ก้อง ออกมา เพราะแรงเจ็บแรงคันนั้นก็พลันกลายเป็น คำ ต่อแหล (มุสาวาทะ) โดยทันทีเหมือนกัน เขาก็มั่วให้ “กามกาลิ” อีกครั้ง แม้บทบาท “ชีวิตกาม” ใหม่จะเกิด (ปฏิสนธิ) ออกมาในรูปของ “ทุกข์”



ดิฉันมีหอออกมา จาก... ชื่อพี่



๑. วิภาดา เวชชาชีวะ (ซ้ายสุด) พี่ชายของเธอมีชื่อพี่ช้อย และชื่อจริงพี่ช้อย และชื่อจริงพี่ช้อย

ข้อหาก็คือเมีย ของเขา ไป เป็นขู้ สมสู กับลูกชายของเขาเอง จน มีลูก ออก มา เป็น ผู้หญิง ๑ คน

และที่มันแปลกก็คือ นางรีเบคคา กับ นายไชลีย์ กิปลัน กิตขมิลเลอร์ อายุ ๒๓ ปี อันเป็นลูกในไส้ของนางเองก็รู้แจ้งทีเดียว นางรีเบคคาเป็นแม่บังเกิดเกล้าของตน ทั้งนางรีเบคคาก็รู้แจ้งด้วยว่า นายไชลีย์ เป็นลูกในไส้ของตน แม้อายุ ๔๑ ปี โน่นนะ แต่ "กามเมณฑพัฒนา" มันขาดเคียดเป็น "กามกาล" อันแท้จริงจนได้ เพราะทั้งนายไชลีย์ และนางรีเบคคาสารภาพออกมา (ได้) อย่าง หน้าขึ้นตาบานว่าเขาทั้งสองรักกันมาก

เหตุที่นายไชลีย์จะไป มีนาม สกกุล อื่น (เป็นกิตขมิลเลอร์) เพราะนางรีเบคคา

และนายสเลเตอร์ผู้สาม ได้ยก นายไชลีย์ ลูกชายให้แก่สวเมียตระกูล คิตขมิลเลอร์ ไปตั้งแต่เด็ก ๆ จนนายไชลีย์อายุ ๑๕ ปี จึงได้รับบอกแจ้งว่าเขาเป็นลูกเลี้ยงของ ตระกูล คิตขมิลเลอร์ และในโอกาสนั้นเขาก็ได้พบแม่บังเกิดเกล้าของตัวเอง คือ นางรีเบคคา ทว่าทำไม "กามกาล" มันจึงมีฤทธิ์มาก มายนักจนทั้งคู่ไม่ยอม "กลัวบาป" ไม่มี ความละอาย ไม่กระดากกระเตื้องอะไรเลย ปลอ่ยให้ความโง่งเป็นไปได้ ยิ่ง สัตว์จน ได้ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าตัวเองเป็น "คน"

ทั้งคู่แต่งงานทำพิธีกันเสียด้วย ที่ ได้ มีพิธีแต่งงาน เพราะนายสเลเตอร์แค้นกับ อยู่ในตอนนี้ แต่ยังไม่ ได้ถอนทะเบียนเป็น หย่าขาดกัน เรื่องเลียบบานปลายเป็นคดีฟ้องร้องกันถึงโรงถึงศาล มีการลงโทษจำคุก

นางรีเบคคา ๖ เดือน นายไชลีย์ ๔ เดือน และปรับอีกประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ทั้งให้อยู่ในระหว่างการควบคุมความประพฤติว่าจะไม่กระทำความผิดอีกภายใน ๓ ปีด้วย ผู้พิพากษาศาลสูง วิลเลียม พี. มาเฮต ได้แถลงว่า "นี่เป็นการก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงมาก ชายคนนี้อยู่กับแม่ของเขา และแต่งงานกับแม่ของเขาเอง ข้าพเจ้ามองไม่เห็นช่องทางจะลดหย่อนผ่อนโทษได้เลย"

แม้กระนั้นก็ยังอดสำหมี คน เห็นใจ คนทั้งสอง และแถมคิดไปไกลจนถึงกับว่า "นี่เป็นเรื่องที่น่าเศร้าหมองที่สุด เหมือนละคร หรืออุปรากร แต่มันเป็นเรื่องเศร้าอย่างแท้จริงของชีวิตคนเรา" ที่จริงมันเป็นเรื่องน่าทุเรศ เพราะเหตุไปตกเป็นทาสกามต่างหาก

ผู้ที่จะรู้สึกเศร้าก็เพราะ ผู้นั้นมี กาม กิเลสหนา ไม่รู้ว่า "ความรัก" เป็นกิเลส เป็น มารร้าย อันสามารถ ลุดคน ให้เป็นสัตว์ ได้ดังเช่นที่ กามกิเลสมันได้ทำนุไปหลง "บูชาความรัก" ไปคิดสมมุติว่า "ความรัก" มีตัวตน เป็นอะไรอย่างหนึ่งที่ควรบูชา คนเป็นทาสความรัก เป็นทาสความใคร่ กันนับวันจะเลวลง ต่ำลงได้ทุกขณะจิต นั้นเอง จึงขอให้พุทธศาสนิกชนของเรา จงได้คิดให้มาก รู้ให้ ได้จริงจึงให้คิดได้ ไม่นั่น ความใคร่ ความรัก ความกำหนัดมัน จะ แสดง ฤทธิ์สร้าง โทษ ออกมา ปรากฏชัด ๆ เช่นข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์ หลาย ๆ ข่าว :-

"นายอนันต์ พาหะระ หนุ่มนครศรีธรรมราชไปแสวงโชคที่ภูเก็ต ไปซื้อ ปล้น ย่องเบา ? เปล่า ! ไปทำเหมืองที่ตำบล ฉลอง เพราะบุพเพอาละวาดที่เดียว นายอนันต์ถึงคิดใจนางเพลินตาเมียของนายแดง ซึ่งเป็นคนงานด้วยกัน คิดใจแล้วทำยังไง?

ปล่า ขณะที่นายแดงไม่อยู่ ผลโตนยังตายรี ! เปล่าเสร็จเรียบร้อย

รอยแล้วเดินผิวปากหรือกลบที่พอกอย่างสบายใจเฉิบ

หลังจากนั้นเขาย่องเข้าไปอีก

ผลเรียบร้อยเป็นครั้งที่ ๒

เอ๊ะ! ชักขำใจแถม ว่าแล้วก็เข้าไปอีกเป็นครั้งที่ ๓

ผล ทน ไม่เรียบร้อย โคนนาง

เพลินตาคว่ำบั้นยังที่ท้องไส้ทะลัก ยังไม่พอใจคว่ำวานกระหน่ำทงทหน้า และคอ

ผล ตายสนิท!

และอีกเรื่องหนึ่ง :-

นายเคยม อ้อ ขวาน เป่อน เลือด ผด ๆ เดินชนโรงพักนายร้อยเวรอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

ขวานนี้ ผมใช้ฆ่าคนมาแล้วหะ

อ้าว! ฆ่าใครกัน?

ฆ่ามัน ๒ คน แต่อีกคนดวงไม่ถึง

มาตกระโจนออกจากมุ้งหนีไปได้หวัดหวัดใคร?

ก็ไอ้คนที่มันแอบไปเป็นตัวแทนผม

เขาเรียกชายชู้ต่างหากละ

ครับ! แต่มันไม่ตาย เมียผมตาย

คนเดียว

ทำไมคิดสนอย่างนั้น

ผมคิดขียวไม่เป็น ยิ่งถึบสามล้อมา

เห็นอ้อย ๆ มาเห็นภาพอย่างนั้นเข้า หมวดยจะทนไหวไหม?

ไหวไม่ไหว เรายังเป็นผู้ร้ายฆ่าคน

ผมยอม

ยอมอะไร?

ก็ยอมเข้าคุก

แล้วลูก ๕ คนใครจะเลี้ยง

ไม่รู้

เออ! เอาจะคนสมยอมช้

และอีกเรื่องหนึ่ง :-

เห็นหมอดูมาแยะแล้ว เรื่องความทะเล้งวิถิดาร คงไม่มีหมอดูแมน ๆ คนไหนจะชิงอันคับ นาย อินเคอร์ซิงห์ หมอดู

ชาวอินเคอร์ซิงห์ไปได้ บ่าย ๔ โมงวันที่ ๑๙ เดือนนี้ เข้าไปในบ้านของนาง

ลมัย ขอยเสนาว่ามณา บางเขน “คูหมอ

โหมละนาย แม่น ๆ นะนาย” นางลมัยก็

บอกว่าไม่คู นายอินก็ตามคือจะให้คูให้

พร้อมกับบอกราคา “ถูก ๆ นะนาย ๔๐ บาท

เท่านั้นเอง” นางลมัยก็ปฏิเสธอีก “คูฟรี

ได้นะนาย แต่ขอถามมีความสุขกับนาย

สักหนักแล้วกัน” ว่าแล้วนายอินก็แกก้างเงง

ของตัวเอง พร้อมกับคว่ำแขนนางลมัยไว้

นางลมัยสะบัดหลุดออกมาได้ วิ่งจากห้อง

บ้านไปพบ พลฯ พิสิทธิ์ สมศรี อาบง

หมอดูแมน ๆ เลยนั่งตรวจขาศาราศรีตนเอง

ในห้องขังโรงพักบางเขน

นั่น ล้วนแล้ว แต่ ได้ ผลชะงัดๆ ทั้งนั้น

และแม้จะหาประตูออกในทาง อื่น ๆ อีกได้

บ้างก็ตาม ถ้าความรัก (กามฉันทะ) ความ

(พยาบาท) หรือแม้ความผูกพันในจิตอันยึด

ติดในโลภยจะเป็้นความพอใจ หรือไม่พอ

ใจในแง่ใด ๆ ก็ตาม เช่นหิวข้าว น.ส.พ.

รายหนึ่ง

“ส.ต.อ. ลูก ๖ ยิงตัวตายอดสู เมียรักคบชู้ตาตา! ห้ามเมียหลายครั้ง ไม่เชื่อ น้อยใจยิงตัวตายอนาค”

ดังนั้นเป็นต้น เป็น “บาป” เป็น “ภัย”

ทั้งนั้น มันคือยู่หรือ “ทาสเมถุน” มันเรื่อง

“ทาสชนสฤล” จริง ๆ อย่าไปยอมถึงติดคุก

หรือยอมตายเพื่อสิ่งไร้แก่นสารอย่าง นั้น กัน

หน่อยเลย เราได้ชื่อว่ามนุษย์ ยกจิตให้มัน

เป็น วิญญาณจริง ๆ เป็นอริขชนแท้ ๆ ให้

ได้กินเด็ก ไป “หลง” มันอะไรกันนัก

การสยพันธุ นั้นหนะมัน ของ หลอก ที่

เกิดในโลภยนี้เอง มันพัฒนามาจน “คน”

(ผู้คิดว่าฉลาดแต่แท้ ๆ ก็ยังโง่) และสัตว์

พวกนี้หลง ยึด ติด และเข้าใจว่าขาดไม่ได้

หยุดไม่ได้ เห็นมันเป็น “ชีวิตชัว” ยัง

ไปได้ขนิคารม ค็อกเตอร์ หรือโปรเฟรส-

เซอร์เมืองนอกเขากล่าวไว้ว่า “เชกส์คือ

ชีวิตชัว ถ้าขาดเชกส์ทำให้ชีวิตชัว

อับเฉา” ก็เลยยังจะห่างไกลความเป็น

“พุทธศาสนิกชน” ออกไปอีก เพราะ

พระพุทเจ้าไม่เคยสั่งสอน และพระองค์

ได้ประพฤติห่าง—พราก—ละ—เลิกมันมา

ให้ดูเป็นตัวอย่างด้วย จึงควรดำเนินรอยตาม

ให้ดี ให้ถูกเถิด และโลกมันเดือด มัน

กลร้อนขนอยู่ทุกเมื่อเชื่อ วันน มัน ไม่ เพราะ

อะไรหรือ มัน “เมถุนกาม” อารมณ์สฤล ๆ

นี้แหละเป็นเหตุใหญ่

เรา มา ช่วยกันเพล่า ๆ และสร้าง

“ปัญญา” กันให้รู้แจ้งกันเพิ่มขน ๆ เป็นไร

การส่งเสริม รูปสวย กลิ่นดีดุด รสสัมผัส

ริงเร้าต่าง ๆ นมนมันล้วนเป็น “เหตุ” ชักจูง

เป็นขนนวนร้ายจนเกิดกลร้อนขมขื่น ฆ่า

โหดอะไรกันนั้นแหละ คั้นทางแท้ ๆ มันอยู่

ที่ยัง “รักเสพเมถุน” เรื่อง “ทุกร้อน”

กลายเป็น “กลียุค” จึงวิวัฒนาบทบาทขน

มาตาม

จงอย่าคิดว่ามันเป็นเพียง “ธรรมชาติ”

เลย มันเป็น “สมุทัย” เหตุแห่ง “ทุกข์” ตัว

ใหญ่ตัวโตโดยแท้จริง การเร่งเร้าอารมณ์

ชายโดยผ่ายหญิงก็คือ แต่งตัว ๆ แต่งจน

ไม่รู้ จักอภัยก็กล้าทำได้ บางคนพยายาม

แต่งจริง จนต้องตายเพราะแต่ง เช่น คน

ฉันทมน ฉัดคัมเข้าไปอ็อกเสบตายบางคน หรือ

ในรายหนึ่งทีตามมาใน “โรงซ่อมสุขภาพ”

คอลัมน์หนึ่งของ “ไทยรัฐ” ใช้นามแฝงว่า

“คนมีปมค้อย” เอบอกว่าเอบมีการศึกษา

ชั้นปริญญาที่เคียว งานการค้าแห่งหน้าที

ก็ดีมาก แต่จุมกไม่สยเลยผ่าไปโทษสังคม

ว่าตนเข้าสังคมไม่ได้ ไม่มีความสุข แท้

จริงค้นหา “ทุกข์” ใส่ตัวที่ “จิต” ของ

ตัวเอง เพราะเริ่มคั้นมาจาก “ความสวຍ”

เลยทนไม่ได้ ไปผ่าตัดเสริมเสย ไปอยู่นั้น

แล้วเที่ยวเปลี่ยน เทียวผ่าโตถึง ๖ ครั้งหมด

เงินเป็นหมื่น ๆ ยังไม่หน้าใจจงดรนไปผ่า

ต่างประเทศอ็อกณะ ก่อนจะไปเลยสู่อุตสาห์

เขียนอ้อนวอนมาถาม “บพิธ เพื่อนคร”

ให้ช่วยเห็นใจในปมค้อยแนะนำที่ “บพิธ

ดิษฐ์มีหอออกมา จาก... "ชีวิตร"



◆ นุ่มนวลซึ้งกับพิณกรพมรัก
เพชรรัตนศรี มีนฉือ
นุสรณ์ อ่อนแก้ว, กิ๊ตบ
สิโรอิฉิน, นุสรี นุสรี มาตของฉิม
รื่องเพลง ทั้งคู่ก็เห็นนวลพิริ
มณฑลสมธรรโลงบางมีนพิธี
โอบรับวง, ชัยหรือมีนพิธี
ในพิธี

เพื่อนคร" ก็แนะนำตีมากกว่า "คุณเห็นจะ
เจ็บตัว และเปลืองเงินเปล่า" ถ้าต้องการมี
ชีวิตอยู่อย่างปราศจาก ปม ด้อย ไม่ลด ลาวา
สกอก ผมพลอยเป็นห่วงคุณด้วยจริงๆ"

"หยุด" เสียเถิด การ ตัดสิน
ในกามคุณ ๕ อันมี รูปงาม รสอร่อย
กลิ่นดี เสียงไพเราะ สัมผัสเสียดสี
ทั้งหลายนั้น มันรังแต่จะก่อ "ทุกข์" อย่า
ไปหลงงมมันอยู่เลย และฝ่ายชายก็อย่าไป
"หลง" ตูอาอ่อนเขามากนัก เช่นไป
หลงกล่อบอ้อ "เชิด" เป็นเทพี นางงาม
อะไรนั่น ตนก็ปลุก "ปลุกกาม" ของตน

เองเป็นโทษแก่ตนเองด้วย และไปตกหนัก
อยู่ที่ผู้หญิงที่เขาใจตามคำหลอกอีกด้วย โลก
อยู่ได้เพราะ "งาม" หรือเพราะ "งาน"
กันแน่นะ คิดให้กันหน่อยเถิด และปัญหา
การ เสพเมถุน นั้นก็อย่าไป ปกปิด อำพราง
ซ่อนเร้นกันเอาไว้เลย มันเป็นเรื่องจริง
มันไม่ใช่ของทำอะไรเลยจริงๆ แม้ผู้ใดยัง
เสพอยู่ก็จงถวรับออกมาเถิดว่า "ตนยังเลย"
แต่ผู้ทรวาแล้วรักช่วยกันหกล้าง อย่าส่ง
เสริมชูช่วย ก็ยังคิดว่าจะกระดากกระเดื่อง
ในตนเอง (เพราะยังเสพอยู่) แล้วก็กลบ
เกลื่อนไม่กล้าพูด ไม่กล้าเขียน พูดเถิด

มันจะไ้มัดตนให้พยายามลด ละเลิกขาดลง
ไปด้วยก็จะเป็นบุญแก่ตนยิ่งด้วย แต่อย่าง
น้อยในขณะที่ยังเลิกไม่ได้ก็คิดอ่านช่วยกันพูด
เขียนให้ผู้อ่อนเล็กลงจะเป็นไรไป ถ้าไปมัว
เขียนส่งเสริม ชูช่วย หรือแสดงออกให้เป็น
การเพิ่มพูนคนให้ "หลง" อยู่ มันก็ระงับ
"กลียุค" สู "สันติ" กันไม่ได้สักทีอยู่นั้น
เอง เช่น ข่าวย่อยอันหนึ่งมีว่า

"นางมาเรีย เดอ ลูร์เดย์ วัย ๔๖ ปี
อยู่ที่ประเทศบราซิล ถูกตัดสินจำคุก
๑๖ ปี ในฐานะที่ทำให้คนตาย ๓ คน
ด้วย ขนมหัก วัน เกิดที่เธอตั้ง ใจ จะ
พิฆาตสามี"

ถ้าลงแค่นักชวยช โทษภัยใน ความ
รัก ความหลงใหลบ้าง แต่คนเขียนโน
คอลมนต์ต่อท้ายอีกว่า "ผู้ชายเจ้าชู้ระงับ
ภรรยาจะให้ของขบถพิเศษอย่างนั้นจะ"
ไปเตือนผู้ชายเจ้าชู้ทำไม ถ้าเขาตายๆ ไป
เพราะขบถเมื่อก่อนเกิดอย่าง สักกับกรรม
ของเขาแล้ว แต่ควรเตือนคนที่ชอบไปมีเมีย
นั้นเสียเลย ว่า "รสกามเมถุน" มันไม่ใช่ของ
ดีหรือก หรือ แม้คนที่ชอบไปเจอหน้าใน
งานวันเกิดใครต่อใครจนไปเป็นเหยื่อระบิต
นั้นแหละควรจรรู้ไว้บ้างว่า อย่าไปหลงแก่
กิน หลงแก่ฉลองอะไรกันนักเลย ฉลองวัน
เกิดแล้วรักกัน ๆ ๆ ๆ เฮฮา ๆ ๆ ๆ ผลาญกันไป
พุ่มเฟือยเกินขอบเขตของ "ชีวิต" ที่แท้จริง
แล้วโตอะไรขึ้นมากันนักหนา

หรือแม้แต่ส่งเสริมหนุ่มสาวจับคู่พิการ
เป็นข่าวโดเด่นกลางหน้าหนังสือพิมพ์อย่าง
ที่ใดที่ก็ไม่เห็นควรจะทำเลย ยุแหย่ให้
เขา "หลง" กันทำไม อีกหนึ่งคนตาบอด
คู่อีกคืออยากเด่น อยากดัง หาทางแต่งงาน
เสพเมถุนกันอีก เพราะมีความเด่น ความ
ดั่งนั้นล่อ แต่งแล้วมีคู่จนกระทั่งส่งเสริมให้
เงินบ้าง (ซึ่งก็ได้มาเพียง ๓,๑๐๐ บาทก็
เล็กน้อย) อนาคตคนตาพิการนั้นเขาแต่งงาน
แล้วมีลูกออกมาจะ "ทุกข์" อีกแค่ไหน? จะ
เป็นภาระของใครบ้างก็ไม่รู้ แต่ถ้าเขาไม่



“เสพเมถุน” เลยในชาตินี้เขาก็ไม่ตายคน แดงเขาเองก็จะมี “ทุกข์” อันจะหนุนเนื่องมาจากามิโนอนาคตด้วย หัดให้เขาข่ม (หมะ) ออกอยากใน “กามเมถุน” อย่าง “พระ” ที่ถูกพระพุทธเจ้าให้เข้าไปหัดข่ม นั้นบ้างปะไร ไปเห็นใจในทางผิดกันทำไม แทนที่จะสนับสนุนให้หลงเงิงจิตใจไปเพราะ “หลง” เมถุนกิเลส ควรจะช่วยกันปรามๆ ให้เขารู้จักตัว “สมุทัย” ของ “ทุกข์” บ้างเถิด พระพุทธเจ้าสอนและพาทำเห็นกันบ้างเถิด เอาอย่างเอาเยี่ยงบ้าง อย่าไปมัวเขี้ยวให้เขาก่อ “ทุกข์” ที่ขัดมตคนเลย “ทุกข์” เพราะไม่ได้เสพเมถุนนั้นมันไม่ตายคนง่าย ๆ หรือ แต่ทุกเพราะไม่มีจะกิน จะอยู่รอดด้วยคืนนี้สิเป็นภยร้ายากกว่านั้น

เข็รกันเช่น

“ ยี.ไอ. ตัวอย่างบริจาคเงิน
แสนช่วยชาวบ้าน พบเด็กไทยพิการ

รับอุปการะไว้หลายคน” ชาวเข็รนี้สิ ควรเข็รกันให้มาก และคนเช่น พันจ่าอากาศโททหารอากาศอเมริกันนามว่า **แอโร โรบินสัน** (ใช้ชื่อไทยว่าทักษิณ) นี้แหละ โลกต้องการ **การกระทำของเขา คือ “สันติ”** **การเป็นทหารไม่ใช่ “สันติ”** หรือ **“สันติ” ไม่ใช่ข่มกันด้วยกำลัง ความชนะที่แท้จริงไม่ใช่ชนะเพราะกำลัง แต่ชนะเพราะช่วยกันเห็นผู้ใดต่อกว่า หรือมี “ทุกข์” แท้ ๆ ใน “ชีวิต” มากกว่าต่างหาก**

วันนี้ไม่มีเลย พุดถึง ชีวิตประวัติ “แอโร โรบินสัน” ยังไม่ได้ แต่ไว้โอกาสหน้าจะต่อนำขึ้นมาเล่าถึงแน่ เพราะคนเข็รนี้แหละคือ ผู้ฉลาดแท้ในสายตาของ “พุทธ” และเป็นคนที่โลกต้องการ มีคนเข็รนี้มาก ๆ มี “สันติ” แน่ ๆ

“อโศก”



หลักยึด หรือแบบอย่างอันแท้จริงที่เราจะพึงถือเอามาเป็นเชื้อ เป็นน่านยา หรือเป็นปฎิในการประพฤติสร้างตนให้เป็น “พุทธศาสนิกชนที่ดี” หรือเป็น “คนดี” และเที่ยงแท้ยงบนจนบรรลุเป็น “อริยะ” ได้ตามจุดหมายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพาทำนั้น ก็ไม่มีสิ่งอื่นใดจะอาศัยเป็นหลักได้ที่สุดเท่า “พระไตรปิฎก” ออกแล้ว แม้จะได้คิดได้ลอกคกๆ หล่นๆ เพี้ยนๆ ผิดๆ หรืออาจจะมึเพิ่มออกไปบ้างตามหลักของการ “เกิดขันธ์อยู่” (จะชำรุด หรือถูกปรุ้งแต่งเพิ่มขันธ์ได้) แล้วก็ “ดับไป” อันเป็นเนื้อหาของ “อนัตตา” ก็ตาม ก็ยังจะต้องอาศัย “ไตรปิฎก” นี้แหละเป็นหลักอันสูงสุดอันหนึ่ง นอกจาก “พระอริยะเจ้า” แท้ๆ จริงๆ ซึ่งท่านเหล่านั้นก็จะมึ “เกิดขันธ์” มาในโลกในทุกกาลทุกสมัยเพื่อช่วยโลก และยัง “ธรรมะ” ในโลกให้เป็นไปในโลกยุคคนก็ยังเป็นพระอริยะที่ยังไม่เรียกว่า “ปัจเจกพุทธะ” แต่เรียกว่า “อริยะ” ในแบบต่างๆ ตั้งแต่ระดับสัทธานุสාරี เป็นต้นไปเป็น อัมมานุสාරี และเป็น สัทธาวิมุตติ เป็น ทิฎฐิปัตตะ เป็น กายสักขี เป็น บัญญาวิมุตติ และเป็น อภิโตภาควิมุตติ ก็ล้วนแล้วแต่ “พระอริยะ” ที่จะอุบัติผดเปลี่ยนเวียนกันมาค้ำจุนโลกอยู่ตลอดกาลไม่ต้องสงสัย ตามพระพุทธรพจนก่อนจะปรินิพพานที่ตรัสกับท่านสุภัททะว่า

“สุภัททะ ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นพึงอยู่โดยชอบ เกิด โลกจะไม่ว่างเปล่าจากพระอรหันต์ทั้งหลาย”

และภิกษุของไทยเราก็มึผู้พึงอยู่โดยชอบติดต่อกันมาเสมอไม่ขาด ทว่าน้อยลงๆ จนทุกวันนี้แทบจะหาไม่ได้แต่ก็ยังมี เพราะ สัทธานุสාරี ก็ยังเยอะแยะแม้ อัมมานุสාරี จะน้อยลงไปบ้าง

ศาสนาพุทธของเราในประเทศไทยทุกวันนี้ ต่างกันยวมขมขื่นในความเป็นพุทธศาสนิกชนของตนอยู่ครามครันว่า เมืองไทยเราเป็นผู้ใดชื่อว่า “เมืองแห่งพุทธ” หรือเมืองไทยนศาสนาพุทธรุ่งเรืองเจริญที่สุด

คำว่ารุ่งเรือง หรือเจริญนั้นจริงแท้แค่ไหน? และเราจะหลงระเรีง ตามคำ บ่อยอ เหล่านั้นอยู่อย่าง ไม่รู้เนื้อแท้แห่งตนเองเอาเสียเลย จะได้อยู่หรือ? ถ้าเมืองไทยมี



● ไม่ใช่ “ศพ” ของคุณแน่หรือ? คูให้ตีๆ พิจารณาให้ซัดๆ พังอ่านหลายเที่ยวนะครั้บ!

“เนื้อแท้แห่งพุทธ” อยู่มาก มีความเป็น “อริยะ” อยู่จริงแท้มากพอ นั่นแหละคือ ความรุ่งเรืองแห่งพุทธแท้ๆ ที่เราควรรับ แต่ถ้า “เนื้อแท้” หรือที่พระพุทธรองค์ทรงเรียกว่า “แก่น” ไม่ใช่เปลือก ไม่ใช่กระพพนไม่เอาเลย หรือมีน้อยนิดเต็มทีทว่ามีแต่ “พุทธ” เปลือกๆ “พุทธ” กระพพๆ เรายังจะหลงตีใจ เติมใจในคำบ้อยอนน้อยหรือ? หรือว่าควรจะไปปรับปรุง เร่งรัดพัฒนา “พุทธ” ของเราให้มึ “เนื้อแท้” เกิดความเป็น “พุทธ” อันคือ ผู้ฉลาด ผู้รู้ ผู้ที่เรียกว่า “อริยะ” อย่างแท้ๆ จริงๆ ขนมาให้ได้

มีนักพุทธศาสตร์กลุ่มหนึ่งมักจะพูดว่า

“โอ! อย่าไปหาเลย ‘พระอริยะ’ ในสมัยนี้ยัง ‘อรหันต์’ ยิ่งจะเกิดจะมี ไม่ได้เป็นอันขาดในทุกวันนี้”

นอกจากคำตรัสของพระพุทธรองค์ที่ตรัสกับท่าน สุภัททะซึ่งได้กล่าวถึงมาตอนต้นจะเป็นเครื่องยืนยันว่ายังมีพระอริยะเจ้าแน่ๆ แล้ว ก็ขอยกคำตรัสของพระพุทธรเจ้ามาให้อ่านเสียอีกด้วยว่า ผู้กล่าวเช่นนั้นคือ “มัจฉาทิฎฐิ” พวกหนึ่งแท้ๆ นั่นเอง

“ดูภิกษุทั้งหลาย ก็ **มัจฉาทิฎฐิ** เป็นโง่น คือความเห็นดังนี้ว่า ท่านที่ให้แล้วไม่มึผล ขยู่ที่บูชาแล้วไม่มึผล สังเวทย์ที่บวงสรวงแล้วไม่มึผล ผลวิบากของกรรมที่ท่ำทำท่ำขั่วแล้วไม่มี โลกนไม่มี โลกหน้าไม่มี มารดาไม่มี บิดา

“โอรสเอก”

ไม่มี สัตว์ที่เป็นอุปาทิจะไม่มี สมณะพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินขอบปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้อยู่ด้วยตนเองในโลกไม่มี นแลมิจฉาทิฏฐิ”

คำตรัสนั้นมาจาก มหาจัตตวารสกะสูตร พระสุตตันตปิฎก มัชฌิมนิคาय อุपरินิคาสะกัข้อ ๒๕๕ หรือแม้ในสูตรอื่นๆ ก็มีอีกเช่น สาลยยกสูตร พระสุตตันตปิฎก มัชฌิมนิคาय มูลปนิคาสะกัข้อ ๔๘๔ เป็นต้น ผู้ใดสงสัยใคร่รู้ก็จงค้นคว้าดูเถิด จะได้พ้นจากความเป็น “มัจฉาทิฏฐิ” เสียที จะได้ไม่เป็นผู้กล่าวพล่อยๆ เพราะตนเองเป็นเหมือน “คนผู้ตาบอดมาแต่กำเนิด” ไม่เห็น “สภาวะ” หรือ “สิ่งจริงแท้” ที่คนอื่นเขาเห็นเขามองได้เป็นได้ ก็พาลพาโลกกล่าวเอาง่าย ๆ ว่าสิ่งนั้นไม่มี สิ่งนั้นไม่ได้เป็นไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ปฏิเสธว่าทานไม่มีผล โลกนี้ไม่มี โลกหน้าไม่มี หรือแม้ปฏิเสธว่า วิญญาณ ฌีตสังเวทดาไม่มีก็ทั้งสนั่นแหละ ผู้พูดเช่นนั้นเพราะตัวผู้พูดไม่มีปัญญา ไม่มีความสามารถ “รู้-เห็น” ในผลทานไม่รู้เห็นในโลกนี้ ไม่รู้เห็นในโลกหน้า ไม่แจ้งในวิญญาณ ฌีตสังเวทดา จึงพูดออกมาเหมือนโกหกโลกว่า “ไม่มี” ผู้พูดดังนั้นเป็น “มัจฉาทิฏฐิ” เป็นผู้เข้าใจผิด ผู้หลงผิดอยู่อย่างเห็นแจ้งไม่พอไม่แท้

ดังนั้นจึงมีคนอีกกลุ่มหนึ่ง (นอกจากปฏิเสธว่าพระอริยะไม่มี) ปฏิเสธฌีตสังเวทดา พรหมวิญญาณต่างๆ แม้ที่สุดปฏิเสธการทำบุญ ทำทาน และแล้วก็หลงผิดรวบรัดคำสอนของพระพุทธองค์เข้าให้เป็นของเล่น เห็นว่าการเป็น “อริยบุคคล” นั้นเป็นของกล้วยๆ แค่นั่งฟังนั่งคิดประเดี๋ยวก็ได้บรรลุเป็น “อริยะ” ได้ทันทีและเห็นความเป็น “อริยบุคคล” เป็นของไม่มีสภาวะเหยียบย่ำหมิ่นหมายว่า พอเข้าใจเพียงแค่ว่าภาษา(นิรุกติ) ที่อธิบายกันแล้วก็ “บรรลุ” เป็นอริยะได้ แม้ที่สุดถึงขนาดเป็น “พระอรหันต์”

นักรรรมอย่างงั้นก็มีในเมืองไทย สังเกตจับๆ ตาคูเถิด

ชนกลุ่มนี้ก็เป็น “มัจฉาทิฏฐิ” เพราะไปหลงคิดว่าอย่างพระยสกุลบุตรและเพื่อน ๆ นั่งฟังธรรมพระพุทธองค์ด้วยตัวเขาก็ “บรรลุ” ได้ ก็เลยคิดว่าง่าย จะสมมุติตัวเองเป็นอย่างนั้นบ้าง แต่ตัวเองหารู้ไม่ว่าอินทรีย์บารมีของ พระยสกับเพื่อน ๆ ของท่านนั้นมามากแล้วแค่นี้ และไม่ใช่ปัญญาเกิดต่อไปอีกด้วยว่าพอพระยสกับเพื่อน ๆ บรรลุแล้วท่านหันเหกลับมาสู่เพศฆราวาสเสพกาม และคลุกคลีกับสมบัตินี้หรือไม่? ความเป็น “อรหันต์” ของบุคคลนั้นจะไม่ยินดีในการเสพกาม จะไม่ยินดีในสมบัติโลก ไม่ว่า ลาภ ยศ สรรเสริญใดๆ ตั้งใน ปาสาทิกสูตรพระสุตตันตฯ ท่มนิกาย ปาฎิกวรรคข้อ ๑๑๗ ที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

“ดูกร จุนทะ อนึ่งพระอรหันต์ ๕ ฌาฬห ผู้ประ พฤติจบพรหมจรรย์แล้ว ทำกิจเสร็จแล้ว ปลงภาระได้แล้ว มีประโยชน์ของตนอันถึงแล้วโดยลำดับ มีสังโยชน์ในภพหมดสิ้นแล้ว เป็นผู้พ้นพิเศษแล้วเพราะรู้ชอบ ภิกษุชนเป็นผู้ไม่ควรเพื่อประ พฤติลวงฐานะ ๔ ประการคือ

๑. ไม่ตั้งใจทำลายชีวิตสัตว์
๒. ไม่ถือเอาสิ่งของที่เขาไม่ได้ให้ด้วยเจตนาขโมย
๓. ไม่ต้องเสพเมถุนธรรม
๔. ไม่แก่งัดพูดคำเท็จ
๕. ไม่บริโภคลิขงของอันเป็น กามคุณ ๕ ที่สะสมไว้

เหมือนผู้อยู่ครองเรือน

๖. ไม่หวนไหวหรือล่าเอียงเพราะรักใคร่พอใจ
๗. ไม่หวนไหวหรือล่าเอียงเพราะความโกรธเคืองกัน
๘. ไม่หวนไหวหรือล่าเอียงเพราะความโง่เขลา
๙. ไม่หวนไหวหรือล่าเอียงเพราะความกลัว”

แล้วคิดดูเถิด นักรรรมะกลุ่มนี้จะหาญกล้าพูดออกมาแม้กระทั่งว่า “อรหันต์เสพเมถุนธรรม หรือสืบทันต์ ร่วมรสก็ยังมี โดยทำด้วยจิตว่าง” ก็แค่สะสมสิ่งของอันจะก่อให้เกิดอุปสรรค กลิ่น เสียง สัมผัสเมื่อน้อย ท่านก็ไม่เห็นดีเห็นงามทั้งปวงแล้ว

นิยายเรื่อง สดุดีพระราชา... ไชยสงคราม

คำว่า “ไม่เอา” ทั้งหลาย ท่าน “ไม่เอา” จริงๆ ไม่ใช่ท่าน ปากว่า ดาขยิบ แล้วกลบเกลื่อนด้วยคำพูดเอวว่า “ทำด้วยจิตว่าง”

ดังนั้นความเข้าใจของคนกลุ่มนี้เข้าใจผิดเลยไปว่า แม้ผู้บรรลุแล้วก็ไม่จำเป็นต้องทิ้งบ้านช่องเรือนชาน ละกองสมบัติข้ามหน้าไปหัวเราะเยาะ ผู้ทิ้ง ผู้ละ กองสมบัติว่า “โง่” เอาด้วย จึงเป็น “สภาวะจิต” ที่ตาจนไม่รู้ตัวเอาบ้างเลยว่า ตน กำลังจ้วงจาบฐานะอันไม่ควรจะจ้วงจาบ ตนกำลังหลู่หมิ่นสิ่งที่ตนกำลังปรารถนา แล้วคุณผู้เขาหวังอะไร? เขากำลังจะค้นคว้าเอาสิ่งใดกันแน่? นอกจากจิตของเขาจะคักตาคานอยู่กับ “มัจฉาทิฏฐิ” นั้นไปตลอดกาลเท่านั้น หากไม่พยายามตรกใหม่ตรองใหม่ให้

ตัวอย่างอีกอันหนึ่งที่ทำให้คนกลุ่มนี้เข้าใจผิดก็คือ ไปเข้าใจว่า พระพุทธเจ้าทรงเทศนาสอนปัญจวัคคีย์ ในเวลาไม่ช้าไม่นาน ปัญจวัคคีย์ก็บรรลุเป็นพระอรหันต์ และไม่ช้าก็บรรลุเป็นพระอรหันต์ได้ ก็ทำไมจะไม่ได้อะ ในเมื่อปัญจวัคคีย์ทั้งหลาย ได้ประพฤติบำเพ็ญละกองสมบัติ ทั้งขาดจากกามสุขัลลิกานุโยค คือ ตัดขาดจากส่วน สุกดิบังไม่เห็นดีเห็นงามในกามคุณทั้ง ๕ เอาเลย จนมากเกินไป เลยเกิดไปถึงขนาด เบียดเบียนตนเองเป็น อตตกลิมณานุโยค ออกปานนั้น จนเป็นความหลงยึดที่ติดอยู่ ชิงอินทรีย์บารมี พลบารมีของปัญจวัคคีย์ท่านแก่กล้าออกปานนั้น จะต้องไปเทศนา เน้นนานอะไร? เทศน์นิดหน่อยก็เข้าใจได้เร็ว บรรลุได้จริงหุนะซี ส่วนตัวนักธรรมะ สมัยที่เห็นผิดในส่วน “จิตว่าง” นี้ ยังไม่ได้บำเพ็ญอะไรสักอันเลยแล้วจะทำที่เอวว่า “สำเร็จแล้ว” ดังนั้นดูจะเสพอะไรก็ได้ และต้องถามคุณ ๕ ได้สบายด้วย “จิตว่าง”

นั่นมัน “ภาษา” (นิรุกติ) เท่านั้นหรือท่านเอ๋ย! อย่าไปหลงงมงายปักใจ ยึดเห็นว่า เป็นทางแท้ที่ละเมียดละไม ลออวลจนหลงเหวี่สูงแล้ว ดีแล้ว ถูกแล้ว แท้แล้วอยู่เลย ที่คนทั้งหลายไปหลงเห็นดีเห็นงามตามความมักอธิบายแบบ “จิตว่าง” (แต่ปาก) นี้ ก็เพราะเห็นว่า มันง่ายดี ไม่ต้องทิ้งสมบัติก็ได้ (คือไม่ต้อง “ทาน” ให้ หมก) แดงสพกามคุณอยู่ที่ใดด้วย ไม่ต้องเสียอะไรเลย ไม่ต้องลงทุนอะไรเลยจริงๆ สำเร็จเสร็จผลทันควันเหมือนได้รับปากคิดเสกเป่าพรตลงไปในทันทีที่ฟังเสร็จมอบ คาถาให้เพียงว่า “จงทำ จิตว่าง เกิด อย่ายึดมั่นถือมั่นในตัวตนและสิ่งใด ๆ” และแล้วก็มีชีวิตอยู่อย่างสบาย สุขุมบุหรื คิมเหล่า ด้วยจิตว่าง เดินร่ำด้วยจิตว่าง อยาก ได้เงินเดือนขึ้นด้วยจิตว่าง ดูหนังฟังเพลงด้วยจิตว่าง มีลูกด้วยจิตว่าง ที่สุดหนักเข้า เสพเมถุนกับคนไม่ใช่ตัว ไม่ใช่เมียของตนด้วยจิตว่างก็พาลได้ไปด้วย ก็จึงเป็น “ทาง” เป็นแนวสอนที่คนทั้งหลายผู้ยังหลงโลกีย์ ยังเมามายในโลกียอยู่ จะเห็นดี เห็นงามด้วยอย่างยิ่ง แล้วก็ไปติดตั้งอยู่แค่นั้นวันแล้ววันเล่าปีแล้วปีเล่า แล้วก็ตาย เปล่าเสียชาติไปชาติหนึ่งเป็นโมฆะบุรุษ

แท้ๆ จริงๆ แล้วในตัวเขาผู้ประกาศตนนั้นเขายังไม่ลดละในกามคุณ ยังไม่เคยสร้าง “ทาน” จนเป็น “มหาทาน” ไม่เคยบริสุทธฺ์ใน “ศีล” ไม่มีเลยสักเสี้ยว ส่วน ตั้งแต่ขั้นต้น “ปฏิบัติ” ของพุทธศาสนาแม้ในข้อที่ว่าบำเพ็ญ “ทาน—ศีล—ภาวนา” อันเป็นหลักการที่จะต้องประพฤติ ปฏิบัติตามลำดับไป กระทั่งทำ “ทาน” เป็น “มหาทาน” ได้ ก็ “บำเพ็ญ” “ศีล” ให้บริสุทธิ์ ไม่ต่างพริบๆ ทะลุจริงๆ จนเรียกได้ว่า “อธิศีล” หรือ “วิสุทธฺ์ศีล” นั้นแหละ จึงจะเรียกว่า “อริยะ” ขั้นต้น นอกจากนั้นก็จะต้องบำเพ็ญ “ภาวนา” จนเกิด “ญาณ” เกิด “ปัญญา” ได้ เมื่อผู้ใดทำ “มหาทาน” จนถึงขั้นเรียกว่า “ทั้งกองสมบัติ” หรือ “ละกองสมบัติ” ออกได้ โดยจริงก็เป็น “อริโยสตาบัน” โดยจริงก็จะมาบำเพ็ญ ไตรสิกขา อันมี “ศีล—สมาธิ—ปัญญา” ที่เป็นเนื้อหาของ “ภาวนา” แท้ๆ นั้นเอง ดังนั้น “พระ” ที่ออกบวชไปอยู่วัดอยู่ป่าไม่มสมบัติพื้นฐาน บ้านช่อง จึงประหนึ่ง “อริโยสตาบัน” ผู้ตั้งหน้าบำเพ็ญ ภาวนาด้วยหลัก ไตรสิกขานั้นแล แล้วผู้ นั้นจะฟังก้าวหน้าไปไต่สูงขึ้นไปโดยจริง แต่ “พระ” ที่บวชส่วนมากทุกวันนี้ ไม่ละกอง สมบัติจริง (ยังสะสมอยู่แม้ในวัด) ไม่ทิ้ง บ้านช่องเรือนชานจริง (ยังมีส่วนในญาติ โยมสมบัติอยู่) จึงเรียกว่า “ทานภาวนา” ยังไม่เกลี้ยง ยิ่งศีล ๕ ก็ยังปฏิบัติให้ บริสุทธฺ์ไม่ได้ ยังมีส่วนต่างพริบๆ ใน “ปาณา” อยู่เนิ่น มีส่วนต่างพริบๆ ใน “อหินนา” อยู่หน่อย ต่างพริบๆ “มุสา” อยู่ บ้าง จึงเป็น “โสตาบัน” แท้ๆ ไม่ได้กัน สักที่ “ภาวนา” จะส่งผลจริงเป็น “อธิ—ปัญญา” จึงยากยิ่งดังนี้

ส่วนคนกลุ่มที่ร้องว่า “โอ๊ย! อย่าไปหาเสยพระอริยะ...” นั้น ก็เป็น “มิฉนาทภูฏี” พวกเทคทูน “พระธรรมคัมภีร์” ไม่มีบัญญัติพระธรรมคัมภีร์แตก (คือเข้าใจในพระธรรมคัมภีร์ ได้ ไม่ลึกซึ้งถูกต้อง ถึงอดีต ถึงธรรม โดยเฉพาะในหมู่ผู้หลงใหลพระอภิธรรมปฏิภาณ) หรือไม่กี่เป็นผู้หลงคิดว่า “พระอริยะ” คือผู้วิเศษ โดยไปหลงผิดคิดประมวลเอาว่า “ความวิเศษ” อันมีเหาะได้ รู้ใจคนได้ เสกเป่านิมิตอะไรต่ออะไรได้ ทุทิพย์บ้างต่าง ๆ นานา มาผนวกเข้ากับความเป็นอริยะ แบบพุทธศาสนา จึงหลงเพริศเลิกลอยยกตำแหน่ง “อริยะ” ของพุทธศาสนาไว้ผิด

ที่จริง “อริยะ” หรือ ผู้ปฏิบัติดี คำเนินขอบจรรู้แจ้งโลกนี้ โลกหน้าด้วยตนเองนั้นหาใช้ความสามารถที่หมายเอาการมีตาทิพย์เยี่ยงพระอนูรุทธะไม่ และก็ไม่ใช่ความสามารถที่หมายเอาการมีฤทธิ์เดชมากมายเยี่ยงพระโมคคัลลด้วย แต่เป็นความสามารถที่รู้ในทุกข์ สมุทัย นิโรธ และสัมมาอริยมรรค

ผู้ใดมีฤทธิ์มากล้น มีความเก่งกาจ(อภิญา)พิลึกพิลั่นปานใด ถ้าไม่รู้

แจ้งแทงตลอด “อริยสัจ” ดังกล่าวแล้ว ก็หาใช่ “อริยะ” ของพุทธศาสนาไม่ และแม้ผู้ใดรู้แจ้งแทงตลอดใน “อริยสัจ” อย่างเดียวไม่มีฤทธิ์ทางกาย ฤทธิ์ทางใจ ใด ๆ เลยแม้หน่อยหนึ่ง พระพุทธเจ้าก็ทรงรับว่านั่นแหละคือ “ปัญญาวิมุตติ” และเป็น “อรหันต์เจ้า” แท้ๆ ในพุทธศาสนาแล้ว ดังนั้นแม้ใครจะทำ “ใจโตวิมุตติ” ได้อย่างเดียวตามแนว “สัทธาธิชะ” กระทั่งบรรลุได้จนเรียกว่า “สัทธาวิมุตติ” พระพุทธเจ้าของเรายังไม่ยก ย่องท่า การมี “ปัญญาวิมุตติ” ตู้งที่พระองค์ทรงยกย่อง พระสารีบุตรเถระผู้มี ปัญญาญาณกว้างขวาง เป็นปฏิสัมภทาอันมากมายนั้น เป็นต้น ต้องทำความเข้าใจความแท้ความจริงแห่ง “จุดหมาย” ของพุทธศาสนาจริงๆ ให้ได้จึงจะไม่ได้ชื่อว่า เป็น “มิฉนาทภูฏี”

ด้วยเหตุนี้เอง นักธรรมะกลุ่มต่างๆ ที่กล่าวพูดพล่อยๆ ออกมาทั้ง ๒ กลุ่ม จึงเหมือน “คนตาบอดมาแต่กำเนิด” ตั้งป้ายสาวาญญสูตร ในพระสูตรต้นตอที่หมึกลาย มหาวรรค ข้อ ๓๐๘ ที่พระกุมารกัสสปเถระเจ้า เปรียบเปรยผู้ไม่รู้ สัจธรรม สัจธรรม เพราะตาบอดมาแต่กำเนิด

แล้วก็ไปพาลพาลโง่ว่า สัจธรรม สัจธรรม ฯลฯ นั้น ๆ ไม่มีในโลก ถ้าใครเขารู้มีสัจธรรม สัจธรรม ก็ไปคิดว่าเขาเห็นสัจธรรม สัจธรรมว่า งมงาย หลอกหลวง หลงผิดที่แท้จริงตนเอง เป็นดังผู้ตาบอดมาแต่กำเนิด ย่อมไม่เคยเห็นสัจธรรม สัจธรรมนั้น แต่จะไปกล่าวจาบจ้วงว่า สัจธรรม สัจธรรมนั้น เขาไม่มีในโลกนั้นนั่นไม่ได้ ตนเองจะต้อง “รู้จักตนเอง” ให้ดีเสียก่อนต่างหากว่า ตนเองไปปฏิเสธสิ่งที่เขาว่า “มี” นั้น ตนเองแจ้ง “สภาวะความมี” นั้นแล้วหรือ? ถ้ายังไม่แจ้งแล้วจะไปปฏิเสธ และไปพูดไปว่าเขาพล่อยๆ ไม่ได้ จึงควรรู้ตัวเองเสียด้วยว่า คนพูดพล่อยๆ ว่าอะไร ๆ เขาไม่มีนั้นคือ คนผู้ยังมีตาบอด ยังโง่ ยังด้อยความรู้เห็นด้วยจิต คือปัญญาอยู่โดยแท้จริง ถ้าใครยังพูดว่า โลกนี้ไม่มี ผู้ไม่มีวิญญาณ ไม่มี ตนก็เป็นผู้เป็น “มิฉนาทภูฏี” และทั้งผู้ที่พูดว่า โลกนี้ไม่มี “พระอริยบุคคล” ตนก็เป็นผู้เป็น “มิฉนาทภูฏี” ด้วยเช่นกัน ดังนี้

ถ้าใครขึ้นพูดเช่นนั้นด้วยความรู้ยังไม่แท้ ย่อมเกิดความเสียหายแก่พระศาสนาโดยเฉพาะพุทธ. □ □



● เลียงวันเกิด เซลง กัทลีระตะ

● เลียงวันเกิด หมอเคชา สุขารมณ์

งานไหนถึงงานนั้น มันต้องมี “เหล้า” วัตถุเลว ผิดศีลของพุทธศาสนิกชนเข้าไปเสวรมนี้แหละคือ ธรรมชาติแห่งการเสียมส่อนให้เอาอย่าง แล้วจะไปโทษเด็ก โทษสังคมมันระห่ำกันทำไม?

คึกฤทธิว่าก็น่าเอามาคิด

เห็นว่าเป็นประโยชน์ไม่น้อยที่ **คุณชายคึกฤทธิ** ปราโมช ได้หยิบเอา “**เซ็น และนิกายวัชรยาน**” อันเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับ “พุทธศาสนา” มาคิด และมาเขียนออกสู่ปวงชนได้อ่านกัน

ข้าพเจ้าเองนั้นไม่ใช่ **คุณชายคึกฤทธิ** จึงเห็นไม่เหมือน **คุณชายคึกฤทธิ** กระนั้นก็ตามที่เห็นเหมือน ๆ กันนั้นก็มอยู่มากด้วย และที่ไม่เหมือนกันนั้นก็มมากเหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรที่สุดมันก็เหมือนกันอยู่ในจุดหนึ่งจุดใดเสมอ

ขอเขียนนเขียนขนมเจตนาเพื่อหวังประโยชน์เกอูกุลกัน ในฐานะสัตว์โลกด้วยกัน อันจะพึงช่วยกันได้ในทางกายกรรม วจกรรม มโนกรรม ตามทางที่ควร

จุดมุ่งหมาย ประโยชน์สูง ประหยัดสุด ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน และไม่เบียดเบียนท่าน ไม่เบียดเบียนตน ข้อเขียนเป็นข้อไขนวิจาร์ณเช่นเดียวกันกับที่ **คุณชายคึกฤทธิ** หยิบยกเอาเรื่องของ “**เซ็น**” และ “**นิกายวัชรยาน**” มาเขียนนั่นเอง ไม่ผิดกันตรงไหนเลย และจุดมุ่งหมายของผู้เขียนก็เช่นเดียวกันกับที่ **คุณชายคึกฤทธิ** มุ่งหมายด้วย

คึกฤทธิว่า: อะไรคือ เซ็น ?

เซ็นเป็นภาษาญี่ปุ่นแปลว่า ฌาน ในภาษาบาลีที่ฌานกลายเป็นเซ็นไป ก็เพราะญี่ปุ่นออกเสียงภาษาบาลีคำนี้ได้แค่นั้น แต่ **เซ็นของญี่ปุ่นจะตรงกับฌานในศาสนาพุทธแค่นั้นจะต้องดูกันต่อไป** ขณะนี้จะขอเขียนถึงเรื่องลักษณะของเซ็นเสียก่อน....๓

ที่น่าเอามาคิด : เซ็นของญี่ปุ่นมันก็ตรงกับ ฌาน ในศาสนาพุทธแน่ๆ เพราะแม้แต่ฌานในศาสนาพราหมณ์ หรือ ของศาสนาขิน : ฯลฯ ก็ยังตรงกันได้อยู่ ส่วนจะตรงกันแค่นั้น ก็เหมือนกับเลข ๑ ตรงกับเลข ๑๐ ใครเห็นได้บ้างล่ะว่า ๑ กับ ๑๐ ตรงกันตรงไหน ? หรือเหมือนกับเลข ๑ ตรงกับเลข ๕๑ ใครมองออกบ้างว่า ตรงกันตรงไหน ? หรือยิ่งกว่านั้น ๑ ตรงกับ ๕๒๑๗๐๖ ใครยังเห็นอยู่ไหมว่าตรงกันตรงไหน ? หรือให้ขิ้นไปอีก ๑ ตรงกับ ๒๔๓๕๗๖๘๙๐ ก็ได้ เพราะเหตุว่า ๑ ตรงกับ ๒ และตรงต่อไปกับ ๓ ตรงต่อไปกับ ๔ ตรงต่อไปกับ ๕ ตรงต่อไปกับ ๖ ตรงต่อไปกับ ๗ ตรงต่อไปกับ ๘ ตรงต่อไปกับ ๙ ตรงต่อไปกับ ๑๐ และ ๑๐ ก็ตรงกับ ๐ (เรียกว่า ปฏิจจสมุปบาท) หรือจะไม่หยุดแค่ ๑๐ จะตรงต่อไปอีกจนถึง



๒๔๓๕๗๖๘๘๐ ค้างกล่าวแล้วก็ไต่ไม่เห็นแปลกตรงไหน ผู้ยังไม่เห็นตรงกันก็จะลากถูก่อเกิด ประุ่งแต่งให้มันมากมายไปจนถึงจำนวนดังกล่าวแล้ว และจะต่อไปอีกอย่างไม่รู้จบ แต่ผู้รู้จับบออาจจะหยุดลงแค่ ๑๐ เท่านั้นก็พอแล้ว (หรือจะหยุดลงยิ่งกว่านั้น) การที่ผู้ “หยุด” แล้วผู้นั้นสามารถ “หยุด” ไต่ทั้งจบลงได้จริงๆ ก็เพราะเขาเห็นว่า ๑๐ มันก็ตรงกับ ๐ และทุกๆ ตัวเลขย่อมตรงกับ ๐ ทั้งสิ้น หรือในภาษาเขียนเรียกว่า สุญ

ดังนั้นเรื่องของ สุญ หรือ สุญญตา หรือเรื่องของ “ความว่าง” นั้นคือจุดที่เห็นแจ้งในความตรงกันกับเห็นแจ้งในส่วนที่ไม่ตรงกัน อันมีได้ตั้งแต่ ๑ แฉ่งไปจนนับแฉ่งไม่ถ้วน เห็นอย่างเข้าใจ เห็นจนไม่เกิดความแปลกประหลาด เห็นจนไม่เฉียงในความผิดความถูก เห็นในความเป็นไปตามธรรมดา รู้แจ้งใน “สมมุติ” และรู้แจ้งในคำว่า “จิต” ด้วย โดยจะมีการสมมุติมันขึ้นมาเป็น “เวลา” นั้นหนึ่ง และสมมุติมันขึ้นมาเรียกว่า “ลักษณะ ๖” คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสทางกาย สัมผัสทางใจ นั้นอีกหนึ่ง เป็นเครื่องวัด-กำหนด ถ้าย่นย่อลง เวลา ก็คือ นาม ลักษณะ ๖ ก็คือ รูป

“รูป” เรายึดให้เป็น “อดีต” คือเป็นตัวตั้งเป็นตัวเดินเรื่อง ส่วนเวลา หรือ “นาม” เรายึดให้เป็น “อนัตตา” เสีย คือเป็นอาการของตัวตั้งเป็นระยะเปลี่ยนไปหมุนไปของตัวเดินเรื่อง แล้วจึงใช้ปัญญาอ่านให้เห็น “ความว่าง” หรือ สุญญตา ในช่วงที่อดีตทางหลายกำลังเป็นเวลา หรือกำลังเคลื่อนไปนั้นๆ

ทุกอย่างล้วนอยู่ในนั้น มีทั้ง อนิจจัง มีทั้งทุกขัง อนัตตังกับ “อนัตตา” นั้นเอง และทุกอย่างนั้นแหละมันคือ “สุญญตา” ในตัว เมื่อปัญญาญาณเกิดตรัสรู้ขึ้นมาว่า “จิต” คืออะไร? ก็ให้เห็นแจ้งในสิ่งที่ตรงกันกับไม่ตรงกันได้อย่างชัดเจน เพราะสิ่งตรงกันคือ “รูป” สิ่งที่ไม่ตรงกันคือ “นาม” หรือสิ่งตรงกันคือ “นิพพาน” และสิ่งไม่ตรงกันคือ “สังขาร” การปรุงแต่งไม่หยุดทั้งหลายนั้นเอง เช่นผู้ยังหลงสมมุติเห็นคนที่ต่างเพศกับตนเขาก็จะเห็น “ความต่างเพศ” นั้นแหละ (ความไม่เหมือนกัน) ชัด แล้วก็ “จิต” เข้าไปยึดปรุงกันออกไปไม่รู้จบ ส่วนผู้เข้าใจสมมุติ แม้เห็นคนต่างเพศเขาก็ไม่เห็น

แปลกประหลาดอะไร “จิต” เขาก็จะยก “สมมุติ” ทั้งเพศและทั้งความปรุงแต่งต่างๆ ที่ “จิต” ปลูกขนจะพึงปรุงเมื่อกระทบสัมผัสกับคนต่างเพศที่หุ้มอยู่ด้วย รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส นั้นๆ ให้กับโลกไป ส่วน “จิต” ของเขา ก็จะ สนทนึ่งอยู่กับ ความไม่ปรุง ความไม่แปลก ความเฉยๆ ความว่างเปล่า จาก “สมมุติ” ที่โลกไม่รู้จักหยุดคนนั้นเสีย ที่เขาหยุดลงได้เพราะเห็นว่า **มันก็โอเหมือนกัน** นั่นเอง ขึ้นไปปรุงก็คือ “ไม่จบ” และเมื่อหยุดปรุงก็ “จบ” ลง แล้วจะไปค้นปรุงปรุงต่อไปไม่ให้มัน “จบ” ทำไหม? มันมีรส มีรูป มีกลิ่น มีเสียง มีสัมผัสอันใด มันก็โอเท่านั้น จะต้องจบอยู่ที่ ขึ้นไปปรุงก็จะ “เสีย” แรงใจ แรงกาย เปลืองใจ เปลืองกาย เปลืองวัตถุเข้าไปอีก นั่นแหละคือ “ทุกข์” แท้ๆ ความเปลืองความต้องจ่ายออกไป ทั้งใจ กาย วัตถุ เพื่อหวังผลมาให้ตนเสพทางกาย ทางใจนั้นแหละคือ “ทุกข์” (แต่ถ้าทำโดยไม่ยึดหวังให้แก่ตนเสพมันก็ไม่มื่ออะไรมาก มันเป็นประโยชน์ โลก ประโยชน์ท่านท่านนั้นเป็นประมาธ ดังเช่นที่ทำอยู่นี้) มันจะทำเท่าไรก็จะต้องจบ (จบ



เซ็น
และนิยายวัชรยาน
โดย ดิक्กะทธิ ปราโมธ

ความว่างด

สูงสุดที่เราชาว “พุทธ” ทุกๆ คนจะไปกันให้ถึงนั้นแหละจะเรียกว่า คือ “พุทธภูมิ” ก็ได้ นิพพาน ก็ได้ นิโรธก็ได้ สุตญตาก็ได้ หรือแม้แต่ “เห็นตถาคต” ก็ได้ ก็หมายถึงสัจธรรม หรือที่เถรวาทหมายเอา “อรหัตตภูมิ” (สาวกภูมิ) ก็ได้ เช่นเดียวกัน มันหมายถึงจุด “หยุด” จุด “สูญ” จุดพัก **จุดดับในจุดเกิดทั้งหลายทั้งปวง** ที่ผู้ฟังได้ฟังถึงเขาได้เขาถึงทางสน

ถ้าใครยัง “ปรุงจิต” อยู่ (ในกาม ตัณหา ภวตัณหา) ยัง “วัน” ๆ อยู่ (ไม่ว่าในเวลาใด หรือในช่วงขณะจิตใด) ก็ยังไม่ใช่ “พุทธะ” ยังไม่ใช่ “นิพพาน” หรือยังไม่ “ว่าง” ยังไม่หยุด ยังไม่นิ่ง ยังไม่เป็น “สุตญตา” ถ้า “หยุด” ลง ว่างลง นิ่งเสีย นั่นแหละคือ ความเป็นยอดสุดแห่งสุขสำหรับผู้คน ใครใคร่รู้ “จิต” ทำจิตให้ “เกิด” (สังขาร) ก็ได้ ทำจิตให้ “ดับ” (นิโรธ) ก็ได้โดยตั้งใจ โดยรู้ชัด ผู้คนคือผู้อยู่เหนือจิต เรียกว่าเป็นผู้มี “โลกุตตรจิต” ผู้ทำได้เร็วเท่าใด และสงบบ้างยิ่งมากเท่าใดก็ยิ่งเก่งเท่านั้น นั่นแหละคือจุดหมายของลัทธิ หรือศาสนาที่เรากำลังเรียกกันว่า “พุทธ” นี้ ผู้ “หยุด” ลง ณ ขณะใด เรียกว่าเป็นผู้อยู่ในสภาพของ “อรหัตตภูมิ” ผู้ที่ถึงขั้นทำตนให้สู “อรหัตตภูมิ” ได้แล้ว จะ “ปรุงจิต” ต่อไปได้เรียกว่า “วิสังขาร” คือ “ปรุงแต่งขึ้นไปยิ่งกว่า” (วิ เท่ากับ ยิ่ง ก็ได้เท่ากับ ไม่ได้) การปรุงของบุคคลชนน ไม่นับเนื้อว่า “กิเลส” (สำหรับ “ปุถุชน”) แต่นับเนื้อเป็น “ปัญญา” เพื่อประโยชน์โลก และประโยชน์ตนอันพึงควรได้ควรเป็น **กิเลสของพระอรหันต์ จึงคือปัญญาของ ปุถุชน จะพึงรับเอา แต่ถ้าผู้ใดยัง “หลง” อยู่แม้จะขาด “กาม” ได้แล้วทว่ายัง “หลง” ใน “ความรู้” ปรุงปัญญาไม่รู้หยุดก็เรียกว่า สัตว์ผู้หลงความรู้**

สัตว์ผู้ยึดความรู้ ไม่ยอมวาง ไม่ยอมหยุด เรียกผู้นี้ว่า “โพธิสัตว์” (โพธิ เท่ากับ ความรู้ และความรู้มันปุถุชนก็ยังคงควรรับเอาอยู่ตนเอง) ด้วยเหตุนี้ผู้สูงไม่สนใจเลส (แม้แต่กาม) และปรุงแต่งแต่ความรู้ ก็เรียกว่า “อนิยตโพธิสัตว์” แต่ถ้าผู้หมด “หลง” แท้ๆ (อวิชชา) แล้ว ปรุงแต่งความรู้ขณะใดก็รู้ที่อยู่ทุกที่ และยอมปรุงเพราะเพื่อประโยชน์ตน ประโยชน์โลกก็เรียกว่า “นิยตโพธิสัตว์” การเป็น “นิยตโพธิสัตว์” แบบนี้เป็นโดย ไม่ต้องให้ พระพุทธเจ้าองค์ใดพยากรณ์ แต่เป็นโดย สัจธรรม โดยแท้โดยจริง อันชาว “มหายาน” เองก็ไม่ค่อยได้อธิบายกันนัก จึงขออธิบายสั้นๆ ลงไปในที่นี้ แม้จะขี้ขลาดยาวความหนอย ก็คงจะเป็นประโยชน์บ้าง และ “นิยตโพธิสัตว์” ชนิดนี้จะหึง “หยุด” ความเป็น “โพธิสัตว์” ของตนลงเป็น “พระอรหันต์”

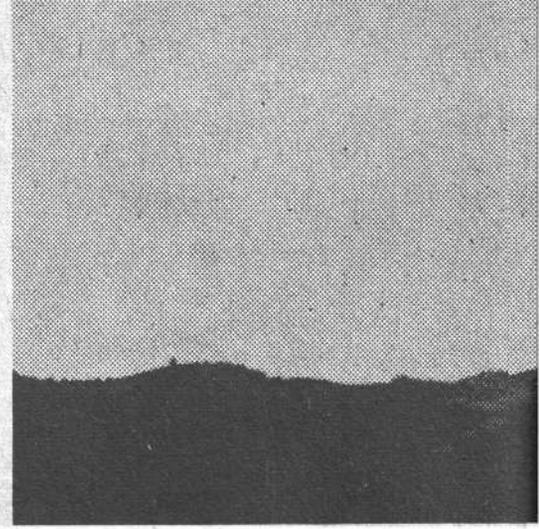
ผู้พ้นทุกข์จบสิ้นภาวะจริง ๆ เมื่อใด โดยไม่ขอสืบเนื่องต่อไปเป็นพระพุทธเจ้า ในอนาคตก็ย่อมทำได้ก็ด้วย (เช่น สมเด็จ คาบส เป็นต้น) ซึ่งเป็น “พระนิยตโพธิสัตว์” ในแบบ “ปัญญาธิกะ” แบบเดียวกับท่านที่อาจจะทำปัญญาธิกะได้ แบบ “ศรัทธาธิกะ” และ “วิริยาธิกะ” นั้นจะไม่ได้เป็นได้เช่นนั้น

“พระธรรม” (ของเถรวาท) ก็เช่นกันก็ไม่ได้ติดอะไรกับ “สมมุติ” ที่ทาง “มหายาน” (หรือ *อวารียวาท วาจารย์วาท* อะไรก็เรียกได้ เพี้ยนผิดเพี้ยนหน่อยไปบ้างตามเหตุปัจจัย) เขายึดเอา “พระโลกेश্বরโพธิสัตว์” เป็นมรรคหรือเป็นเครื่องสอน เครื่องขันและเป็นตัวอย่างแนวทางที่จะประพฤติตนจะกระทำให้ได้อย่างนั้นๆ

พระธรรมของเถรวาทคือ คำสอนที่สอนให้คนรู้จัก “นิพพาน” คือรู้จัก “จุดสุด (อ่านต่อฉบับหน้า)



อยากให้มีชื่อเสียงและกระบาลสกปรกกระนั้นหรือ? มันจะหนักยิ่งกว่าที่เขาได้เป็นอยู่ขณะนี้ เพราะกระบาลสำคัญกว่ามีชื่อเสียงบอกให้! แต่จะให้หนักก็ต่อเข้าไปกองทั้งหรือไปไหนทั้งกระบาลนั้นเอง พระพุทธเจ้าตรัสว่า จม “สัมมากัมมันตะและสัมมาอาชีโว” คือทำอะไรทำเกิด แต่ให้ “สำนึก” ให้มากที่สุดให้ได้ว่า “จงอย่าทำเพื่อหากำไรให้ตัวเอง” แต่ทำเพื่อให้เกิดกำไรให้แก่วรรวมให้มากที่สุดนั้นเด็ก



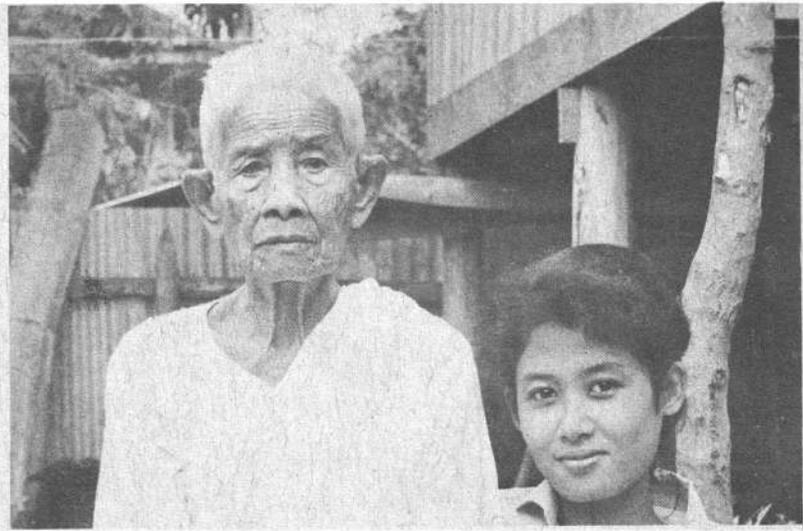
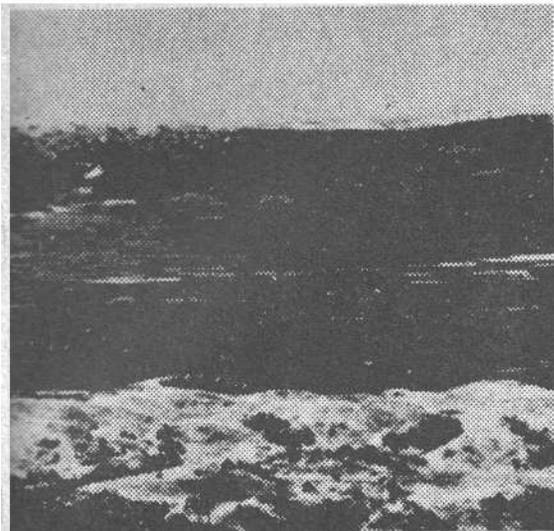
❶ ภาพวิญญานของคนจะมีลักษณะคล้ายๆ เช่นนี้ แต่จะไม่เรียบร้อยอย่างนี้ จะมีจุดสว่างตกแต่งอยู่บ้างในบางแห่ง

❷-❸ คูภาพ ❷ กับภาพ ❸ นั้น อำนาจการปรุงแต่งของ “แสง” (นาม) บางส่วนกลายเป็นอากาศไป

ท่านเชื่อไหมว่า “สูญ” มีค่าเท่ากับ “ล้าน”

ในโลกนี้มีเลขอยู่ตัวเดียวจริงๆ และก็มีแต่เลข ๐ เท่านั้น เลขอื่นใดก็จะมีเป็นอันดับ ถ้าไม่สมมุติมันขึ้นมา เหมือนคนยอมไม่มีเงินเลย เมื่อคลอออกมาจากห้องแม่ เขาไม่มีเงินเลยสักแดงจริงๆ เขาเป็นผู้ว่างเปล่า เป็นผู้ไม่มีค่าแห่งเงินเลยในตัวเขา เป็นผู้ไร้สิ่งที่เราเรียกว่าเงินจริงๆ เช่นเดียวกัน ถ้าโลกนี้ไม่สมมุติสร้างเงินขึ้นมา โลกนี้ก็จะไม่มีเงินเลย และคนทุกคนก็จะไม่รู้จักคำว่า เงิน (โลกที่อยู่ในสภาพนี้มีจริงๆ คือ โลกในระยะในยุคคนที่มิจิตสง ไร้กิเลส ตัณหา) เงิน ก็จะไม่มีความหมาย ไม่มีบทบาท คำว่า เงิน ก็คือ สูญ คือ ว่างเปล่าสิ่งที่เรียกว่าเงินอย่างแท้จริง และโดยนัยเช่นกัน ข้าพเจ้าจะบอกให้ว่า โลกนี้มีหินชนิดหนึ่ง ชื่อว่า “สูญญานู” มันแข็งและใสบริสุทธิ์ยิ่งกว่าเพชรเสียอีก ค่าของมันมหาศาลจริงๆ ถ้าใครได้มาสักเม็ด แม้จะเป็นเม็ดเล็กขนาดเม็ดงา ราคาของมันจะคิดเป็นเงินได้ประมาณกว่า พันล้านบาททีเดียว รูปร่างของหินชนิดนี้มีลักษณะเดียวคือ กลมบริสุทธิ์ที่สุด เป็นความกลมโดยธรรมชาติแท้ๆ ไม่มีใครอาจสามารถไปแปรเปลี่ยนรูปร่างของมันได้ เพราะมันแกร่งแข็งยิ่งกว่าเพชรเป็นแสนเท่า และใสมิ่งกว่าอวกาศ แต่มีพลังแห่งการสะท้อนแสงและเลื่อมพรายยิ่งกว่าเพชรร้อยเท่าพันทวี มี

พลังผลึกและพลังดูดมากมายมหาศาลทีเดียว มันจึงเป็นวัตถุที่มีค่าสูงที่สุดในมหาพิภพจบสากลจักรวาล ใครเคยได้ไว้บ้างเอ๋ย? หรือใครเคยเห็นบ้าง? ถ้ามันใครได้ไว้แล้วนำไปขายให้ใครไม่ได้ ให้นำมาหาข้าพเจ้าๆ จะเป็นผู้ออกเอง ในอัตราตั้งกล่าวแล้ว คือ ขนาดเม็ดงา ให้ราคาประมาณพันล้านบาท หรือถ้าใครเคยเห็นเคยผ่านบ้าง แต่ยังไม่เป็น คุณไม่ออก พิสุนน์ไม่ได้ เพราะขาดความรู้ในคุณลักษณะของมัน ก็ให้นำของที่สงสัยว่าจะเป็ “สูญญานู” นั้นมาให้ข้าพเจ้าดูก่อน จะอธิบายให้ฟังและชี้คุณลักษณะพร้อมข้อตรวจพิสุนน์ว่า มันจะใช้ “สูญญานู” หรือไม่ และ “สูญญานู” นี้ มีความแปลกที่แปลกอยู่คือ ยิ่งเม็ดเล็กเท่าใด ยิ่งมีค่าสูงขึ้นเพียงนั้น เพราะยิ่งเล็กเท่าใด มันยิ่งกลมบริสุทธิ์ยิ่งเท่านั้น ดังนั้น ถ้าใครค้นพบ “สูญญานู” เม็ดเล็กเท่าใด ยิ่งจะเป็นลาภสูงค่าเยี่ยมยิ่งขงท่านนั้น ถ้าใครได้ “สูญญานู” เม็ดเล็กกว่างาไปอีกสักร้อยเท่า ผู้นั้นเท่ากับได้ของมีค่า ตรีราคาได้กว่า ล้าน ๆ บาททีเดียว ยิ่งใครมีเม็ดเล็กยิ่งกว่าปรมาณูลงไปอีก ยิ่งเรียกว่า ตรีราคากันไม่ได้เอาเลย มันสูงค่าเสียจนไม่รู้จะเอาเงินเอาทองที่ไหนในโลกมากองลงไปเป็นราคาของมันได้ และยิ่งกว่านั้น ถ้าใครได้ “สูญญานู” เม็ดเล็กสุดเล็กจนเท่ากับ “สูญ” คือ “ไม่มีอะไร” ใน สูญญานู นั้นเลยจริงๆ ผู้นั้นแหละคือ ผู้มีวัตถุสมบัติ อันมีค่าถ้วนทั่ว สูงสุดยิ่งกว่าความ สูงใด ๆ อันจะ



มันคือภาพเดียวกันโดยแท้จริง แต่กับ "วัตถุ" (รูป) มันต่างค่ากันจึงมี

๔ และเช่นเดียวกัน รูปคน ๒ คนนี้ก็สองเดียวกัน เป็นแต่ต่างค่ากันเท่านั้น เราจะเรียกว่า คนแก่ นั่นคือ "สสาร" คนสาวคือ "พลังงาน" ก็ถูกตามกฎที่ โอนส์ไคน์พูดไม่ผิดเลย

ฟังเรียกได้ ในโลกนี้และแม้เหนือโลกนี้ออกไปจนสุดมหาพิภพจบสากลจักรวาลก็ตาม

หลายคนฟังแล้วก็คงจะอยากได้ และอยากจะมี "สัญญา" บ้างเป็นแน่ แต่อย่าหวังว่าจะได้เลย เพราะสัญญาดังกล่าวมันไม่มีในโลกไม่ว่าโลกไหน ๆ มันเป็นหินชนิดที่ข้าพเจ้าสมมุติขึ้นมาแท้ ๆ ดังนั้นในโลกนี้จึงไม่มี "สัญญา" จริง ๆ โลกนี้จึงสูญความเป็น "สัญญา" โลกนี้จึงว่างเปล่า "สัญญา" แท้ ๆ เนื่องจากมันเป็นเพียงชื่อ เป็นเพียงนามที่ข้าพเจ้าเพ่งคิดขึ้นมา และนำมาสมมุติขึ้นโดยแท้โดยจริง สมมุติมันขึ้นมาเท่านั้น มันจึงเป็นของสมมุติแท้ มีได้เป็นได้แต่เพียงชื่อเพียงนามเท่านั้น รูปจริงๆ ตัวจริงๆ ของ สัญญา จะยังไม่เกิด แต่ **รูป** ที่เรียกว่า **อรูป** เกิดแล้วในความคิดของท่านผู้ฟังทุกคน เกิดตามที่ข้าพเจ้าสมมุติมันขึ้นมาให้ฟัง พร้อมทั้งอธิบายถึงตัวมันหมดสิ้นแม้แต่ลักษณะรูปร่างทั้งคุณภาพของมันด้วย มันจึงได้ชื่อว่า ชีวิต หรือ ชาติ อันข้าพเจ้าเป็นผู้ให้กำเนิดมันขึ้นมา คิดให้คิด นี้เรากำลังพูดกันด้วยเรื่องจริงแท้ที่ลึกซึ้งกันทีเดียว ขณะนี้ชีวิตของสัญญา อาศัยกายทิพย์อยู่ และเกิดอยู่ใน

อรูปภูมิ ทุกคนจะยังไม่รู้ แจ้งหรือเห็นมันชัดเจนเป็นอันขาด เพราะมันไม่มีรูปจริงๆ เป็นตัวตนที่ไร้รูป มีแต่ นาม เท่านั้น นามก็คือ ลักษณะทั้งคุณภาพทั้งหลายของมันนั่นเอง แต่ว่า ถ้าข้าพเจ้าจะสร้างจริงๆ สร้าง สัญญา ให้มันขึ้นมาในโลก ก็ย่อมจะสามารถสร้างขึ้นมาได้ ให้มันมีคุณลักษณะดัง ได้กำหนดไว้วันเลยทีเดียว ทว่า จะต้องใช้เวลา สร้างหลายแสน หลายล้านชาติ เกิดมาแล้วๆ เล่าๆ เพื่อสร้าง สัญญา นั้น ซึ่งจะสำเร็จลงในชาติหนึ่งชาติใดแน่นอน และที่จริงข้าพเจ้าก็ได้พยายามสร้างอยู่ มันก็เหมือนๆ ผู้ที่ขอหมายมันเกิดมาสร้าง จรรวด ให้เหาะข้ามโลกไปยั้งดวงจันทร์นั่นแหละ ผู้สร้างนั้นเกิดมาแล้ว หลายแสนชาติในะ นั้นแหละ จะบอกให้ โดยเฉพาะผู้เป็นเจ้าของ จรรวดแท้ๆ คือใครรู้ไหม ? ที่เขายึดเกี่ยวเกาะติด ตาม พยายาม สร้าง เรื่อง นี้ ให้ได้ ชาติแล้วชาติเล่า และที่จริงไม่ใช่เขาจะสร้าง จรรวดอย่างเดียว แต่เขาจะสร้าง ของชนิด

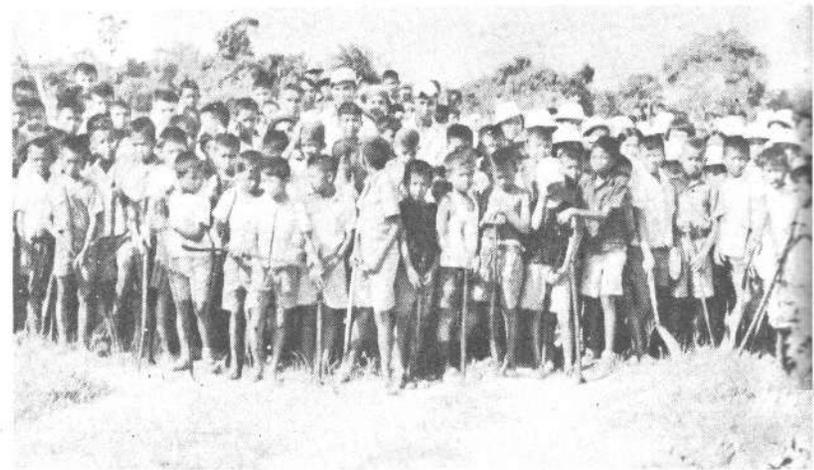
ใยรังกายเข็ม

หนงทมมคณลกษณะเยมยง มีพลจ
 อานาจเยมยงจรงๆ และผลงานที่เขา
 สร้ง จนผูอนนำมา ประยุดค้ใช้กับแม่แต่
 จรวทกยง สามารถให้ความเยมยงแสดกพลจ
 อานาจค้ถึงขนาดนั แท้จรงสงที่เขาตง
 ใจสร้งนยง ไม่สำเร็จตามความประสงค้
 ของเขาหรือกณะ นันค้ คนผู้น ไม่ข้ก
 จะเกิดมออีก มาสร้งสงทว้นต่อ ให้มัน
 มีคุณภาพ คุณลกษณะ เยมยงกว้นอก
 และมันจะเยมยงนจรงๆ ที่สูกจะสมประ-
 สงค้ตามที่เขาตงการ ขณะนเขาทำค้
 แคน และเรยกชื่อสงน กำหนดชื่อสงที่เขา
 สร้ง ค้หมายถงของเขาสร้งค้ใน
 ขนในระดับน เขาสมมุค้ขนค้ใน ชื่อมัน
 ค้ ปริมาณ อนแปลว่า สงที่เล็กยงกว่าเล็ก
 ใดๆ ซ่งมันก้มีอานาจเท่าที่มันจะมีให้ใน
 ขณะน ทุกคนค้คงจะน้ก ออกแล้วว้
 ปริมาณ มันมี พลจอานาจรายกาจแค้ใด
 หรือสงสงแค้ใด และแพงแค้ใด มันมี
 คุณลกษณะกล่ๆ “สุญญาณู” ตงที่เขาพ-
 เจ้าพุดถงเขาไปแล้วท้เคยว และคนผู้นที่
 จะเกิดมาสร้งสงที่เขาตงการนต่อ กค้
 โอนส์ไตนันเอง จงรู้ถิดว้ คนผู้นจะ
 ตงสร้งของที่มีคุณลกษณะตงท้ท้เรยก
 ว่า สุญญาณู นันค้ไยอย่างแนนอน ปริมาณ
 จงเป็นสงที่สมมุค้ ที่ค้สมมุค้ขนไว้แล้วใน
 โลกขนค้หนึ่ง และมีตัวคนสมบุรณแล้ว
 ตามความเข้าใจของมนุษย์ แต่เป็นตัวคน
 ทละเยยคยงแล้ว ทว่าเป็นตัวคนที่มีพลจ
 และอานาจเหลือหลาย เมอค้ โอนส์ไตนัน
 เกิดมาค้ค้คิดทำหรือสร้ง หรือสมมุค้
 ปริมาณนต่อไปอ้กจนค้คุณลกษณะเท่าก้
 สุญญาณู เมอนัน โอนส์ไตนัน กค้ พระส้
 มาส้พพุทธเจ้าอ้กค้หนึ่ง และเขาจะค้เป็น

แนนอน สำหรับชาตินัน ค้ ชาติที่เขาเกิดมาเป็น โอนส์ไตนัน เขาค้
 พระโพธิสัตนันเอง จงรู้จกพระโพธิสัตนันท้ๆ ไร่ถิด นันแหละค้ พระ-
 โพธิสัตนันจรงๆ อ้กค้หนึ่ง จงเข้าใจคุณลกษณะของพระโพธิสัตนันให้ถูกให้
 ตงให้ตงท้ให้ค้ เป็นแต่เพียงในชาตินันเขาเกิดมาบ้าเพ็ญ บัญญาปรมค้
 บารม้เท่านั้น

และถ้าเขาพเจ้าจะจ้งให้ทราบว้ ไม่ให้จะหาของอย่าง สุญญา
 ณู นันไม่ค้ในโลกัน แม้ในขณะนมีของที่มีคุณลกษณะ เช่น สุญญาณู
 อยู่ ใค้รออยากค้บ้าง? วัตถุที่แกร่งข้ยงกว้นกว่าเพชรแสดนเท่า ใสบริสุท้
 ยงกว่าอวกาศ และมีพลจแห่งการสทธอนแสดงละเลอมพรายยงกว่าเพชร
 รอยเท่าพันทิว มีพลจผลค้และพลจค้ตมหาศาล สงนันค้ “จิต” ที่มีค่า
 เป็นสุญ ไงละ! นันแหละค้ของที่มีราคาสูงที่สุดยงกว่าความสูงใดๆ อนัน
 จะพ้งเรยกค้ใค้ในโลกหรือแม้จนถงสมุค้มหาพิภพจสกาลจกรวาลก้ตาม

เขาพเจ้าพุดตงนเหมือนเล่นถน หรือค้ยพ้งผยไม่ค้เรอง แต่
 เป็นเรองจรงเรองแท้ ขอย่นย่น ถ้ใค้สามารถทำ “จิต” ของตนให้มีค่า
 เป็นสุญได้ ค้ จิตเฉยๆ จิตว่างๆ จิตเปล้ๆ ไม่ไปสมมุค้ค้อะไรขนใน
 ใจในจิต จิตไม่เห็นของอะไรมีค้มีราคา จิตไม่ย้ค้ถ้อะไรเลยว้เป็นสง
 มีค้มีราคา ทุกอย่างเห็นก้เพียงเห็น รู้ก้เพียงรู้ เรยกชื่อสงตงๆ ที่เห็น
 ที่รู้ ไปตามๆ คนอื่นเรยก เข้ใจสงตงๆ ไปตามท้คนอื่นเขาบอกเขาเข้ใจ
 เฉยๆ แต่ไม่ไปย้ค้ว้สำคัญอย่างนน้อย่างน ค้อย่างนน้อย่างน สูงอย่างน
 อย่างน หรือ เลวอย่างนน้อย่างน ค้อย่างนน้อย่างน ฯลฯ หรืออย่างไรก้ตาม



● นันแหละค้ “บุญ” ค้ “กุศล” ท้ๆ ที่ถูกตง

ทุกด้านทุกทางเราไม่ไปคิดไม่ไปเทียบ ไม่ไปตีราคา ไม่ไปวัด ไม่ไป
 จดจำนำมายัดคิดถึงเลย เป็นจิต สักแต่ว่าเห็น สักแต่ว่ารู้อะไรจริงๆ แท้ๆ ผู้
 ทำ “จิต” ของตนเป็นดั่งนั้น ไตนั้นแล คือ ผู้มี “จิต” ที่มีคุณลักษณะดั่ง
 “สุญญาณู” หินลาค่าที่ข้าพเจ้าได้สมมุติขนานั้น คือ แกร่งแข็งยิ่งกว่า
 เพชรแสนเท่า ไสบริสุทธิ์ยิ่งกว่าอวกาศ และมีพลังแห่งการสะท้อนแสง
 ละเลื่อมพรายยิ่งกว่าเพชรร้อยเท่าพันทวี มีพลังผลึกและดูดมหาศาล เป็น
 ของมีค่ายิ่ง สูงส่งยิ่งจริงๆ เป็นสิ่งสูงบริสุทธิ์อย่างจะเอาอะไรมาเทียบไม่
 ได้ เรียก “จิต” นั้นว่า “จิตมีค่าเป็นสุญ” และกันนั้นแหละคือ จิตที่มีค่า
 เป็นล้าน หรือยิ่งกว่าล้าน หรือจะเอาค่าเอาราคาใดมาประมาณ มาตง
 มากำหนดเข้า ไป ก็เท่านั้นได้ทั้งสิ้น จึงเรียกว่า ประมาณค่ามิได้ หรือหา
 ค่ามิได้ ซึ่งก็คือ สุญเท่ากับสูงที่สุด มากที่สุดจนไม่รู้จะเรียกกันว่าอย่างไร
 นั่นเอง

ดังนั้น **สุญจึงเท่ากับล้าน** ก็ได้ หรือยิ่งกว่าล้านก็ได้ เท่าใดก็ได้
 จริงๆ โดยภาษาจึงกล่าวได้ทันทีที่ไม่คิดเพี้ยนว่า **ความสุญเปล่าหรือ**
ความว่างเปล่า หรือความไม่มีอะไรเลย นั้นแหละคือ ความมี
อะไรอยู่แล้วอย่างบริบูรณ์ คือความเต็ม คือความพร้อม คือความ
ครบถ้วนทั่วถึงอย่างแท้ คือความมีค่าสูงสุด

เช่นเดียวกันกับเราต้องเข้าใจให้ได้ว่า ความอ้อม ความเต็ม ก็คือ
 ความไม่อยาก ความไม่เอา ถ้ายังอยากอยู่เมื่อใด ก็คือ เกิดความไม่อ้อม ไม่
 พอ ไม่เต็มขึ้นมาเมื่อนั้น ดังนั้นต้องเข้าใจให้แท้ ทำ “จิต” ให้ละเอียด
 เข้าใจให้ถึง นี้เราไม่ใช่กำลังเล่นสำนวน หรือสักแต่เอาภาษามาเล่น
 เล่น แต่เรากำลังพูดถึงความจริงกันอย่างจริงๆ กำลังพูดกันจนถึงเนื้อแก่น
 แท้ของความจริงเอาที่เดียว ไม่ใช่เปลือก ไม่ใช่กระพี้ และไม่ใช่เรื่อง
 จะมาเสียเวลาพูดเรื่องเหลวไหลกันเล่นๆ เพราะเวลาคนเรานั้นน้อยนัก ผู้มี
 เมฆหลงเล่น หลงเพลินอยู่นั้นแหละคือ ผู้ที่ไร้ค่า เป็นคนถ่วงโลก เป็นตัว

กิลเสขของโลก จงอย่าทำตัวเป็นคนเช่นนั้น
 เป็นอันขาด เพราะมันได้ชื่อว่า ผู้นั้นเป็น
 มหาเพชฌฆาต ที่ฆ่าทั้งตัวเอง ฆ่าทั้งคน
 อื่นในโลก และฆ่าทั้งโลกที่ตนอาศัยอยู่
 เสียด้วย

เรื่องทั้งหลายมันจึงอยู่ที่ตัวบุคคลแต่
 ละคนผู้เป็นเจ้าของ “จิต” เท่านั้นเอง ถ้า
 ผู้ใดไปปรุงแต่งจิตของตนขึ้น โดยไปมอง
 เห็นสิ่งใดก็คิดว่า สวย—น่าใคร่หอม—น่า
 ตม อร่อย—น่ากิน นุ่ม—น่าจับต้อง น่าสัมผัส
 อุ่น—น่าซบขานชื่นทรวง เมื่อนั้นก็
 เกิดการ “อยาก” ขึ้นมาทันที ความว่าง
 เปล่าใน “จิต” ก็ไม่ว่างขึ้นมาแล้ว ความ
 “สุญ” ที่มันเกิดกับ “จิต” ของตนอยู่เมื่อก
 นี้ มันก็ไม่ “สุญ” แล้ว มันถูกเจ้า ความ
 สวย ความหอม ความอร่อยอะไรต่างๆ
 เหล่านั้นเข้ามาแทนที่จิตว่างๆ เข้ามา
 แทนที่จิตที่เป็นสุญนั้นเสีย ความอ้อมความ
 เต็มจึงพร้อมลงไปทันที เกิดการต้องการ
 ความสวย ความหอม ความอร่อยขึ้นมา



● บัญหามันอยู่ที่ว่าทำไมคนเราจนลงทุกวัน...จนลงทุกวัน ?

ตอบให้เอาใหม่ล่ะ ? ง่ายนิดเดียว และ
 จริงแท้เป็นสัจธรรมด้วย คือ เพราะ “คน”
 ผู้นั้น “อยากรวย” ไม่เชื่อไปตามคน “ไม่
 อยากรวย” เขาคุลี เขาจะไม่มัววันจนลงเลย

ไขปริศนากายเข็ม

ไขปริศนาคบเขมือ

แทนที่ (บางคนคงจะได้คิดเล่นแฉ่งขึ้นมาบ้างเมื่อกัน ถึงตอนที่อธิบายว่า ความอึด คือ ความไม่อยาก แฉ่งที่ว่าคือ อาจจะแย้งว่า ทั้ง ๆ ที่อึดก็ยังไม่อยาก อยู่ก็ได้ ก็ยังมี ถ้าใครที่แม้จะ "อึด" ก็ยัง "อยาก" อยู่ นั่นแหละ จงรู้ไว้เถิดว่า คนผู้นั้นคือ ผู้ไม่รู้จักหยุด ไม่รู้จักพอ ผู้หนาแน่นไปด้วย ตัณหา—ราคะรุนแรง เพราะหลงในความอ่อ้อย หลงในกิเลส—ตัณหา—ราคะ แม้ทองจะเต็มแล้ว แต่ แรงอ่อ้อย แรงกิเลส—ตัณหา—ราคะ มันจุดมันลากจนยอมตามใจ มันจึงยังไม่หมดความอยาก จึงแม้จะอึดจะเต็ม ก็ยังอยาก ยิ่งใคร่ ยิ่งต้องการอยู่)

ด้วยลักษณะแห่งความจริงแท้ตงนั้นเอง "จิต" ของผู้ใด ถ้าปล่อยปละละเลย ไม่ข่ม ไม่บังคับ ไม่หัดฝึก ไม่หัดสำรวม ไม่หัดให้มันหยุดอยู่ ไม่หัดให้มันว่างอยู่ ไม่หัดทำให้มันเป็นสูญ "จิต" ของผู้นั้น ก็ จะกระโดดโลดเต้นตืดตั้นแฉ่งสาหัสความอยาก เกิดความไม่อึด เกิดความไม่เต็ม เกิดความไม่พอยู่ตงนั้นเรื่อยไป ผู้ "พอ" ให้ได้ แม้จะไม่มีอะไรเลยในชีวิต คือ ผู้ได้มาแล้วอย่างสมบูรณ์ เป็นผู้แล้วอย่างเต็มเปี่ยมจริงๆ เพราะคนไม่เห็นจริงไม่เห็นแท้ในความจริงแท้ของตนเอง จึงกลัวว่า ตน จะไม่มี จะไม่ได้ จะไม่อึด จะไม่เต็ม กลัวจะอดอยาก จึงทำจิตของตน ให้ "อยาก" อยู่ตลอดเวลา ถ้าใครไม่กลัวจะอดอยาก และทำจิตของตน ให้ "ไม่อยาก" หรือทำ "จิต" ของตนให้เป็น "สูญ" ทำจิตของตนให้ อยู่หนึ่ง ทำจิตของตนให้หยุดอยู่ว่างๆ อยู่เฉยๆ เปล่าๆ ไม่ไปเก็บเอาอะไร มาใส่ "จิต" ปล่อยให้เรายู่เหมือนอย่างคนไม่มี "จิต" ไม่มีความคิด ไม่มีความรู้อะไร เหมือนคนโง่ เหมือนคนตาย เห็นอะไรก็รู้สึกแต่ว่าเห็น ได้กลิ่นอะไรก็รู้สึกแต่ว่าได้กลิ่น ได้แตะสัมผัสชิมรสอะไรก็รู้สึกแต่ว่ารสนั้นเท่า นั้นไม่ไปเพื่องฟูจิตใจว่า รสนั้นอ่อ้อย รสนั้นดี รสนั้นเลว รสนั้นไม่ชอบ ไม่เอา "จิต" ไปนึกคิดเทียบค่า เทียบอัตราความสูงต่ำ ความดีที่กว่าเลวกว่าอะไร ๕๕ ผู้นั้นก็คือ ผู้บริบูรณ์ คือผู้เต็ม คือผู้สูงค่า คือผู้รู้แจ้งซึ่งอยู่เหนือ



● ภาพ คร. กำแหง พลาญกูร กำลังถูกประคองลงบันไดสภาฯ เพราะป่วยกระทันหันด้วยโรคหัวใจ

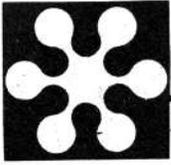
สติผู้มีหน้าที่ทรงงานใหญ่ๆ ใดๆ เจ็บและตายนั้น โรคหัวใจและเส้นโลหิตแตกมากต่อมาก เพราะแบกโลก (โรค) ไว้ใหญ่โตอยู่คนเดียว เป็นพหูฯ ต้องหัดละ หัด วางให้เป็น

อำนาจใดๆ อย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้น จงจำไว้ให้ตงว่า ความแท้จริงที่จริงแท้ ในโลกนั้นคือ ความเป็นสูญ คือความไม่มีค่า ที่ไปเห็นว่ามีค่ามีราคา หรือจนเกิดเป็น ความสูง เป็นความต่ำ เป็นความดี เป็นความเลวอะไรนั้น ก็ เพราะไปนึกคิดเอาเอง ไปสมมุติขึ้นมาเอง ถ้าผู้ใดไม่เห็นสิ่งใดว่าสูง ว่าต่ำ ว่าดี ว่าเลวตามเขา ก็คือผู้มีแต่ ความสูญ ผู้มีแต่ความว่าง ผู้มีแต่ความอึด ผู้มีแต่ความเต็ม จึงคือผู้ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว คิดตามให้ถึง ตามเนื้อหาสาระ ตามรูปร่างของเรื่อง อย่าไปตามศัพท์ ตามพยัญชนะ ตามคำพูดแต่ละคำเพียงเท่านั้น เป็นอันขาด ถ้าใครไปมัวตามเพียงศัพท์ ตามเพียงคำพูดแต่ละคำ ก็จะมี จะไม่เข้า

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิยายเรื่องสั้นภาษาไทย... ..



“ความว่างเปล่า”

โดย... “อโศก”

วันหนึ่งเมื่อหลายเดือนมาแล้ว มีผู้ชายสองคนไปหาข้าพเจ้าจนถึงที่อยู่ เมื่อไปถึงเรียบร้อย เขาทั้งสองก็แสดงเจตจำนงออกมาว่า ที่มาหาข้าพเจ้านั้นเองคงคิดว่า ข้าพเจ้าจะช่วยเขาทั้งสองได้

ข้าพเจ้าก็ถามว่า ทำไมคิดว่าข้าพเจ้าจะช่วยใคร ๆ ได้ เขาก็บอกว่า

“เพราะเคยได้ยินกิตติศัพท์ของท่าน”

ข้าพเจ้าจึงถามอีกว่า

“ไปได้ยินกิตติศัพท์อะไร มาจากไหน?”

เขาก็บอกว่า

“กิตติศัพท์ที่ท่านเคยช่วยผู้ ช่วยคนทมิฬทุกชั่ววัน เคาระหังกรรมต่าง ๆ แม้แต่เจ็บไข้ ได้ป่วยก็ช่วยได้”

ข้าพเจ้าจึงเข้าใจและเลียบรับรองไปว่า

“อ้อ! ก็นานมาแล้วสิ?” เพราะการช่วยเหลือด้วยอิทธิฤทธิ์แบบไสยศาสตร์อย่างนั้นข้าพเจ้าได้หยุดกระทำมานานแล้ว

เขาก็รับว่า

“ใช่ครับ”

ข้าพเจ้าจึงถามไปว่า

“แล้วทศคุณมาวันนี้จะให้ช่วยอะไร?”

เขาก็ว่า

“ผมกำลังมีความเดือดร้อนอย่างหนัก”

“เป็นทุกข์ ใช่ไหม?” ข้าพเจ้าถามย้ำ

เขาก็รับว่า “ใช่” อีก

“แล้วเป็นทุกข์อย่างไร?” ข้าพเจ้าถาม

“ผมกำลังจะฉิบหาย!” เขาว่า

“อะไรล่ะ ที่ว่าจะฉิบหาย?” ข้าพเจ้าซักต่อ แล้วเขาก็ได้เล่า

“คน” คือ ความว่างเปล่า!



● นี่แหละโลก! นี่แหละ "คน" แท้ๆ "คน" ที่ๆ และ "คน" ที่ถูกต้องแล้วเท่านั้น! ต่างก็จะมีสักเป็นกันให้ ได้ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง หรือทุกอย่างก็ยังคงทนนาน! ถ้าผู้ใดจักได้ "สันติ" แท้ๆ ก็ได้โปรดครึกครอง และลด "ความอยาก" ลงบ้าง จัก "สุข" และได้ "สันติ" จริงทั้งตนและโลก

เรื่องของเขาให้ฟังว่า เขามีอาชีพรับเหมาก่อสร้าง และขณะนั้นการรับเหมาก่อสร้าง ที่ได้กระทำกันอยู่รายหนึ่งมันขาดทุนย่อยยับลง เขาก็ไม่รู้จะทำอย่างไร แก่ไขก็ไม่มีไหว ไม่มีทางกระตองขน มีแต่ทางจะขาดทุนลงไปทุกวัน แล้วจะมหายาข้าพเจ้าให้ช่วยเหลือข้าพเจ้าจึงถามว่า

“แล้วก็ได้แต่ตรอนเป็นทุกข์ใช้ไหม?”

เขาก็รับว่า

“ถูกแล้ว”

ข้าพเจ้าจึงถามเขาไปเพื่อ จะยา ความเข้าใจ และให้ตรงกับความตั้งใจของเขาอีกว่า

“คุณอยากจะพ้นทุกข์ใช้ไหม?”

เขาก็รับมเหมาะว่า “ใช่”

แล้วข้าพเจ้า จึง ยาก เป็นเปลาะ สดุดท้ายเป็นเชิงถามว่า ถ้าข้าพเจ้าบอกไปแล้วเขาจะเชื่อ จะทำตามข้าพเจ้าบอกหรือเปล่า?

เขาก็รับคำว่า จะเชื่อจะทำตาม เมื่อได้ถามได้ ยายนยงนกดงนแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ตอบเขาออกไปว่า

“ก็ไม่เห็นมีอะไรจะยุ่งยากอะไรนี่”

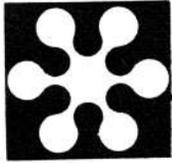
เขาก็รับซักว่า

“ทำยังไงครับ?”

“ก็ปล่อยให้มันฉิบหายไป!” ข้าพเจ้าบอกเคล็ดลับให้

นิยายเรื่องสั้นภาษาไทย...๑๑๑

“ถามว่าเปล่า”



โล๑... “โโลก”

เขาทั้ง ๒ ตกใจผงะกันทั้งสองคน และร้องออกมาว่า

“อ้าวแล้วกันท่าน! ทำไมตอบยั้งงั้นล่ะ?”

“ส๑... ก็นั้นแหละคำตอบที่ถูกที่สุดแล้ว” ข้าพเจ้า

ยืนยัน

“โธ่ ท่าน! ถ้าตอบยั้งงั้น ผมจะต้องมาหาท่านทำไมกันล่ะ?”

“ก็คุณอยากหันทุกข๑ใช้ไหม?” ข้าพเจ้าถามอีก

“ก็ใช้ครับ” เขารับ

“แล้วในคำตอบของอาตมานั้น ถ้าคุณฉิบหายคือขาดทุนในครั้งนั้นจริง คุณจะตายไหม?”

“ก็ไม่ตายหรอกครับ”

“เมื่อไม่ตายคุณจะได้เป็นข๑ทานไหม?”

“ก็ไม่ถึงข๑นนน”

“เมื่อไม่เป็นข๑ทาน คุณจะได้ข๑ขนาดต๑ต๑อยากปากแห่งทรมานท๑กรรมไหม?”

“ก็ไม่ใช่ข๑อย่างนั้นหรอก”

“แล้วคุณจะได้ทุกข๑อะไรล่ะ?” ข้าพเจ้าย้อนถาม

อีกที

“ก็มันกำลังจะล่มจม ฉิบหายลงไป หนะ สิครับ”

เขาตอบเขาไม่เต็มเสียงอย่างเก่า

“อ้าว! ก็รับแล้วไม่ใช่หรือว่า คุณไม่ตาย ไม่ถึงเป็นข๑ทาน ไม่ถึงต๑ต๑อยากปากแห่ง ทรมานท๑กรรม แล้วคุณจะไปทุกข๑ มันทำไมก็ให้มันฉิบหาย หรือขาดทุนไปมั่งซี คุณทุกข๑ อยู่เดี๋ยวน ไม่ใช่เพราะคุณฉิบหายขาดทุนหรอก แต่เพราะคุณ “โโลก” ต่างหากล่ะ!”

เขายกข๑นึ่ง ข้าพเจ้าจึงรีบต๑

“เฮ้! เอาจ๑ อาตมาข๑ถามอีกข๑บ้างว่า คุณเคยรับเหมาข๑ก่อสร้างมานานักต๑นัแล้ว มีส๑คร๑วข๑บ้างไหม? ที่คุณเคยรับเหมาเขาทำงานแล้วก็กะค๑ำน๑วณในใจไว้ว่า ราย๑จะได้กำ๑ไรส๑ก๑หมั้นหนึ่งหรือสองหมั้น แต่พอทำเข้าจริงคุณได้กำ๑ไรไปเข้า๑ไปต๑ง ๕ หมั้น ๖ หมั้น คุณเคยไหมที่เป็นอย่าง๑ หรือเป็นไป๑ในทำ๑น๑งั้น”

“ก็เคยมีครับ” เขารับ

“แล้วคุณได้เอาส่วนกำ๑ไรที่เกินมาจากที่ค๑คุณกะไว้แต่แรกทีหมั้นมากกว่าค๑คิดไว้ต๑ง ๓-๔ หมั้นน๑นไปค๑นเขาหรือเอาไปแจกจ่ายใคร ๆ ท๑งเสียหรือเปล๑า?”

เขาย๑มก๑น๑ออกมาอย่างเห็นข๑ม ๆ กันท๑ง ๒ คน และรับว่า

“เปล๑าครับ”

“ก๑นั้นแหละ ที่คุณกำ๑ไรอย่าง๑นนั้น คุณก็๑ไม่เห็นทุกข๑ คุณก็๑ไม่เห็นไว๑ว๑ย ที่ข๑ณะนั้นคุณจะได้ขาด๑ทุนข๑บ้าง



“ความว่างเปล่า”

โดย... “ธิดา”

คุณก็เอะอะโวยวายแล้วก็ทุกข์ใจ ทุกข์มันอยู่ที่ไหน ?
มันอยู่ที่ “ของ” หรือมันอยู่ที่ “โลภ” (ใจ) หรืออยู่ที่
ที่ “เราไปคิดเอาเปรียบเขาทั้งโลก” คนทุกคนก็เป็น
อยู่อย่างคุณนี่แหละ และทำกันอยู่อย่างนี้ทั้งสิ้น
โลกมันจึงไม่มีสุข”

ทั้งสองคนเห็นได้

แล้วข้าพเจ้าก็ได้อธิบายถึงเรื่องของ “ชีวิต” ให้
ฟังอีกมากมาย จนเขาต้องงีบหลับ ผิดกับใฝ่ล่เข้ามาหา
ข้าพเจ้าแต่แรก.

เรื่องของ “คน” มันก็เท่านั้น อยู่กันโดยไม่รู้ตัว
เลยว่า “ตัวเองบังเบียดคนอื่น” อยู่ตลอดเวลา ผู้หนึ่ง
นั้นแหละ บังเบียดคนจน ผู้มีอำนาจนั้นแหละ
มักจะข่มเหงผู้ด้อยอำนาจ และผู้ฉลาด (ที่โลก
เห็นดีและยกย่อง) นั้นแหละกำลังเอาเปรียบผู้โง่
กว่า อยู่ทุกวินาทีในโลก

การได้มา หรือ การสะสมมา ไม่ใช่ “ความ
ฉลาด” ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสรรเสริญ เป็นความโง่
(โมหะ) เป็นการ “โลภ” และเรียกได้ว่า “วิหิงสา”
คือการเบียดเบียนอย่างยิ่ง

จงหัดเป็นคนเสียสละ หัดเป็น “คนผู้ให้” หัด
เป็นผู้ทำๆๆ เพื่อเป็น “ทาน” นั้นเถิด จะเรียกผู้หนึ่งว่า
“เจริญ” หรือ “ฉลาด” ได้อย่างแท้จริงตามศัพท์ของ
พระพุทธองค์เลยว่า “อริยบุคคล”

คนเราเกิดมามากี่ตัวเปล่าๆ สุดท้ายก็จะต้องตายไป

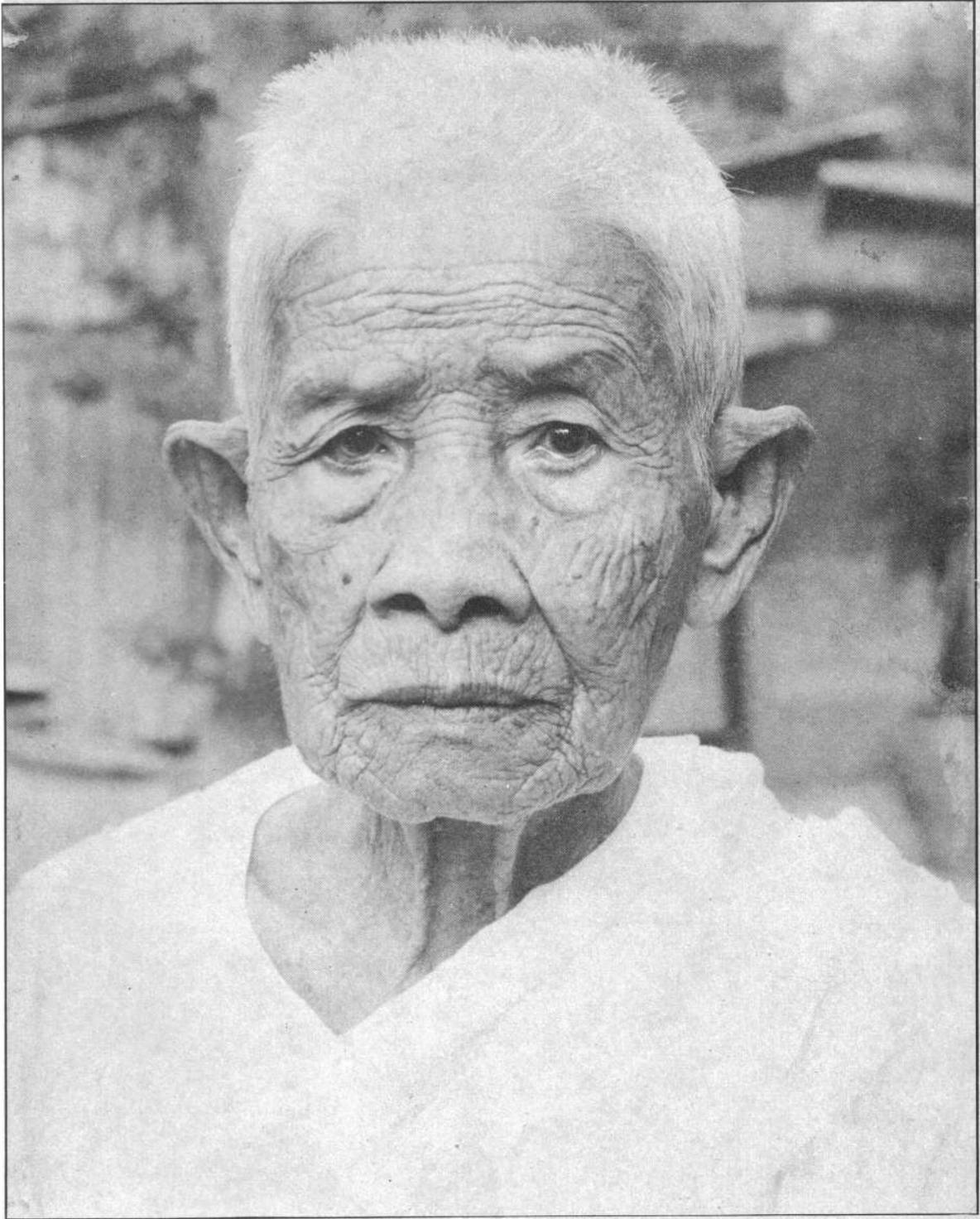
ด้วยตัวเปล่าๆอีก ถ้าเราสะสม “วัตถุสมบัติ” ไว้จน
ได้ชื่อว่า “มหาเศรษฐี” เราก็มืดมอดเห็นอยเปล่า เพราะ
ตายแล้วเอา “วัตถุสมบัติ” ใดๆไปด้วยไม่ได้เลย แต่
ถ้าเรา ทำๆๆๆ แล้วไม่สะสมหรือไม่เอาวัตถุสมบัติ
อะไรตอบแทนจนเรียกว่าผู้มั่งคั่งน้อย ตั้งหน้าตั้งตาเป็นผู้
“ขาดทุน” ผู้นั้นแหละ คือ ผู้เป็น “มหาเศรษฐีแท้ๆ”
เป็นผู้ไม่ตายไปด้วยตัวเปล่าๆ แต่จะเป็นผู้มี “ทรัพย์”
ติดตามไปด้วยอย่างยิ่ง “ทรัพย์” ชนิดนี้ เรียกว่า
“อริยทรัพย์” ผู้ที่เป็น “คน” มี “อริยทรัพย์”
มากมาย ย่อมจะไม่อดอยากทุกข์ยากโดยแท้จริง และ
จะเป็นผู้เบาบาง สบาย จนสามารถจะทำตน
ให้เป็นผู้อยู่ใน “ความว่างเปล่า” (สัจจธรรม)
ได้อย่างง่ายดายยิ่งด้วย ทุกๆที่เขาผู้นั้นไม่
ใช่ “ผู้สูญเปล่า” เลยจริงๆ “คน” จึงคือ “ความว่าง
เปล่า” (คือตายเปล่าๆ “โมฆะบุคคล”) ส่วน “อริยบุคคล”
จะคือ “ผู้ไม่ว่างเปล่า” หรือ “ผู้ไม่สูญเปล่า”
เป็นผู้มีคุณแก่โลก และแก่ตนอย่างแท้จริง (ทั้งเวลา
เป็นๆ และแม้จะตายไป)

๒๔ ก.ย. ๑๔



● ทำกันเองอย่างนี้ดีกว่า ราชวรวิหารบูรณปฏิสังขรณ์ของศรีสะเกษ ไม่ค่อย
ใครอีกแล้ว ร่วมแรงกันวางท่อระบายน้ำเสียเองโดยได้รับอุปกรณ์จากหน่วย
พัฒนา ศีรษะๆอย่างนี้

และก็มีขออนุโมทนาสาธุด้วยจริงๆ นี่แหละคือ “สันติ” แท้
อย่างเอาแต่ออกอื้ออวดโอ้อวด แล้วก็งอมืองอเท้ากันอยู่นักเลย



● **ความสวยงามแห่งชีวิต !**

(ทุกคนรู้ว่าตนเองจะต้องแก่หลักไม่พ้น แต่น้อยคนที่จะคิดจะ “หนี” ความแก่ และหาทางทำตนเพื่อหลักพ้นความแก่เช่นนั้นให้ ได้อย่างแท้จริง)

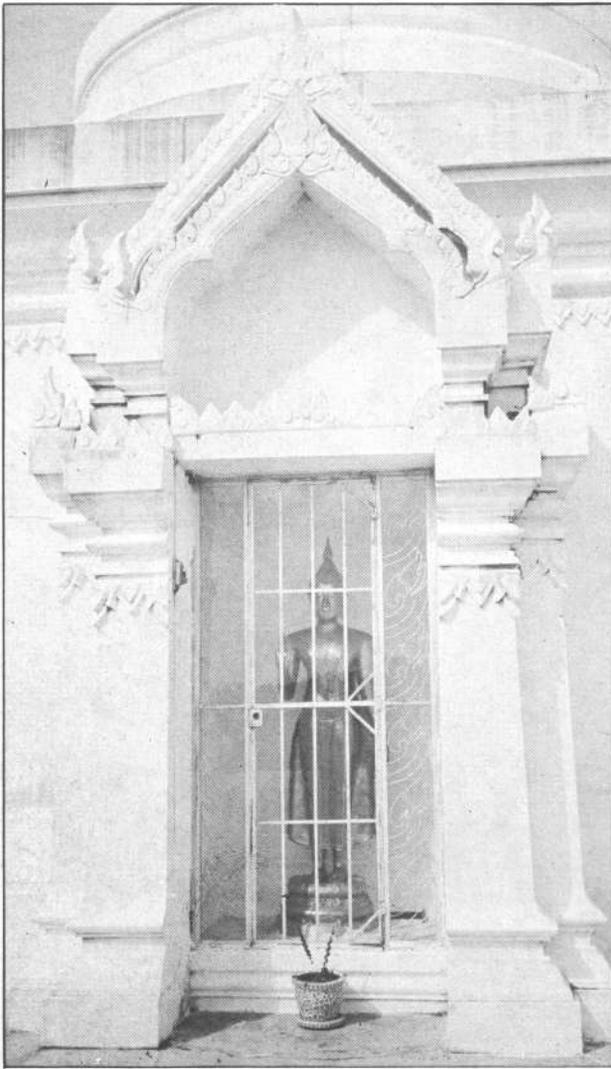


พระธาตุตั้งคเจดีย์

วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ



“พระสถูป” ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ หรือพระธาตุนั้น
เป็นสถานที่ที่ทมิชเชอ (รูปธาตุ) ของผู้ที่เราควรเคารพรำลึกแท้
แตกต่างกับสิ่ง “สมมุติ” ที่ไร้ค่าปลอม ๆ อันอยู่
จงเข้าใจ “ปฐนัยสถาน” แห่งพุทธกันให้ถูกแท้ด้วยเถิด



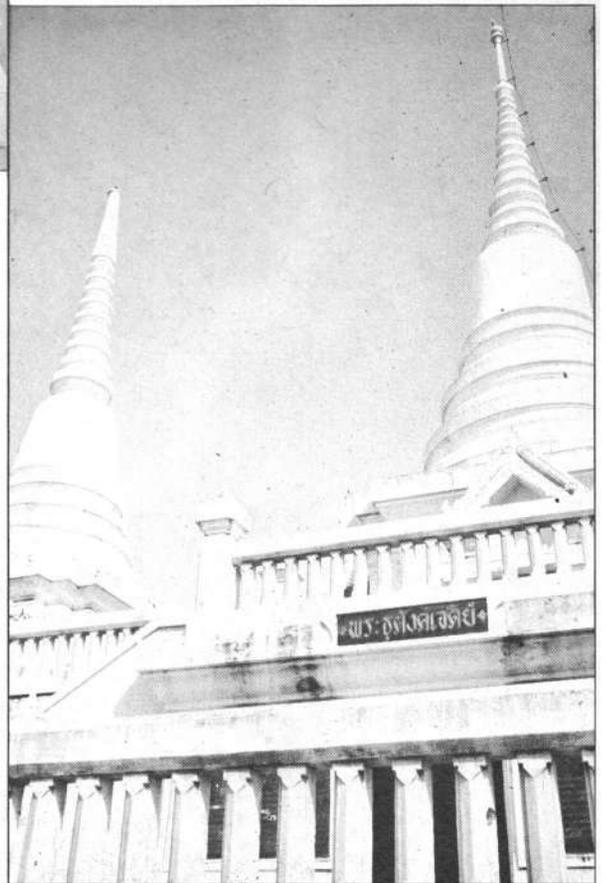
เป็นผู้ริเริ่มทางสน เริ่มทำพิธีวางรากตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐
 เริ่มดำเนินการสถาปนา ณ วันที่ ๘ พ.ค. ๒๕๐๕
 สร้างเสร็จประกอบพิธี โดยมี สมเด็จพระสังฆราชเจ้า
 ทรงเป็นองค์ประธาน กราบบังคมทูลอัญเชิญสมเด็จพระ
 พระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระบรมราชินีนาถ เสด็จ
 ทรงประกอบพิธีบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ณ วันที่
 ๒๔ เม.ย. ๒๕๐๙ ที่ฐานพระเจดีย์องค์ใหญ่มีขุม
 สำหรับบรรจุพระพุทธรูปยืนทรง ๔ ด้าน คือ

๑. ทิศเหนือ พระถวายนตร
๒. ทิศใต้ พระห้ามญาติ
๓. ทิศตะวันออก พระรำพึง
๔. ทิศตะวันตก พระอุ้มบาตร

พระธาตุังคเจดีย์

พระธาตุังคเจดีย์ วัดอโศการาม
 จังหวัดสมุทรปราการ เป็นพระเจดีย์
 กลุ่ม ๑๓ องค์ อยู่ในวงสี่เหลี่ยม ๓
 ชั้น ๆ ละ ๔ องค์ และมีองค์ใหญ่
 กลางเป็นประธานอีก ๑ องค์ สร้าง
 ขึ้นเพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และ
 บริกขารอื่น ๆ ที่ พระสุทิจธรรมรังสี
 คัมภีร์เมธาจารย์ (พระอาจารย์ปลื้ม
 มจิโร) เป็นผู้ได้นำบริกรรมทำพิธีอัญ-
 เชิญ และพระบรมสารีริกธาตุก็ได้
 เสด็จมาเองตามแรงอัญเชิญนทางสน

พระธาตุังคเจดีย์ เป็นสัญลักษณ์แห่ง “อัฐังควัตร” ๑๓ ข้อใน
 พระบวรพุทธศาสนา พระอาจารย์ปลื้ม



ในขณะที่วงการนักปฏิบัติธรรมดูเหมือนจะได้อ่านหนังสือ ประวัติ พระ-
 อาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระ ซึ่งเป็นพระอริยเจ้าชั้นสูงองค์หนึ่งในพุทธศาสนาของเรา
 เป็นที่กว้างขวางแพร่หลาย

เรียกว่ากำลัง ป้อปปู้ร่า หรือกำลัง ฮิท !

แท้จริงประวัติพระอาจารย์มั่นนั้นโดมผู้เขียนขนหลายคน แค่ว่าแพร่หลายละ-
 เอยตลอดมากที่สุดก็เห็นจะเป็นสำนวนของ พระมหากวี ญาณสัมพันธ์โนที่ทาง "ศรีสัปดาห์"
 เป็นผู้จัดพิมพ์ออกเผยแพร่มามากแต่ต้น และได้มีผู้ศรัทธานำไปพิมพ์กันอีกมากมายหลาย
 เหลือเกิน จนเกิดความ ป้อปปู้ร่า หรือ ฮิทขึ้นดังกล่าว

แล้วผลที่ได้คืออะไร ?

ผลที่ได้เป็นอย่างไร ?

และมีผลที่เสียบ้างหรือไม่ ?

ตอบได้ทันทีว่ามีทั้งผลดี และมีทั้งผลเสียแน่ ๆ

แล้วผลดี หรือ ผลเสียมากกว่ากันล่ะ ?

ก็ตอบได้อีกเหมือนกันว่า ผลดีที่เป็นโลกียะนั้นมากทีเดียว ทว่าไม่ใช่โลกุตตระ
 แต่ผลเสียอันมากสุดในสายตาของแนวพุทธแท้ หรือเป็น โลกุตตระ

เพราะอะไรกันเล่า ? หรือมีเหตุผลอย่างไร ? จึงหาญกล้ากล่าวดังนั้น
 ก็เพราะว่าในประวัติพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระเจ้านั้นผู้เขียนเน้นหนัก หรือเน้น
 ความเด่นของ "ปาฏิหาริย์" อันเป็นทางที่ไม่ควรเน้นมากไป จึงเกิดผลดังกล่าวแล้ว

ปาฏิหาริย์



● ยิ่งหญิงไทย ยิ่งไวไฟถึงไวกว่าอีก
 ร้อยเท่า และแล้วก็เป็นภัยแก่ตนเอง คือ
 ยิ่งแต่งตัวยิ่งยุ "กาม" ความงามนั้น
 แหละคือ "สมทัย" ข่มขืน—ฆ่า ดับต้น
 เหตุนี้กันเสียบ้างเถิด.

โจ่ง...
 "อโธก"



● ถ้าเขาเป็นพ่อค้า (เนองว) ฆ่าตัวมาขายให้คุณ
 ได้กิน จะไม่ให้เขาหาโอกาสเอาเงินที่ได้จาก
 การขายเนองวของเขาบินไปกินเนองวสตๆ (อันคือ
 เนองวเหมือนกัน) ที่โลกพระจันทร์ ซึ่งเขาเห็นว่า
 คงจะแปลก และควรจะไปให้ถึงให้ได้บ้างเฉียว
 หรือ คุณประยูรก่อ! หรือคุณก็เห็นว่า มันไม่ใช่
 ก้าวของชีวิต (อย่างยัง) ของ "คน" ถ้าผู้ใดคิด
 ได้เช่นนกแก้วเศษขี้หนะซี นั่นแล้วคือผู้รู้ละรูปร่าง
 ผู้คิดเฝ้ายได้จริง

“ปาฏิหาริย์” อะไรกันเล่าที่ไม่ควรเน้นมาก หรือเป็น
 “ปาฏิหาริย์” อันไม่ใช่ทางตามแนวของพุทธศาสนา
 เรื่องนี้แหละควรจะนำมา “คน” เอาความจริงกันออกมา
 ให้ได้

ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่ปฏิเสธ “ปาฏิหาริย์” แต่พระ-
 พุทธองค์ทรงเข้าใจ “ปาฏิหาริย์” ได้ดีที่สุด

เพราะอะไร ?

ก็เพราะว่า พระพุทธองค์ทรงเข้าใจละเอียดถึง “ปาฏิหาริย์”
 จนกระทั่งสามารถแบ่ง “ปาฏิหาริย์” ต่าง ๆ ออกเป็นหมวดใหญ่
 ก็ได้ แบ่งเป็นรายละเอียดย่อยๆ ลงไปอีกได้ และ ที่เก่งที่สุด
 ก็คือทรงเห็นในโทษในคุณ ของ “ปาฏิหาริย์” เหล่านั้นเป็น
 อย่างชัดแจ้งอีกด้วย แล้วพระพุทธองค์จึงได้เลือกเฟ้น “ปาฏิหาริย์”
 ที่สูง ที่สมควรแก่บุคคลที่เป็นแก่นสารยิ่งยอดจริงๆ มา
 สอนแก่ปวงชน

แม้กระนั้นก็ตาม ทุกวันนี้ “พุทธศาสนิกชน” ก็หาได้พยายาม
 ทำความเข้าใจ และใส่ใจตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัม
 พุทธเจ้าไม่

ก็จะไม่ขอปรักปรำโทษพุทธศาสนิกชนที่เดียวหรอก แต่
 อยากจะโทษหัวหน้ากลุ่มของพุทธศาสนิกชน หรือคือนักเผยแผร์
 ธรรมะโดยตรงแท้ ๆ นั่นแหละ โดยเฉพาะผู้อยู่ในเพศบรรพชิต
 นั่นเองแหละ ควรพากเพียรพยายามให้ “ตน” รู้ให้ได้ แล้ว
 ค่อย “ทำ” อย่างอื่น แต่บรรพชิตส่วนมากในเมืองไทยขณะนี้ ไม่
 เป็นอย่างนั้น

หนังสือ ประวัติ อาจารย์มั่น ภูริทัตตะเถระเจ้า นั้น ถ้าผู้

ได้อ่านแล้ว จะต้องเกิด “จิตผูกยึด” เกิดจิต “หลงคิด” ใน
 “ปาฏิหาริย์” อันเป็นไปในทางแสดงฤทธิ์ แสดงเดชทาง “ใจ”
 เอาทีเดียว เพราะไปหลงนิยมชมชื่นขูเจติลลลลลลใน “การหยั่ง
 รู้ใจคน” กับการ “สู้ผี สอนเทวดา” ของพระอาจารย์มั่น และ
 ที่สำคัญคือผู้เขียนใช้ศัพท์ และแจ่งสำนวนคำว่า “สมาธิ” กัด
 กัมมฏฐานกัถ ฉานกัถ และแม้ว่าสสนากับสมถะมันยังแยกแยะ
 ไม่ละเอียดจนทำให้คนเข้าใจแท้ ๆ กระจะจะไม่ได

โดยเฉพาะ ชั่งไปให้ชัดไม่ได้ว่า พระอาจารย์มั่น
 นั้นบรรลุ “อสาวิขยญาณ” ด้วยวิถีใด และด้วยการ
 ปฏิบัติในแนวใด จุดใด ท่านจึงถึงจุดพ้นสบาย และรู้
 แจ้งได้ว่าท่านเกิดญาณ เกิดวิมุตติ รู้ถึงการจบสิ้นงาน
 สิ้นภาระแห่งตนลงแล้ว คนจึงไม่รู้ไม่เห็น “จุด” หรือ
 แนวอันสำคัญนั้น

แต่การยกตัวอย่าง “ปาฏิหาริย์” อันเป็น “ปาฏิหาริย์” ที่ไม่
 นำพาเกิดประโยชน์ในการ “พ้นทุกข์” ข้ามหน้าเพิ่มทุกข์ให้แก่
 ผู้ยังหลง ยังติดอยู่ด้วยนั้นสิ ผู้เขียนประวัติพระอาจารย์มั่นพุทธมาก
 วรรณเล่าแล้ว เล่าอีก ซ้ำซากมากมาย จน **กลบเกลื่อน เนื้อ
 หาสาระของ “ปาฏิหาริย์” อันแท้จริงที่นำพาสู่การ “พ้นทุกข์”
 ไปเสีย** เลยทำให้เกิดผลเสียแก่ชาวพุทธมากกว่าเกิดผลดี ทั้งๆ
 ที่คำเล่า แบบแผน แนวทางประพฤติก่อนถึงมอันถูกทางที่พระ
 อาจารย์มั่นได้เดิน ได้ประพฤติปฏิบัติจนถึงจุดสูงได้ก็มีอยู่ในหนังสือ
 สอนมากมาย ทว่าได้กลายเป็นเนื้อหาขบถองไปเสียสนอย่างน่า
 เสียตาย

การหยิบเอาเรื่อง หนังสือประวัติพระอาจารย์มั่นขึ้นมา

● ถ้าเขาหนัดเพราะถูก น.ส.พ. ช่วยกันอย่างจริง (และมีไฟจริง) ก็คือ เขา "ทน" แต่ถ้า น.ส.พ. คิดว่าพวกตนได้ช่วยเขา ทว่าเขาไม่เห็นจะ "ร้อน" อะไร ก็เพราะไม่มี "ไฟ" แต่ถ้าเขารู้สึก "ร้อน" จนทนไม่ได้เขาก็จะแฉเห็น "ทุกข์" เพราะเขา จะไม่คิด "ทน" แม้ไฟจะไม่มีเลยจริงๆ จาก น.ส.พ. ก็ตาม แต่ไฟแห่งโลกยะ นั้นมีแน่ๆ ไม่ว่า ในกรณีใดๆ ก็ตาม เชื่อไหมล่ะ ?



เขียน ไม่ได้หมายความว่าหลบหลู่ หรือดิเคียนเพื่อทำลาย หรือข่มขู่ ยกคนอะไรแต่อย่างใด แต่เห็นว่ามี "พื้น" ที่ปูไว้ แล้ว ก็ใครจะเสริม "พื้นฐาน" อันนั้นขึ้นไปอีกบ้าง เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่พุทธศาสนานั่นได้อีกบ้าง

ก่อนจะนำคำอธิบายตลอดจน "ปาฏิหาริย์" ต่างๆ ที่ไต่เล่าไต่กล่าวไว้ในหนังสือประวัติท่านพระอริยาจารย์ มั่น ภูริทัตตะเถระเจ้ามาแยกแยะ เน้นชี้แนะสู่กันฟังชัดๆ เจนๆ อีกรึ ก็ใครจะขอนำคำตรัสของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรื่อง "ปาฏิหาริย์" มาทำความเข้าใจกันเป็นผลก่ไฉนเสียก่อน เพราะสิ่งนี้แหละสำคัญมากในการจะไม่ "หลง" ปาฏิหาริย์หรือไม่เสียเวลาศึกษา "พุทธศาสนา"

ใน เภวภูฏิสุตต สุตตันตปิฎก ทีฆนิกาย สักขนิชชวรรค ข้อ ๓๓๘ มีคฤหบดีบุตรผู้หนึ่งชื่อ "เกวฏิก" เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคแล้ว ได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคว่า

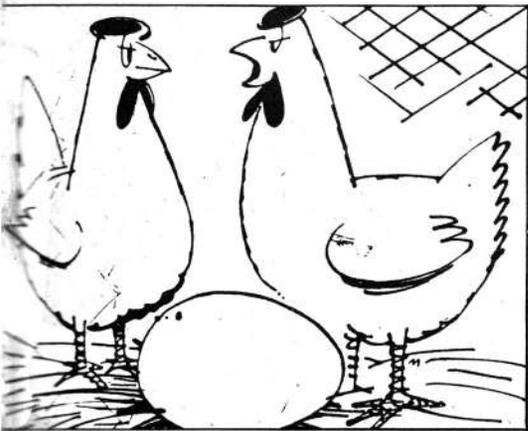
"..... ขอพระผู้มีพระภาคทรงชักักขุสักรูปหนึ่งทจกกระทำให้ อธิปัตติปาฏิหาริย์ อันเป็นธรรมที่ยังยวด ของมนุษย์ได้" ให้เขาได้เห็น และพร้อมกันนั้นชาวเมืองนาลันทา ก็จักได้แจ้ง ได้เลื่อมใสในพระองค์เป็นอย่างยิ่ง สุตที่จะประมาณ

เมื่อเกวฏิกทูลขอคังนั้น พระพุทธองค์ตรัสบอกไปทันทีว่า

ดี
ห
มี
ห
อ
ค
มา
ว
า
ค
โดย...
อโศก

ปาฏิหาริย์

● เชื่อมโยงอะไร ? ถ้าเรามองจิตใจเหมือนคน คือ "ไขแล้ว ไม่ยอมให้ใครเลย" โลกจะกลัวยิ่งกว่าที่เป็นอยู่นอก همینเท่า นั้นแต่ความสัจใจสูง ไม่ "หวงแหน" ยึดถือ อย่างเราอยู่เท่านั้น ทำไม "คน" เขาจึงไม่คิดถึง "สันติ" กันในแง่ของความจริงอันนั้นกันนะเออ ?



คัมภีร์ออกมาจาก “ปาฏิหาริย์”

“ดูกร เกวัญญู เรายังได้แสดงธรรมแก่ภิกษุทั้งหลาย อย่างนั้นว่า มาเถิดภิกษุทั้งหลาย เจอทั้งหลายจงกระทำ **อิทธิปาฏิหาริย์** อันเป็นธรรม อันยังยวดของมนุษย์แก่คฤหัสถ์ผู้หนึ่งชวาท่มชวาทังน”

ซึ่งคำตรัสของพระพุทธองค์นั้น เป็นการตรัสตัดบทเลยทีเดียว คือแม้แต่จะเพียงให้ชบบอกตัวบุคคล (หมายถึงภิกษุรูปใดรูปหนึ่ง) ที่เขาแสดง อิทธิปาฏิหาริย์ ได้เท่านั้นให้แก่ เกวัญญู พระองค์ก็ไม่ใช่ และนอกจากไม่ใช่แล้ว ยังปรามไว้ด้วยว่า ถึงเกวัญญูจะไปสืบเสาะรู้อะไรว่า ภิกษุรูปใด แสดง อิทธิปาฏิหาริย์ ได้ พระพุทธองค์ก็ยังได้ทรงสอนภิกษุทุกรูปไว้ด้วยว่า ไม่ให้แสดง อิทธิปาฏิหาริย์ใดๆ แก่ใครไม่ว่าคนธรรมดาหรือผู้บำเพ็ญ (อาจจะนุ่งขาว ห่มขาว) ตั้งนั้นจงอย่าอยากรู้ อยากเห็นในเรื่องของ อิทธิปาฏิหาริย์เลย ถึงขนาด เกวัญญู จะอุตส่าห์ พยายามใช้ส่วานพูดเพื่อยกย่องสรรเสริญ บ่อยว่าถ้าชบบอกแก่เขาแล้วชวาท่มชวาทังนนั้นจะเลื่อมใสในพระองค์เป็นอย่างยิ่ง สุดท้ายจะประมาธมิได้เชียวหนา! พระพุทธองค์ก็ไม่ได้ยินดีจะชบ เกวัญญูก็เข้าชบพูดขอร้องอย่างนั้นจนถึง ๓ ครั้ง ๓ ครา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงยืนย่นอย่างเดิม ไม่ยอมชบ และแถมปรามภิกษุอยู่ในที่ด้วยว่า อย่าไปแสดงอิทธิปาฏิหาริย์เชียวนะ!

เมื่อครบ ๓ ครั้งยังตั้นทั่งอยู่ พระพุทธองค์จึงทรงเทศนาธรรม ให้เกวัญญูฟังเสียเลย ตังน

“ดูกร เกวัญญู ปาฏิหาริย์ ๓ อย่างเราทำให้แจ้งด้วยปัญญาอันยังด้วยตนเองแล้ว จึงได้ประกาศให้รู้กันแก่ชาวโลก ปาฏิหาริย์ ๓ อย่างเป็นไฉน คือ:—

๑. อิทธิปาฏิหาริย์
 ๒. อาเทศนาปาฏิหาริย์
 ๓. ออนุสาสนีปาฏิหาริย์
- ก็ **อิทธิปาฏิหาริย์** เป็นไฉน

ดูกร เกวัญญู ภิกษุในธรรมวินัยนั้นยอมแสดงฤทธิ์ได้หลายอย่าง คือคนเดียวเป็นหลายคนก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียวก็ได้ ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้ ทะลุฝา กำแพง

ภูเขาไปได้ ไม่ติดขัดเหมือนไปในที่ว่างก็ได้ ฝูงชนด่าลงแม้ในแผ่นดินเหมือนในน้ำก็ได้ เดินบนน้ำไม่แตกเหมือนเดินบนแผ่นดินก็ได้ เหาะไปในอากาศเหมือนนกก็ได้ ลูบลำพระจันทร์ พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มอานุกาพมากด้วยฝ่ามือก็ได้ ใช้อำนาจด้วยกายไปตลอดพรหมโลกก็ได้ เพราะเหตุตังนั้น บุคคลผู้ใดผู้หนึ่งทรมศรธา เลื่อมใสเห็น ภิกษุ นั้น แสดง ฤทธิ์ ได้หลาย อย่าง ครวนแล้วเขาจะบอกแก่คนผู้ไม่มีศรธา ไม่เลื่อมใสคนใดคนหนึ่งว่า อัจฉริยะจริงหนอท่านไม่เคยมีมาเลยท่าน ความที่สมณะมีฤทธิ์มาก ความที่สมณะมีอานุกาพมาก ข้าพเจ้าได้เห็นภิกษุรูปนั้นแสดงฤทธิ์ได้หลายอย่าง เมื่อเป็นเช่นนั้น คนผู้ไม่มีศรธา ไม่เลื่อมใสนั้นจะพึงกล่าวว่คนผู้มศรธาเลื่อมใสอย่างนั้นว่า ท่านมีวิชาอยู่อย่างหนึ่งชบ คันธารวี ภิกษุรูปนั้นแสดงฤทธิ์ได้หลายอย่าง ได้ด้วยวิชาชบว่า คันธารวินัน ดูกร เกวัญญู ท่านจะสำคัญความขอนนเป็นไฉน คนผู้ไม่มีศรธาไม่เลื่อมใสนั้น จะพึงกล่าวอย่างนั้นกะคนผู้มศรธาเลื่อมใสใหม่

พึงกล่าวพระเจ้าข้า

ดูกร เกวัญญู **เราเล็งเห็นโทษใน อิทธิปาฏิหาริย์ อย่างนี้แล** จึง **อัครัต ขยะแขยง เบื่อ ระอา** **เกลียดชังอิทธิปาฏิหาริย์**”

ฉบับชบยกแค่ “อิทธิปาฏิหาริย์” มาให้อ่านกันก็ได้ไว้ฉบับหน้าค่อยมาต่อกันใหม่.



● มั่นกัมแต่ “โบราณคดี” (เก่า) กับ “นวคดี” (ใหม่)

นิพนธ์นิพนธ์นิพนธ์นิพนธ์... “สามนา” โดย อดิ

ความเห็นแจ้งในโลก ที่เรียกว่า “รู้โลก” นั้น นอกจากจะรู้ว่า ทุกสรรพสิ่งในโลกนี้มี สภาวะอันเรียกว่า “ชีวิต” หรือ อันยังเป็นที่ไปอยู่ ซึ่งมีคือ สภาวะของสิ่ง ๒ สิ่ง มันมาปรนปรุง มาคลุกเคล้า มายุ่งเกี่ยวกันอยู่ อันได้แก่ มวลสาร กับ ความว่าง หรือ สสาร กับ พลังงาน หรือ อิมบ้าง อดบ้าง หรือ รวยบ้าง จนบ้าง หรือ ดีบ้าง ชั่วบ้าง อะไรก็ได้ มากเรื่องมากราวมากหมุ่มมากคู้ยู่ และพระพุทธรองค์ขานเรียก สภาวะ ๒ นั้นว่า “รูป” กับ “นาม” ถ้าผู้ใดสามารถแยก รูป แยก นาม ออกจากกัน ไม่ให้มันมาปรนปรุง มันมาคลุกเคล้า หรือ “คน” กันเข้าไปได้ มันก็ไม่ใช่ “ชีวิต” หรือไม่มีอะไรสืบต่อ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น หรือเป็นที่ไปอีก เรา ก็เรียกสภาวะใหม่อีกสภาวะหนึ่งตนเองมาจาก สภาวะรูป กับสภาวะนาม มันแยกกันได้แล้วคือ ไม่มาปรนปรุงกัน แล้วว่า “หมดชีวิต” หรือ “ตาย” หรือ “ดับ” หรือ “ไม่

เกิด” หรือ ไม่มีอะไรอีกแล้วที่จะเป็นไปในภาษาของพระพุทธรองค์ ก็เรียกว่า “นิโรธ” หรือ “สูญญตา” อันคือความไม่มีอะไรแล้วนั่นเอง คือ หมดสภาวะทั้ง ๒ (รูปและนาม) นั้นลงไปแล้ว นี่ก็เป็นสภาวะอีกสภาวะหนึ่งที่เราจะต้องรู้เพิ่มขึ้นมาอีก นอกจากสภาวะทั้ง ๒ คือ รูปกับนามดังกล่าวแล้ว ดังนั้น ถ้าจะนับสภาวะทั้งสี่ ก็จะต้องรวมเอา สภาวะ ความหมด ความจบ ความดับ ความไม่เกิด หรือ ตาย อันเป็นสภาวะสุดท้ายเข้าไปด้วย สภาวะที่เป็นสภาวะแท้จริงอีกสภาวะหนึ่ง อันนับเนื่องจากการขยายออกมา จึงมีอยู่ ๓ นั้นก็คือ มี “รูป” นนหนึ่ง และมี “นาม” อีกหนึ่ง และอันที่ ๓ ก็คือ “นิโรธ”

ความเป็นไปในโลกนี้ จึงมีอยู่เพียงเท่านั้น เป็นแก่ที่สุด คือมี ลักษณะ ๓ ประการนั่นเอง อันมี รูป-นาม-นิโรธ ที่พระพุทธรองค์ทรงถือว่าเป็นที่ไปอย่างธรรมดาปกติ จึงเรียก



เท่านั้นแหละ ซึ่งล้วนคือโลกย์ (รูป-นาม) ทั้งสิ้น นี่ ! จะเอาแบบไหนก็เลือก ๆ เอาซะ !

● (นนทบุรี) คนงานของแขวงกรทาง กรม
ทางหลวงแผ่นดินกำลังซ่อมถนนสายบางกรวย ไทร
น้อย ระหว่างทำน้ำไปสามแยกบางกรวยอย่าง
ขะมักเขม้น และหากว่าจะมีการรดน้ำอีกต่อไป
ด้วยชาวบ้านก็จะยินดีซึ่ง (นั่นเป็นคำบรรยายได้
ภาพเต็ม)



ธรรมะของชาวเขาชน “ตามหา” โดย อดัม

ขานกันว่า สภาวะเหล่านี้ เป็น สามัญญลักษณะ อันก็คือ ลักษณะ ๓ ดัง
กล่าวแล้ว ซึ่งก็โตตั้งหวนขอขมาเรียกกันว่า “ไตรลักษณ์” นั่นเอง
ความแจ้งหรือความรู้ที่ “คน” จะต้องรู้ให้ได้ ให้แท้ ให้ถึง
เพื่อความเป็น ผู้สูงสุด ผู้ไม่หลงใหลไม่เพ้อพก เป็นผู้ฉลาดแท้ฉลาดจริง
จนเรียกว่าเป็น ยอดอริยบุคคล นั้น จะต้องรู้ให้ได้ว่า สมบัติใด หรือ
สภาพใด หรือ สรรพสิ่งใดในโลก ในจักรวาล ในมหาสากลจักรวาล
ตั้งแต่เล็กจนถึงอนันต์เนื่องเอาภาษามาเรียกว่า ความว่าง กับใหญ่มหาศาล
มหา จันไม่รู้จะเทียบจะเปรียบได้อย่างไร นั่นก็คือความพัวพัน ความ
หม่นเวียน ความสลับซับซ้อนของสภาวะ ๓ นั้นทั้งสิ้น เกิดขึ้น—ตั้ง
อยู่—ดับไป หรือ รูป—นาม—นิโรธ นั่นเอง และตัวที่เป็นสภาวะแรกที่
เห็นได้ หรือนับเนื่องเอาภาษามาเรียกได้ ก็เริ่มเรียกว่า “เกิด” ก็คือ ก่อ
รูป เมื่อเกิดแล้วก็ตามความตั้งอยู่ ก็จะปรนปรุงสร้างเสริมตนเองขึ้นมา
นั่นคือ นาม เรียกว่า สภาวะนั้น “ตั้งอยู่” จนพอเพียงแล้ว ก็เสื่อมโทรม
ค่อยๆ ละลายแปรสภาวะ จาก ตั้งอยู่ ไปจนไม่มีสภาวะที่เป็นอยู่นั่นอีก ก็
คือ นิโรธ ก็เรียกว่า “ดับไป” ละลายไป หายไป สูญสิ้น แต่นั่นแหละ
นั่นก็เป็นเพียงเหตุการณ์ของ “ชีวิต” หนึ่งที่หม่นไป เป็นวัฏฏะ
เป็นรอบๆ หนึ่ง มันจะสูญสิ้นเท่านั้น หรือหยุดนิ่งลงไปอย่างนั้น
ก็หาไม่ สักวันหนึ่ง ส่วนที่เคยก่อตัวมารวมกัน “เกิด” แล้ว ก็ดำเนินขึ้น

มา “ตั้งอยู่” จนกระทั่ง “ดับสิ้นไป” นั่น มัน
ก็ต้องถูกคุนถูกคั่นถูกลงผลึกให้มา เกิดขึ้น—
ตั้งอยู่—ดับสิ้นไปอีก หม่นแล้วๆ เล่าๆ อยู่ตั้ง
นั้นทั้งสิ้น สิ่งใดอยู่ในที่แคบ อยู่ในวัฏฏะ
เล็กๆ อยู่ในวงใกล้ๆ ก็หม่นมาเร็ว สิ่ง
ใดอยู่ในที่กว้าง อยู่ในวัฏฏะที่ใหญ่ อยู่
ในวงกว้างไกล ก็หม่นไป เกิดใหม่ซ้ำ
ขึ้น หลักความจริงแท้ก่อนสำคัญหลักตนเองที่
เป็นเคล็ดลับที่พระพุทธรูปองค์จริงและเป็นหลัก
ที่พระพุทธรูปองค์นั้นมาเป็นเครื่องมือในการช่วย
ตนเองให้ “พ้นทุกข์” หรือให้หม่นซ้ำ หรือ
ให้กลับมาเจอมาสู้ กับทุกข์กับโลก แต่บ่อยครั้ง
หรือนานๆ จึงจะถูกคุน ถูกคั่น กลับมา ถึงที่เก่า
หรือฉลาดทำตนให้ห่างพ้นการถูกคุนถูกคั่นมา
หม่นมาวนนั่นเอง จนชนะโลก คือ “โลก”
แตกพินาศไปก่อนจะ ถึงวาระที่ พระองค์จะถูก
คุนถูกคั่นมาเกิดในโลกอีก จึงได้ันบัว ถึง
วาระแห่ง “กายแตกตาย” หรือ โลกแตกก่อน
แล้วเราจึงถูกคุนถูกคั่นมาถึง ซึ่งวาระนั้นก็ไม่มี
มี “โลก” ให้กายก่อเกิด กันยี่สิบด้วยกัน อันเรา
เรียกว่า “ปรินิพพาน” นั่นเอง แต่ถ้าหากสิ่ง
ใดยังหม่นมาสัมพันธ์กันอยู่ มาพบกันอยู่ ยัง



● นายพงษ์สวัสดิ์ สุริโยทัย รับเงิน ๕ ล้านบาท จากสภาฯ หลังจากเห็นใจใน "คุณความดี" ของเขาที่ก่อตั้งและดำเนินการ ร.ร. พงษ์สวัสดิ์วิทยาลัย เคารวะช่วยเด็กเรียนฟรีมานาน

เห็นไหม? ผู้ไม่มี "คณหา" ไม่หวังอะไรเกินเหตุ ได้แก่ ทำ-ทำ-ทำ เกิดดีแล้วพระเจ้าขอมช่วยผู้ช่วยตนเอง ก่อนเสมอ

ไม่ถึงขนาดกันหรือไม่มีโอกาสสัมพันธ์กันอีกกันนั้นแหละ เมื่อใดสิ่งใดหมุนมาตกอยู่ในรูปร่างของอะไร ก็เรียกก่อนนั้นไปตามที่โลก หรือส่วนมากเขากำหนดกัน เช่น มาเกิดเป็นสัตว์ที่มี ๔ ขา หน้าแหลม มีหางอย่างหนึ่ง และเดินขนานไปกับพื้นก็เรียกว่า "หมา" บ้าง "อเห็น" บ้าง กวางบ้าง จระเข้บ้าง หรืออะไรอื่นๆ อีกหมลลักษณะอย่างนั้น ซึ่งก็มีอยู่มากมาย หลากหลายชนิด หรือแม้สิ่งอันเกิดแล้วก่อตัวมาเป็น แร่ธาตุ มาเป็นลม เป็นน้ำ เป็นดิน เป็นไฟ เป็นต้นไม้ เป็นภูเขา เป็นโลก เป็นดวงดาว เป็นพระอาทิตย์ หรือเป็นคน ก็ล้วนแล้วแต่ "สมบัติโลก" หรือ "สมบัติมหาสากลจักรวาล" ที่มันหนีไม่พ้น ลักษณะ ๓ นั้นไปได้จะมีสิ่งใดส่วนใดแม้กระทั่งหนึ่งเป็น "สมบัติแท้" เป็นของที่ใครจะยึดเอาเป็นของตน เป็นของแน่นอน เป็นสิ่งคงอยู่เท่าที่รันตรีกาลนั้น ไม่มีอย่างเด็ดขาด

สิ่งที่ก่อกำเนิดขึ้นมาในโลกนี้ หมลลักษณะของ "ชีวิต" และได้รับยกย่องว่าเป็น "ชีวิต" ที่มี "นาม" บรรจุก้อย่างบริบูรณ์ครบครันสูงเลิศจนเรียกว่า "ชีวิตสัตว์ประเสริฐ" นั้น ก็คือ "มนุษย์" หรือ คน นี้เอง เพราะเป็นสัตว์ที่มี

การรับรู้ สึกได้ละเอียดลออ พลิกผันเกินกว่าสัตว์โลกใดๆ ฟังมีฟังเป็นได้อันเรียกว่า สัตว์โลกที่มีปัญญายิ่งกว่าสัตว์ใดๆ อย่างจริงอย่างแท้

ดังนั้น "สิ่งใด" ที่เป็น "ตัวรู้" เป็นตัว "ฉลาดสุด" หรือมี "ปัญญายิ่ง" มีอำนาจยิ่งแทรกซอนอยู่ในที่ใดๆ ก็ตาม (เฉพาะโลกของมัน) สิ่งนั้นแหละ เราเรียกมันว่า "นาม" เรียกมันว่า "พลังงาน" เรียกมันว่าตัว "ชีวิต" เรียกมันว่า "จิต" เรียกมันว่า "วิญญาณ" ของสิ่งนั้นๆ เช่น รถยนต์ "พลังงาน" ของรถยนต์ ก็คือ จิต คือ วิญญาณ คือ **ตัวแสดงชีวิต** เหมือนอย่าง ต้นไม้ก็เช่นกัน พลังงานที่ปรุงที่ดำเนินการก่อเกิดอยู่ในต้นไม้ตนเอง คือ จิต คือ วิญญาณ คือ **ตัวแสดงชีวิต** หรือ เช่น พระอาทิตย์ ก็เหมือนกัน พลังงานอันยิ่งใหญ่แรงกล้าของพระอาทิตย์นั่นเอง คือ จิต คือ วิญญาณ คือ **ตัวแสดงชีวิต**

เพราะฉะนั้นใน "โลก" นี้ ผู้ฉลาดสุดในโลกจึงคือ "คน" "คน" จึงเป็นตัว "นาม" ของชีวิตโลก คือ "จิต" คือ "วิญญาณ" ของโลก ที่คือ ลูกกลมๆ ที่เราอาศัยนั่นเอง

ถ้าเรามาตั้งต้นกัน หยิบเอาตัวอย่างตั้งแต่ "วัตถุ" ที่ๆ หน้อย เช่น ก้อนอิฐ ก้อนหิน มาลองอธิบายกันอย่างละเอียด เริ่มจาก "หินก้อนหนึ่ง" แล้วท่านผู้อ่านพยายามตามให้ที เราจะเข้าใจไปตลอดโลก ทะลุมหาสากลจักรวาล "หินก้อนหนึ่ง" มันก็คือ ชีวิตชนิดสูงสุดชีวิตหนึ่ง ที่มันพยายามก่อร่างสร้างตัวมาจากธาตุต่างๆ หลากๆ อย่าง บางก้อนก็อาจจะมิไปแต่สเปซิม โขเคียม คาร์บอน เหล็ก ดีบุก ออกซิเจน ฯลฯ และอะไรอีกมากมายหลายอย่าง ค่อยๆ สะสมสั่งสมเป็นตัว "ก้อนหิน" ขึ้นมา ถ้าไม่มีอะไรไปทำลายมัน ไปแยกมันออกจากที่เกิดของมัน มันก็จะสั่งสมตัวตนเป็นแท่งเป็นก้อน หรือแปรสภาพไปตามที่มันจะแปรรูปแปร

● ควรกระซิบถามท่านพระโกฎีกว่าท่าน “ทุกข์” ไหม ? ที่คิดอ่านสร้างใหญ่โตๆ โทๆ เช่นนี้ และควรกระซิบถามท่านต่อไปอีกนั่นคือ พระพุทธเจ้าพาสร้างวัดสร้างวิหารก่อนพันทุกข์หรือพระองค์พาทำตนให้พันทุกข์ก่อนสร้าง และการสร้างวัดสร้างโบสถ์ ก็เป็นการสร้างตนให้พันทุกข์ อันไหนยากกว่าอย่างไหนควรทุ่มเทและรับทรมานมากกว่านี้ ? ที่สำคัญคือ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ทางแห่งความเสื่อมของภิกษุ คือ ความเป็นผู้พอใจในการก่อสร้างนั้นท่านพระโกฎีกาเคยได้ยินบ้างไหม ?



พระโกฎีกะษัตริย์ อธิษฐาน
ก่อนเสด็จกลับเมือง
ก่อนเสด็จไปธรรมหรือไปพบปะ
กับศิษย์ของพระองค์

ชีวิตของมันเป็นให้สูงขึ้นไป ถ้าสมมุติว่า “คน” (อันคือชีวิตที่เวลาที่ลุดที่บรรจุอยู่ในโลกนี้) ไปทุบไปตัดเอา “หินก้อนนั้น” มาจากที่เกิดของมัน มันถูกแยกออกมาและถูกนำมาถูกลงบ้าง บดบ้าง เจียรระไนบ้าง มันก็ถึงตายลงจากนั้น “หินก้อนนั้น” ก็นับวันแต่มันจะกร่อนสลายไป มันจะก่อตัวอีกไม่ได้อีกแล้ว จะม่กแต่ “ตั้งอยู่” อย่างค่อยๆ สลายตัวไปตามเวลาและตาม “กรรม” นั่นคือ นับว่ามัน “ดับสิ้น” ชีวิตช่วงหนึ่งของมันลงแล้ว มันจะไม่สู้คน มันจะมีอำนาจมีพลังเหนือคนไปไม่ได้ (หรือมันมันจะยังไม่ตายก็ตาม) “คน” ขณะนั้นจึงคือ “พระเจ้า” ของ “หินก้อนนั้น” โดยตรง แล้วมันก็จะถูกคุณถูกดันไปตามสภาพ “กรรม” อัน “คน” นั้นเองจะบันทาลมันจะถูกแปรรูปเป็นอะไร ก็ตามเส้นทางแห่ง “กรรม” ของมันเช่นกัน แต่แท้จริง ผู้ ก้าวชีวิตวิญญาณ หรือ ผู้มีอำนาจเหนือ “หินก้อนนั้น” ก็คือ “คน” ผู้ถือสิทธิ์เป็นเจ้าของ “หินก้อนนั้น” นั้นเอง จะเรียกว่าเป็นผู้สร้าง “หินก้อนนั้น” ก็ยอมได้ จงเข้าใจคำว่า “สร้าง” ให้ดี ถ้า “หินก้อนนั้น” ที่ มีเนื้อดี สีสวย มีราคาสูงค่าประกอบอยู่ “หินก้อนนั้น” ก็จะถูกนำถูกพาไปสู่ที่ ที่สูง ตาม “กรรม” ที่มันได้ทำให้แก่ตนไว้แล้ว (ก่อนมันตาย) คือ ตามที่มันได้ก่อร่างก่อชีวิต หรือก่อกายก่อวิญญาณมันมาแล้ว นั่นแหละเรียกว่า “กรรม” ย่อมมีฤทธิ์มีแรงนำพาตนไปสู่ที่ที่ หรือที่ต่ำตามสภาพที่ก่อให้ตนเองไว้แล้ว หรือแม้จะมีชีวิตอยู่ก็ “กรรม” ที่ได้ก่อไว้แล้ว ย่อมเป็นตัวชี้ทางจะไป เป็นเครื่องช่วยตัวเอง เป็นตัวนำพาตัวเองโดยแท้

คิดตามให้ดี ถ้าเราย่อ “โลก” ลงเหลือเพียง “คน” ๆ หนึ่งทีกำลังกล่าวถึงกับ “หินก้อนนั้น” “คน” ๆ นั้นก็คือ “พระเจ้า” นั่นก็คือ “พระจิต” ผู้มีอำนาจเหนือ “หินก้อนนั้น” ตามนัยของศาสนาต่างๆ ที่

นับถือ “พระเจ้า” และคือ “ชีวิตแท้ๆ” หรือ “จิตวิญญาณจริง ๆ” หรือ “จิตวิญญาณนิรันดร์” ผู้เป็น “พระเจ้า” จริงๆ ของ “หินก้อนนั้น” “หินก้อนนั้น” จึงจะต้องเป็นไปตามแรงตามอำนาจของ “คน” ผู้นั้นทุกประการ แล้วแต่ “คน” ผู้นั้นจะบงการ จะนำพา จะสร้างสรรชีวิตให้เป็นไป “หินก้อนนั้น” คือสรรพสิ่ง “หินก้อนนั้น” คือ “ชีวิต” ซึ่งเมื่อตายแล้วก็ตกไปอยู่กับ “คน” (หรือไม่ตายก็ตาม แต่ถ้ามตกเป็นสิทธิ์ของคนผู้นั้นก็เหมือนกัน) และอยู่ใต้อำนาจของ “คน” อันคือ “พระเจ้า” แท้ๆ จริงๆ ของ “ชีวิตตัวตนหินก้อนนั้น” นั้นเอง ไม่มีผิด ไม่มีเพี้ยน นั่นคือความจริง นั่นคือความแท้ “พระเจ้า” (คือ “คน” ผู้นั้น) จะเป็นผู้พิพากษาว่า จะเก็บ “หินก้อนนั้น” ไว้หรือไม่ ก็แล้วแต่ว่า “หินก้อนนั้น” มีค่าแค่ใด ? (มีบาปมีบุญเท่าใด ?) ถ้าค่าสูง (มีบุญเพราะได้สร้างสมตัวมาดี) ก็จะถูกรัก “คน” หรือ “พระเจ้า” ของ “หินนั้น” รักถนอม ส่งไปสู่ที่ที่ สูง อาจจะไปเป็นเครื่องประดับอันควรยกย่องทะนุถนอม อาจจะเป็นของบูชา (สำหรับคนโง่) ก็ยังได้ นั่นแหละคือ (อ่านต่อฉบับหน้า)



เพลงสวัสดีใจ

หมายเลข ๑

ไม่มีใครที่มองไม่เห็นหมู่มแมกไม้ระริกลมอยู่เรงรำ
ไม่มีใครที่ไม่เห็นนกนานาเหลิงกระเจิงใจอยู่ในป่าดง
และก็มีอยู่มากที่คนอิจฉาแม้กระทั่งนกน้อยและไม่เล่นลมเหล่านั้น
“ความอิสระ” นั้นแหละคือต้นเหตุแห่ง “จิตขี้จิกฉา” นั้น
จะคิดโยให้ชาวความไปเล่า ก็เรานั้นแหละนก
ก็นกนั้นแหละคือแมกไม้

ดนตรีของโลกนั้นกล่อมครางอยู่ด้วยสรรพเสียงต่าง ๆ
แต่ทุกบทเพลงนั้นจะต้อง “จบ” ในตัวของมันเอง
เมื่อเสี้ยวแห่งเวลาใดที่เกิด “บทจบ” ของเพลง
เมื่อนั้นคือ “ความเงียบ” คือความไม่มีสรรพเสียงในช่วงนั้น ๆ
นั่นแหละคือ “ความอิสระ” หนึ่งของโลก

เมื่อนกเริงไพรได้อย่างไรชอบขำ
เมื่อไม่เล่นลมอย่างไม่อนาทกับโลก
เมื่อโลกไม่สร้างบทเพลงขึ้นมาอีกในช่วงแห่งเวลาใดเวลาหนึ่ง
เมื่อนั้นแหละคือ “ความอิสระ” แท้จริง
ก็ใครเล่าผูกท่านไว้กับสิ่งใด ๆ ในโลก
นอกจากท่านเองนั่นแหละผูกตัวเองไว้กับสิ่งที่ตัวเองยังหลงยินดี
ทั้งความยินดีนั้นเสียสิ!

ท่านจะเป็นแมกไม้ที่ไม่กั้วลโลก
ท่านจะเป็นนกน้อยบึกแข็งที่จะโฉบินไปไหนก็ได้ในโลกกว้าง
ท่านจะอ้อมเพลงของโลก จนไม่จำเป็นต้องมีเพลงใด ๆ อีกในโลกก็ได้
แล้วท่านจะไม่ต้องการอะไรอีกเลย
แต่ท่านจะคือผู้ “สุข” ที่สุดที่โลกมีได้ยาก.

คัมภีร์นอกมาจาก “ศีล”

โดย....

“อโศก”

“ศีล” นั้น ยังเป็นเรื่องที่คนไทยแม้จะได้ชื่อว่าเป็น “พุทธศาสนิกชน” ก็ตาม ก็ยังเข้าใจกันยังไม่ถ่องแท้ ยังจับจุกันอยู่เพียงผิวเผินกันอยู่มากหลาย ที่จริงแล้ว “ศีล” ก็คือ หลักใจ คือกฎ หรือคือ แนวทาง หรือคือ จุดมุ่งหมายที่ตนมีเจตนาจะกระทำให้ได้เป็นอย่างดีนั้น นั่นคือ ความหมายที่แท้ ๆ และเมื่อผู้ใดทำได้ตามกฎอย่างสบาย หรือประพฤติได้ตามแนวทางนั้น หรือปฏิบัติได้ตามจุดมุ่งหมายที่ตนมีเจตนาจะกระทำให้ได้เป็นอย่างดีนั้นแล้วอย่างสะดวกคาย ไม่ฝืน ไม่ทน ไม่ลำบากเลย เมื่อถึงที่สุดแห่งคำว่า “ศีล” คือปฏิบัติได้ตามที่ตั้งใจจะปฏิบัติได้ แล้วอย่างขำขันขำานุกูลคล่องแคล่วไม่ลำบากเลย ทำได้จนเป็นปกติธรรมดา นั่นแหละคือ “ศีล”

“ศีล” จึงไม่จำเป็นจะต้องหมายถึง “ศีล ๕” หรือ “ศีล ๘” หรือ “ศีล ๒๒๗” ตรงๆเลยก็ได้ แต่อาจจะกำหนดขึ้นเป็นกฎเอาเอง หรือเป็นจุดมุ่งหมายตั้งใจให้กับตนเองก็ได้ทั้งสิ้น ขอให้เป็นการกำหนดขึ้นเพื่อจะประพฤติดี ประพฤติชอบก็แล้วกัน แต่ถ้าใครยังคิดเอาเองไม่ได้ก็ทำตามที่พระพุทธรเจ้าท่านวางไว้ให้ นั่นแหละ ศีล มีมากมายแล้วในคัมภีร์แห่งพุทธ iva วัน หลังเราค่อยเอามาพูดถึงกัน แต่วันนี้จะขอเอา “ศีล” ที่ชาวเราหลายๆคนล้วนแต่มุ่งสู่จุด “อโศก” ด้วยกันทั้งสิ้น “คิด และ “เขียน” หรือตั้งเป็นหลักใจ ขนมาออกมาสู่อ่าน

“อโศก” คนแรกที่ได้ตั้งหลักใจในเรื่อง “เรามาเลิกกินเนื้อสัตว์กันเถอะ” ก็ลองอ่านดูซิ

จงเลิกทำบาปทั้งปวง พระพุทธรเจ้าท่านบอกว่า โลกมันเป็นที่ของคุณ จงมองเห็นได้ง่ายๆ เช่น ผู้หญิงกับผู้ชาย มืดกับสว่าง ร้อนกับเย็น ตึกกับชั้ว ทุกข์กับสุข บาปกับบุญ ศีลกับธรรม รูปกับนาม ยิ่งหญิงกับชายแยกออกจากกันได้ยากมาก เพราะฉะนั้นถ้าเรากินเนื้อสัตว์ก็บาปอยู่ ๕๐% ภาษีของคนไทยบอกว่า “บาปกับคนทำ กรรมกับคนกิน”



● หน้ากั่มจุมจัต มิส. บี.ซี.ซี. คนนี้ชื่อ นางสาว ศิริพร เทพสุตร ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับสถาบัน หรือ สบิรติ ลูกมวง—ทอง ของนักกรีฑาน บี.ซี.ซี. เอามา นุ่งชุดอาบน้าใช้วันชานา แล้วก็ให้ใส่มงกุฎ เชิด ขุกันรเวทกับวีรสตรี ก็สั้นกั้!



● นี้ก็อกงาน ขาอ่อนเริ่มขายตักกันขึ้นมากี้ เด็ก ผู้หญิงก็ ไม่เป็นอันต้องทำมาหากินอะไร คอยประ- กวควดขาอ่อนผู้ชายแล้วได้ตัวเอง ผู้หญิงคนนี้ชื่อ รอยพิมพ์ วงศ์สมุทร จะได้ดีเพราะใจกล้า

ขนวนกาม อันสำมะคัญ คือ “ความ หลอก” ฉะนั้นแล โปรดอย่าส่งเสริมกันนักเลย

ชาวศาสนาพุทธเราชอบพูดว่า กินไม่บาป คนฆ่า
บาป ขอให้พิจารณากันดีๆ ให้ลองแทะละ ถ้ามนุษย์เราทุก
คนไม่กินเนื้อสัตว์เป็นอาหารแล้วละก็ พวกสัตว์ทั้งหลายก็อยู่
เย็นเป็นสุขกันมาก ไม่เดือดร้อน บางคนก็เห็นแก่ตัวพูดว่า
พระเจ้าได้สร้างสัตว์ให้ไว้เป็นอาหารของมนุษย์ ถ้าสัตว์มัน
พูดได้มันจะเถียงคอเป็นเอ็นเลยทีเดียวว่า ไม่งี้ๆ ไม่จริง เช่น
วัวควาย เป็นต้น เป็นสัตว์ที่พระคุณต่อมนุษย์มาก เมื่อมัน
ยังหนุ่มแน่นก็เอามันใช้งาน ใช้การ เช่น โถนา เข็มเกี่ยว
ทำได้ทุกอย่าง สารพัดที่จะใช้มัน แต่พอมันทำงานให้ไม่
ไหว ก็คิดจะฆ่ามันเอาเนื้อมันมากิน นั่นแหละพวกเราชาว
พุทธทั้งหลาย มันสมควรแล้วหรือที่ไปฆ่าเอาเลือดเนื้อ และ
ชีวิตที่เขารัก และหวงแหนเอามาปรุงเป็นอาหารเพื่อบำรุงบำ
เรอชีวิตของตัวเอง

คำว่าชีวิตนั้นจะหาอะไรเปรียบเท่าได้ ชีวิตของใครๆ
ก็รัก ใครก็หวง ต่างก็ทะนุถนอมกัน มนุษย์เราก็เป็นสัตว์ชนิด
หนึ่ง แต่ว่ามันสมองสติปัญญาเหนือกว่าสัตว์ทั้งปวง แต่ทำไม
จึงไปเบียดเบียนสัตว์เดรัจฉานที่มันมีปัญญาน้อยกว่า โง่กว่า
คำว่ามนุษย์นั้น คือเป็นผู้มีปัญญาเพื่อจะได้มารักษาศีล ภาวนา
ปฏิบัติธรรม แต่ถ้ามนุษย์ผู้ใดไม่มีศีลธรรมประจำใจ เขาผู้
นั้นก็เป็นสัตว์เดรัจฉานธรรมดาๆ นี้เองไม่แปลก พระพุทธเจ้า
ท่านสอนว่า สัตว์ทั้งหลายที่อยู่ในโลกนี้อย่างใดก็เบียด
เบียนซึ่งกันและกันและกันเลย หนึ่งฆ่าเจ้าจะยกสัตว์อื่นมาอีกจำ
พวกหนึ่งเป็นสัตว์ที่ร้ายมากเอาเป็นเสือโคร่งก็ได้ เสือโคร่ง
ตัวนั้นจะต้องกินมนุษย์เป็นอาหารด้วย แล้วพวกท่านทั้งหลาย
จะทำอย่างไร? มนุษย์เราไม่ได้กินเนื้อสัตว์ก็ไม่ตาย ท่านทั้ง
หลายจึงเมตตาสงสารสัตว์มันเกิด ปล่อยให้เขาตายเองดีกว่า
ไปฆ่าเขา ไปรดเอ็นดู สงสารเขาเถิด ท่านพุทธบริษัททั้ง
หลายจงเลิกบริโภคเนื้อสัตว์กันเสียที อาหารสัตว์เป็นอาหาร
ที่มสกูลต่ำ เป็นอาหารของพวก ยักษ์ เสือ พวกนักเลงสุรา
นักอันธพาล นักเลงผู้หญิง เสพเข้าไปทำให้เกิดอาการของ
กามราคะ โทสะ โมหะเกิดง่าย เพราะเป็นอาหารควาจัด
ร้อนจัด ทำให้เกิดน้ำอสุจิ และเกิดโลหิต จิตใจไม่เยือก
เย็น ๑, สัตว์ได้มาจากความหวงแหนชีวิตของเขา ๒, ได้
มาด้วยคมหอกและคมดาบ ๓, ได้มาด้วยกรามขมู ๔, ได้
มาด้วยการพรากรชีวิตเขา ๕, มาอย่างแสนสาหัสเป็นการโหด

ร้ายทารุณทั้งนั้น สัตว์ก่อนมันจะถูกนำตัวไปฆ่า รู้สึกว่า
มันรู้ว่าว่าจะตาย มันพูดไม่ได้ มันได้แต่ยื่นหน้าตาไหลร้องไห้
เพราะอะไร ก็เพราะมันยังไม่อยากจะตาย มันไม่อยากเจ็บ
ปวด มันอยากมีชีวิตอยู่ สัตว์บางตัว บางชนิด ก็มีอาวุธเป็น
การป้องกันตัวเหมือนกัน เช่น งู ตะขาบ แมลงป่อง แต่สัตว์
พวกมนุษย์ไม่นิยมกัน

ศีล ข้อที่ ๑ พระพุทธองค์ท่านบัญญัติไว้ว่า ปาณาติ
ปาตาเวระมณสิกขาปะทังสะมาทิยามิ แปลว่า

๑. ห้ามฆ่าสัตว์
๒. ห้ามเบียดเบียนสัตว์
๓. ห้ามพรากรสัตว์ ห้ามขังสัตว์ ห้ามเอาสัตว์
มากักกัน ตักัน

มันเหมือนกับว่า เป็นกฎหมายคุ้มครองสัตว์ทั่วทุก
ทั้งในน้ำ และพื้นดิน บนอากาศ พระพุทธองค์ท่านมีแต่
ความเมตตา ศีลข้อ ๑ นี้เป็นข้อยืนยันได้เลยว่า พระพุทธ
องค์ท่านไม่ฉันทเนื้อสัตว์

ท่านสาธุชนทั้งหลาย ขอบุญได้เรียงแก้มแห่งกันเลย
สัตว์ที่เกิดมาในโลกนี้เกิดมาเพื่อเป็นเพื่อนร่วมโลก เกิด แก่
เจ็บ ตายด้วยกันทั้งนั้น ปล่อยให้ถึงวาระสุดท้ายของมันจะดี
กว่า พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าสรรพสัตว์ใดในโลกนี้เกิดมา
แล้วต้องตายทุกรูปทุกนาม แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้ายังต้องดับขันธเข้าสู่ปรินิพพาน สังขารทั้งหลายไม่
เที่ยงแท้ มันต้องดับหายไป ณ บัดนี้ และแต่ก่อนที่จะจบ
ข้าพเจ้าจะบอกว่า กุศล และศีลธรรมมันจะเกิดขึ้นมาได้โดย
ไร ในเมื่อพวกเราผู้เสพอาหาร เนื้อสัตว์ ที่ไม่เป็นธรรมกันอยู่

เมื่อท่านผู้มีความเห็น (ทิฐิ) อย่างนี้ และก็เป็นการ
เห็นที่ท้อแท้แล้ว ท่านผู้หนึ่งทำให้ได้ตามนี้ การรู้การ
เห็นในช่วงแรกเรียกว่า “ปริยัติ” อันมีได้ เกิดได้จาก
“สุตมยปัญญา” คือฟังมา อ่านมา ท่องมา และ “จินตามย
ปัญญา” คือคิดขึ้นมาให้คิด แล้วเรากจะไปถึงขั้น “ปฏิบัติ” ใน
โอกาสต่อไป หรือจะเรียกว่าทำให้เป็น “ภาวนามยปัญญา”
ก็ได้ หรือจะเรียกว่า ดำเนิน “สมาธิ” ก็จะได้เกิดผล
เป็น “ปัญญา”

ต่อไปก็เป็นของ “อโศก” รายที่สอง
“การครองชีพแบบชาวพุทธ”

ปัจจุบันปัญหาการครองชีพของคนไทย หรือถ้าจะ
พูดให้ถูกต้อง ก็คือของข้าราชการชนชั้นน้อย และกรรมกรทำ

คินม์นออกมาจาก

“สิน”

โดย....

“อโศก”

เข้ากันคำ กำลังเป็นปัญหาหนักมากจนทุกวัน เพราะผลเมือง
เพิ่มมากขึ้น แผ่นดินที่ทำมาหากินก็เท่าเดิม เรียกว่าถึงยุค
“คนมาก ของกินน้อย” แล้ว ผู้ที่รู้จักปรับตัวเองให้เข้ากับ
สิ่งแวดล้อมเท่านั้นที่จะอยู่ ในยุคนี้ อย่างมีความสุขตามอัธยาศัย
ของคุณ และการปรับตัวในที่นี้ ข้าพเจ้าหมายถึง “การ
ครองชีพแบบชาวพุทธ” คือการนำเอาหลักธรรมทางพุทธ-
ศาสนามาปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ของสังคมปัจจุบัน ซึ่ง
ได้ผลแน่นอนและถูกต้องด้วย หลักธรรมที่จะนำมาใช้มีดังนี้

ย้ายวงวัน ๑. งดเว้นจากอบายมุข (คือเหตุ
แห่งความหายนะ) มี สุรา นารี พาส์ กีฬาบัตร คบ
เพื่อนเลว เกียรติยศ การทำงาน ฯลฯ เป็นต้น

๒. งดเว้นจากของเสพยึดติด และการพนัน มี
หมากพลู บุหรี่ นาชา กาแฟ น้ำอัดลมชนิดต่างๆ
เที่ยวดูหนัง ฟังดนตรี เล่นมวย หวยเบอร์ (สลากกิน
แบ่ง กินรวบ) เที่ยวบาร์ไนท์คลับ ฯลฯ

ย้ายปฏิบัติ ๑. ขยันทำการทำงานทุกชนิด ไม่
ทำงานจับจืด ไม่เลิกงาน ไม่ปล่อยให้เวลาล่วงเลย
ไปโดยมิได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์ ถือว่างานสุจริต
ทุกชนิดเป็นงานมีเกียรติ

๒. รักษาทรัพย์ คือเก็บทรัพย์สินที่หามาได้
ไว้ในทางที่ถูก เช่นฝากธนาคารไว้ ไม่ควรเก็บเงินไว้
กับบ้าน หรือซอทอง ข้าวของไว้โดยเด็ดขาด เพราะ
จะเป็นอันตรายแก่ตน และทรัพย์สินด้วย พยายามให้
มีส่วนเหลือเก็บไว้ให้จงได้

๓. คบคนดี คือคบคนที่แนะนำประโยชน์ ให้
เราทำความดีหรือเพิ่มพูนรายได้ในทางที่ชอบ แนะนำให้
ประกอบแต่ความเพียร ในการ สร้างฐานะ ของตนและ
ครอบครัว

๔. เลี่ยงชีพพอเหมาะสมควร คือ การใช้จ่ายพอ

สมควรแก่ฐานะ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่อดคคคคคค ไม่
จ่ายเกินรายได้ รู้จักประมาณในการบริโภค และใช้
สอยสิ่งของต่างๆ

นอกจากจะ ปฏิบัติตาม ตัวอย่างย่อๆ ข้างต้นโดยสม่ำเสมอแล้ว ยังจะต้องระมัดระวังการใช้จ่ายปลีกย่อยในสิ่ง
เกินความจำเป็นของชีวิต เช่นใช้เสื้อผ้าราคาแพง หรือมี
มากจนเหลือเพื่อ ควรเพิ่ม “ค่านิยม” ในการใช้ของไทย
หรือผลิตขึ้นในประเทศไทย เพราะนอกจากจะราคาถูกลงแล้ว
คุณภาพยังดีเยี่ยมของต่างประเทศเป็นส่วนมาก อาหารควร
ซื้อแต่ที่มราคาถูกลงและได้คุณค่าทางอาหารสูง ซึ่งมอยู่มาก
มายในประเทศของเรา ทุกอย่างต้องคิดก่อนซื้อ ถ้อยหลัก
“ประโยชน์สูง ประหยัดที่สุด” “การครองชีพแบบชาวพุทธ”
นั้นต้องถือหลัก “สายกลาง” คือการครองชีพให้สมกับฐานะ
สิ่งใดที่เกินหรือขาด “ความพอดี” จะทำให้เกิดความเดือดร้อน
ทั้งแก่ตน และสังคม ชาวพุทธที่แท้จะต้องรู้จักประมาณตน
เอง สิ้นโทษและเป็นอยู่แบบง่าย ๆ ไม่ตามโลก หรือยึดกับ
โลกจนเกินไป ถ้ารายได้ไม่พอกับรายจ่ายที่จำเป็น ต้องหา
งานทำนอกหน้าที่ โประตระลึกเสมอว่า “ขยัน และประหยัด”
เท่านั้นที่จะสร้างอนาคตของตน และประเทศชาติได้

และของ “อโศก” รายที่สามต่อไป

โลกแห่งความสันติสุขคืออย่างไร ?

พระพุทธองค์ทรงกล่าวไว้ว่า “สุขอันใดยิ่งกว่าสุข
อันสงบนั้นไม่มี” ทุกคนในโลกมีแต่ให้ และไม่เห็นแก่ตัว
โลกจะเต็มไปด้วยทุกแห่งหน ถ้าทุกคนในโลกมีแต่เอา โลกของ
เราก็จะร้อนทั่วทุกตัวตน

ขณะนั้นเรากำลังทำอะไรอยู่ ?

และเราจะอยู่ต่อไปเพื่ออะไรกัน ?

เมื่อเรากำลังต้องการที่จะอยู่ เราควรที่จะทำอย่างไร
ต่อไป เราควรจะทราบว่าขณะนั้นเรากำลังจะหัดเขียนหนังสือ
ขึ้นเป็นครั้งแรก เราเขียนขึ้นทำไม ? เพื่อเหตุไร ? เมื่อมี
เหตุจะต้องมีผลตามมาเสมอ ก็เพราะเราต้องการที่จะก้าวขึ้น
สู่ความสูงส่งแห่งชีวิตต่อไปละซี สิ่งนั้นก็คือ “ความดี” เป็น
ความดีซึ่งเราเริ่มจะก้าวเข้าไปหาสิ่งที่ตนนั้นให้ไกลที่สุดให้ถึง
ที่สุด นั่นคือ “ความดี” ซึ่งเรากำลังเริ่มจะละ เริ่มจะวาง
“ความไม่ดี” ซึ่งหลายสิ่งซึ่งเรากำลังหลง กำลังยึดถือต่อ
สิ่งเหล่านั้นอยู่ เรากำลังจะหันหลังให้กับความหลงงมงายต่อ



รากฐานของประชาธิปไตยอยู่ที่นั่น อยู่ที่เด็กและครู (ขอประทานโทษ)

โลกสมมุติที่กำลังเป็นอยู่ในขณะนี้ เพื่อชีวิตจะได้ถึงซึ่งความสุขอยู่ในโลกอันสงบต่อไป

ทุกคนดิ้นรนเพื่อที่จะแสวงหาความสุขใส่ตนด้วยกันทั้งนั้น แต่ก็ยังหาหลุดพ้นแห่งความทุกข์ไปได้ไม่ เพราะยังมีอวิชชาอยู่ จึงไม่รู้เท่าอาการทั้งหลายตามความเป็นจริง อวิชชาทำให้หลงอยู่ในโลกอันมืดบอด เมื่อไรเราหมดอวิชชาก็จะหมดทุกข์ได้ เมื่อนั้นเป็นสุขอยู่ในโลกธรรม คือสันติสุขแห่งโลก ส่วนโลกแห่งความหลุดพ้นจากอาสวะกิเลสทั้งปวงได้นั้น เป็นโลกุตตรสุข ไม่มีสุขอื่นใดยิ่งไปกว่า เห็นอกว่าคือ "นิพพาน"

อันตัวเรานี้ได้กำเนิดเกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นชาติที่สูงที่สุด เป็นสัตว์ที่เรียกว่าประเสริฐที่สุด ทั่วกายเป็นสมบัติ วิจิตรสมบัติ และมนัสสมบัติ บริบูรณ์ จะสร้างสมเอาสมบัติภายนอก คือทรัพย์สินเงินทองอย่างไรก็ได้ จะสร้างเอาสมบัติภายใน คือ ธรรมวิเศษ มรรคผล นิพพาน ก็สามารที่จะทำได้ พระพุทธองค์ทรงบัญญัติธรรมวินัยให้แก่มนุษย์อันเป็นสัตว์ที่ประเสริฐเอามาประพฤติ ปฏิบัติตาม เพราะมนุษย์เองนี้จะปฏิบัติถึงซึ่งความบริสุทธิ์ได้ ซึ่งสัตว์เครื่องจันไม่มีโอกาสที่จะทำได้ ฉะนั้นมนุษย์จึงตั้งอยู่ในฐานะอันดีเลิศสามารถนำตนเข้าสู่มรรคผล นิพพานอันบริสุทธิ์ได้ เพราะเหตุนี้เราจึงควรแสวงหาความดี คือความสันติสุขใส่ตนในทางที่ถูก ที่ควร ให้สมกับที่ใดเกิดมาเป็นมนุษย์สัตว์อันประเสริฐไม่ให้เสียชาติเกิด อันจะเป็นทางนำตนให้พ้นทุกข์ถึงสุขอัน

● จาก "สยามรัฐ" ที่ว่าไว้นั้นดูเหมือนกัน เป็นภาษาพียง่าย แต่รู้ชัดได้ยาก ช่าง...ใน "เนื้อแท้" จริงๆ นั้น วิญญาณหรือเชอมูล ที่จะก่อให้เกิดรากฐานของประชาธิปไตยอยู่ที่คนยกมือไว้นั้นต่างหาก ถัดกัน ๆ นั้นกับคณะไม่มี "เชื่อ" หรือไม่มี "จิตวิญญาณ" เป็นประชาธิปไตยก่อนแล้ว โดยหลักสังฆกรรมเลขที่เดียว "ปฏิสนธิวิญญาณ" อันคือเด็กจะรับช่วง (สืบสันตติ) ประชาธิปไตยมาไม่ได้

ภาษาง่าย ๆ ก็ว่า อิทธิพลนั้นคือ ลัทธิเอาอย่าง ผู้ใหญ่สร้าง "ค่านิยม" ก่อให้เกิด "หลง" ฝังมดต้องทำตามแก้เพียงการสอนด้วยลมปากเลย ไม่เป็นอิทธิพลที่แรงพอหรอก

สงบ ทั้งกายและใจ ไม่ตกเป็นเหยื่อของธรรมชาติ ปล่อยให้เป็นเบาะล่างของธรรมชาติที่จะลากพา อนุเคราะห์จากตัวเราลงสู่ทางที่ทำได้ โดยมีให้ โมหะ (ความหลงผิด) และมีฉันทวิถีสื่อ (ความเห็นผิด) เข้าครอบงำ

พระพุทธองค์ทรงเป็นตัวอย่าง และแบบฉบับอันสูงส่งที่เราควรจะน้อมนำมาประพฤติปฏิบัติตาม พระองค์ทรงส่งสอนให้ตั้งอยู่ในศีลอันบริสุทธิ์ ปฏิบัติตนอยู่ในสมาธิให้เกิดมีปัญญาแจ่มแจ้งแห่งธรรม นำมาพิจารณาตนเอง เหลียวดูตนเอง ย้อนดูตัวของเรา เอาการสำรวจดูบ่อย ๆ เพื่อแก้ไขขัดเกลาจิตใจ และสงบพรองที่ยังนอนเนื่องติดอยู่ในสันดาน เราจะพบว่าสิ่งนั้นมีอยู่ยังไม่ขาดไปได้หมด นั้นแหละเรายังหลงติดอยู่ในโลกของสมมุติทั้งนั้น หลงเป็นตัวเป็นตน (อัตตา) ของเราว่าเรายังเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นบุคคล เป็นวัตถุ อยู่ ยิ่งยกว่าสิ่งนั้นนี้ สิ่งนี้ไม่ตี สิ่งนั้นสวย สิ่งนี้ไม่สวย ไอนั้นก็ของเขา ไอนั้นของเรา ชอบก็รัก ไม่ชอบก็ชัง ซึ่งยังเจอปนอยู่ในกามคุณ ๕ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ความอยากเป็น อยากได้ อยากมี อยากสุขในลาภ ในยศ ในสรรเสริญ ยังมีอยู่ตลอดเวลา เราหลงสิ่งเหล่านี้อย่างโจ่งหัวไม่ขบ โลกะโทสะ โมหะ จึงยังคงครอบงำอยู่ เป็นสิ่งที่หาแก่นสารสาระอะไรไม่ได้เลยในชีวิต เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ของดี ของแท้ เป็นสิ่งหลอกลวงมายาพรางไว้ในความสวยงาม น่าหลงน่าใฝ่หาทั้งนั้น เป็นสิ่งหลอกลวงที่โลกเขาสมมุติกันขนทางสัน แม้แต่ตัวเราเขาก็สมมุติว่าเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นวัตถุ ซึ่งประกอบไปด้วยเหตุ ด้วยปัจจัย ปปรุงแต่งขึ้นมาจากสิ่งต่าง

คัมภีร์ออกมาจาก “ศีล”

แต่สองสิ่งขึ้นมาประชุมรวมกัน มาเป็นกลุ่มเป็นก้อน จึงยึดเป็นตัวตนขึ้นมา แท้จริงสิ่งนั้นคือ “รูปกับนาม” บวกกันเข้า สังขารธรรมกันขึ้น จึงเกิดเป็น “วิญญาณ” เพราะเหตุปัจจัยปรุงแต่ง “ธาตุ” ทั้ง ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ” เหมือนพอกับแม่สังขารธรรมกันขึ้น จึงเกิดลูก คือ “วิญญาณ” เกิด จึงยึดถือเป็นตัวเป็นคนกันขึ้น และสุดท้ายก็ต้องแตกดับสลายไปในที่สุด ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่สามารถคงทนอยู่ได้สักสิ่งหนึ่ง นอกจาก “รูปกับนาม” ที่เกิด ๆ ดับ ๆ เกิดขึ้นมาตงอยู่แล้วก็ดับไปเป็นธรรมดา การดับสลายไปนั้นถ้าปล่อยให้เกิดขึ้นตามไปเฉยๆ โดยไม่พยายามให้รู้เหตุแห่งที่มาที่เกิดขึ้น เราก็จะไม่ได้ประโยชน์ คือ **ความรู้จากสิ่งที่เกิดมาจากเหตุ และไม่รู้จักวิถีแก้เหตุอันนั้นเสีย** เราก็จะทุกข์อยู่ตลอดไป ตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา ก็จะเกิด ๆ ดับ ๆ อยู่ชั่วนิรันดร์ และเพื่อมิให้ตัวเองหลงในการเกิด จึงพยายามในการที่จะดับเหตุในการเกิดขึ้นมาขึ้น ได้อย่างไร ?

ถ้าเราพิจารณาตามความเป็นจริงของพระพุทธองค์ในอดีตนี้ ถึงการดับเหตุแห่งการเกิดทำให้ทุกข์ อันความหม่นหมองของความไม่เที่ยง คือ “ความเกิด” เกิดแล้วก็ต้องแปรสภาพดับไปจากเดิมไปเป็นอื่น แล้วก็แปรจากอื่นไปอีกอยู่อย่างนั้น ไม่มีวันจบสิ้นลงได้ อะไรที่เกิดแล้วก็ต้องดับ เมื่อพิจารณารู้อย่างแจ่มแจ้ง และถึงจิตส่วนลึก คือจะต้องรู้จักวิถี รู้ตำแหน่งที่จะละ จะวาง ให้ว่างลงให้ได้ จนเกิดความเบื่อหน่าย เพราะเห็นความแจ่มแจ้งของความหม่นหมองดังกล่าว เห็นว่าบุคคลที่เกิดมาเพื่อตนรณต่อสู้อยู่เพียงชั่ววาระหนึ่งเท่านั้น อยู่อย่างเป็นทาสของกิเลส ตัณหา อุปาทานแท้ ๆ ผลที่สุดก็ต้องแตกดับไป ไม่จรรยงยืนอยู่ได้ เมื่อรู้อย่างแจ่มแจ้งจริงตามความแท้จริงนั้น ว่าทุกสิ่งไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา หาใช่ตัวตนไม่มี แต่ “รูป” กับ “นาม” เท่านั้น รูปก็คือ ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ประกอบด้วยทวารทั้ง ๖ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ สัมผัส ได้ไม่มีใจครองอย่างเที่ยงแท้ “ใจ” (อีกส่วนหนึ่งของกาย) เรียกว่า นาม หรือ จิต หรือ วิญญาณ หรือ เจตสิก มีหน้าที่รับรู้สิ่ง และตามปรุงแต่งในอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น

เมื่อรู้ รูป รู้ นามแล้ว ก็ดับต้นเหตุที่ทำให้เกิดวิญญาณที่นามนเสีย คือพอสังขารบัญญัติต่างๆ ก็มีให้สังขารธรรม (ปรุง) กันขึ้นต่อได้ วิญญาณก็จะเกิดไม่ได้ และเมื่อใดเรารู้จักดับเหตุแห่งวิญญะ ความหม่นหมองของการเกิดดับนั้น ได้เมื่อใด ถ้าทุกคนดับกันดีทั้งโลก โลกทั้งโลกก็ถึงซึ่งความสันติสุข นั่นคือความสงบสุขแห่งโลกนั่นเอง นั่นคือผลที่มาจากเหตุ สุขุขทางโลก และสุขุขทางธรรม คือ “โลกุตตรธรรม”

ขณะที่ตั้งตนอยู่ก็ควรเจริญวิปัสณา โดยใช้สติปัฏฐาน ๔ ตามรอยยุคลบาท โดยใช้สติปัฏฐาน ๔ เป็นเครื่องมือประหารกิเลส เพ่งพิจารณาใน

กาย เวทนา จิต ธรรมารมณ์ให้ทะลุจนรู้รูปนามอย่างแท้จริง แล้วพวกเพียรตัดกิเลสตัณหา อุปาทานให้ได้

ขณะที่เข้ามาน หลับตา ก็พยายามเจริญภาวนาเป็นบาทฐาน แล้ววิปัสณาควบคู่กับสมถะไปด้วย เพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริงในการเวียนว่ายตายเกิดของ วิญญะได้ ก็จะไม่หมกมัว ถึงซึ่งอัสสวัคขญาณ ดับทุกข์ของตนเองได้ คือ “นิพพาน”

พระพุทธองค์ทรงกล่าวไว้ว่า “สุขอันใดจะสุขยิ่งกว่าความสงบสุขนั้นไม่มี” พระองค์ทรงสอนให้รู้จักละ รู้จักวาง ให้ว่างลงให้ได้ วางทุกสิ่งทุกอย่างลงให้หมด ไม่มีอะไรหลงเหลือติดอยู่เลย ละให้หมด ทิ้งให้หมด สละให้หมด เมื่อวางหมด ทิ้งให้หมด ไม่เกาะเกี่ยวด้วยอะไรทั้งสิ้น คงเหลือแต่ความว่าง คือความสูญสิ้น จิตก็ว่างมีแต่ความสงบเยือกเย็น คือสุขอยู่ในโลกแห่งความสันติสุขอันแท้จริง และสุขในโล—

กุตตรธรรม คือหลุดพ้นจากอาสวะกิเลสทั้งปวงนำตนให้พ้นทุกข์ ถึงสุขอันไพบูรณ์ ไม่มีสุขอันใดยิ่งไปกว่า เหนือกว่า คือ “นิพพาน” นั่นก็เป็น “หลักใจ” ที่ดีสำหรับผู้ที่ตั้งใจตั้งมั่น จึงขอวิงวอนกันทั้งหลาย “พุทธศาสนิกชน” เราจงได้มาตั้ง “หลักใจ” ขึ้นประพฤติ ปฏิบัติ กันให้เป็นการเดินทางไปสู่จุดที่ถูกควรกันเถิด จักก่อประโยชน์ให้แก่กันยิ่งขึ้น จะได้ไม่อยู่ในฐานะผู้ “ประมาท”

หากมี ผู้ใดจะลองคิด ลองเขียน “หลักใจ” อันตั้งงามเยี่ยงนของตนออกมาบ้างแล้วจะส่งมาที่ “อโศก” เราจักยินดีรับพิจารณา ลงเผยแพร่สู่กันอ่าน เชิญ! ท่านผู้ใคร่ส่งมาที่หน้าถึง “อโศก” ห้องภาพสุวรรณ ๑-๓ สี่แยกบางขุนพรหม กรุงเทพฯ ๒ ก็เป็นถึง.

ชีวิตของศิลปินชายชาว "ลาว"

โดย....

“ลาว”

ทุกวันนี้ในวงการ “พุทธศาสนา” ของเรา ถ้าพูดคำว่า “สมาธิ” กันขึ้นมาละก็ จะพาลเข้าใจกันไปถึง “การนั่งหลับตา” หรือ โม่เม่เรียกว่า “นั่งทางใน” กันไปเลยทีเดียว อันเป็นความเข้าใจผิดที่กำลังลุกลามใหญ่โตกว้างขวางออกไปทุกๆ และจะนับวัน “ผิด” อย่างนี้แหละต่อไปในอนาคตอย่างไม่มียุติ สำหรับ

พุทธศาสนิกชนกลุ่มหนึ่ง

อีกกลุ่มหนึ่งก็จะเข้าใจว่า “สมาธิ” คือ การอ่าน การท่อง และการสวด หรือการสอนจะไม่มี การปฏิบัติ การกระทำจริงๆ เช่นกัน มีการทำเหมือนกัน แต่ไปทำกุฎิ ทำโบสถ์ ทำวัด ทำพระอิฐพระโลหะ ฯลฯ และสร้างกฎ สร้างจารีตใหม่ๆ ขึ้น คำว่าเป็นเถระ หรือ “อริยะ”



● ความฟุ้งซ่าน (อุทธัจจะ) ที่ได้ระดับจะระงับลงบ้าง (ช่วครว) เมื่อมันได้ประทุออกมาในรูปได้บ้าง (อันหมายถึงได้กระทำ=ก่อกรรม=ได้เสพชั่วครั้ง) แต่ไม่ได้หมายความว่าเสียหายขาดได้อย่างสนิท (นิพพาน) ถ้าไม่พยายามสนใจ “ธรรมะ” บ้าง “คน” ก็จะ “เป็นอยู่” เท่านั้นตลอดกาล

ศีลธรรมของศาสนา "สมาธิ"

โดย.....

..รศก..

หรือ "สุขขณ" ของกลุ่มนิกคอ พระครู เจ้าคุณ สมเด็จพระสังฆราช

และอีกกลุ่มหนึ่งก็จะเข้าใจว่า "สมาธิ" คือการตั้งใจฟัง และตั้งใจคิด จะไม่มีการปฏิบัติ หรือประพฤติ หรือกระทำเข้าร่วมด้วยเลย จึงเห็นว่า "สมาธิ" ไม่มี ไม่ต้องไปเรียนรู้อะไรให้เข้าใจว่า "สมาธิ" คืออะไร? จนทำให้เกิดความประมาทถึงขนาดกล่าวก้าวว่า "สมาธิ" ไม่มี ความจำเป็นอะไร? หรือ ที่สุดกล่าวก้าวว่า "สมาธิ" ไม่มีในศาสนาพุทธ เป็นเรื่องของศาสนาอื่น ถ้าใครเข้าใจเช่นนั้นก็เหมือนเล่นเกมได้เลย แต่ต้นทาง จะไม่มีทางถึง นิพพาน หรือแม้เพียงสวรรค์ชั้นอนันตชาติ เพราะผู้เข้าใจเช่นนี้คือพวก "นัตถิกะกิริยา" เป็นปกติกันแม้สวรรค์กันด้วยเลย นิพพานจึงเป็นอันสูญหวังไปด้วย

หลักการสำคัญยิ่งของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่าน คือ ไตรสิกขา อันมี ศีล สมาธิ ปัญญา การจะไม่มี "สมาธิ" จึงไม่ได้ และ "สมาธิ" นั้นก็ไม่ได้หมายถึงเพียง "นั่งหลับตา" เท่านั้นด้วย ถ้าใครเข้าใจเพียงว่า "สมาธิ" ในไตรสิกขาของพระพุทธเจ้ากินความแค่งงหลับตา ก็เป็นการเข้าใจผิดอีก เป็น มิจฉาทิฏฐิแต่ต้นทางเช่นกัน เพราะคำว่า "สมาธิ" ที่เพ่งบำเพ็ญแต่ภาคปฏิบัติแบบนั่งหลับตาจนที่สุดถึง "นิโรธสมาบัติ" หรือหรือเกิด "อภิญญา" ต่างๆนานานเป็น "สมาธิ" ในลัทธิศาสนาอื่นหาใช่ของ "พุทธ" ไม่ และอีกสองแบบที่กล่าวมาแล้วนั้นยังเบ็น มิจฉาทิฏฐิแท้เอาด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยกล่าวคำว่า "หลับตา" โดยใช้กับคำว่า "สมาธิ" เลยเท่าที่ได้ผ่านพบมาในพระสูตรต่างๆ นอกจากสำนวนที่ว่า "ให้ดำรงสติคงมั่น"

เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นเหลือเกิน ที่จะต้องมาทำความเข้าใจกับคำว่า "สมาธิ" ให้ได้ฉันทวิ มิจฉะนั้นเป็นการชักช้าเนิ่นนาน เพราะไปมัวหลงลุ่มๆ คลำๆ หรือทำในแง่ในมุมที่ไม่ถูกต้องตรงแท้ ก็จะไม่ไ้ผลครบถ้วน และรวดเร็วสมกับที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า ศาสนา (พุทธ) นั้นย่อมาอาจสามารถปฏิบัติให้สำเร็จได้แม้ภายในวันเดียว สำหรับบางคนที่มีมือนทรีย์แก่กล้ามาแล้ว เป็นธรรมชาติในธรรมที่ไม่เน้นช้าด้วย

"สมาธิ" คืออะไร?

เรามารู้กันภาษาไทยแท้ๆ กัน ให้เข้าใจได้ลึกๆ หรือกว้างๆ "สมาธิ" คือ "การตั้งใจกระทำให้ได้ตามจุดที่เรากำหนดคนนั้นๆ ติดต่อกันไป" ถ้าตั้งใจทำได้ตามจุดที่เรากำหนดคนนั้นๆ ไม่ติดต่อกันไปเลยทีเดียว ทำได้บ้างตกๆ หล่นๆ บ้างก็เรียกว่าเป็น "ขณิกะสมาธิ" คือเป็นได้ ชั่วครั้งชั่วคราว ไม่เป็นขั้นเป็นอัน ขณะหนึ่งเป็น ขณะหนึ่งก็ผลออกไปเป็นอย่างอื่น และคำว่า "กระทำ" นั้นกระทำมุ่งหาจุดอย่างไร? โปรดสังเกตให้ดี

เช่นเรากินข้าว เคี้ยวไปพูดไปคละกินอยู่อย่างนั้น เรียกว่าเป็น "ขณิกะสมาธิ" เป็นการทำจริงๆ จังๆ ยังไม่ใช้มันอยู่ในสิ่งเดียว ถ้ากินข้าวก็ตั้งใจกินไม่พูด ไม่ทำอะไรอื่นให้สับสนไปสับสนมากเรียกว่าเป็น "สมาธิ" ที่แท้ขบแล้ว ดิบแล้ว เก่งขบแล้ว มีการกระทำ หรือประพฤติ (จาร) ทดขบ ยงขบ (อุป) ตงมั่นขบแล้ว จึงเรียกว่า "อุปัชฌาระสมาธิ"

เมื่อสามารถเอาทั้ง "จิต" ทั้ง "การกระทำ" รวมลงไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแน่วแน่เลยไม่มี "จิต" พุ่งข้าม สับสายไปเรื่องอื่นเลยจริงๆ "จิต" รู้ใน "การกระทำ" นั้นเรื่องเดียว "จิต" อ่าน "การกระทำ" นั้นอยู่อย่างเดียว "สมาธิ" เช่นนี้แหละเรียกกันว่า "สมาธิ" ที่เป็น "ฉาน"

ถ้าการกระทำ หรือการประพฤติ ตั้งใจอยู่ในเรื่องใด มี "จิต" คิดพิจารณาเอาใจใส่ตั้งมั่น อยู่กับเรื่องนั้นแน่วแน่

เท่าใด ก็เป็น “ฉาน” สูงขึ้นสูงขึ้นมาก
 เท่านั้น ดังนั้นเมื่อเริ่มรวมลงเป็นจุด
 เดียวได้จนปรุ่งแต่ง หรือ พิจารณา หรือ
 อ่านรู้เกิดปัญญาในเรื่องนั้นๆ ได้ ก็เรียก
 ว่าเป็น “อุปจาระสมาธิ” ได้ ถ้าจจจ
 อยู่รู้เรื่องได้ มีเหตุ มีผลในตัวเองเพียง
 แค่อ่อนๆ ก็เรียกว่ามี “อุปจาระสมาธิ”
 ชั้นอ่อนๆ หรือมี “ฉาน” อ่อนๆ ถ้าได้
 เรื่องราวเกิดแก่ “จิต” เป็น “ปัญญา”
 สูงขึ้นละเอียดขึ้น “จิต” นั้นก็เป็น “อุป-
 จาระสมาธิ” เพิ่มสูงขึ้นไปอีกเป็นลำดับๆ
 หรือมี “ฉาน” สูงขึ้นเป็นลำดับๆ เช่นกัน
 จนถ้าการกระทำต่างๆ อันเป็นอา
 การภายนอกก็ตาม ภายในก็ตามรวมต้ง
 ลงเป็นอันเดียวจริงๆ มีแต่ “จิต” รับรู้
 รับพิจารณาอยู่แต่กับการกระทำอย่างนั้น
 หรือเรื่องนั้นอย่างเดียวจริงๆ ไม่เอาใจใส่
 กับการ กระทำใด เรื่องใด นอกเหนือไป

กว่านั้นเลยจริงๆ เมื่อนั้นก็เรียกว่าเป็น “อัปปนาสมาธิ” เป็น “ฉาน” แท้ๆ
 ที่ดำเนินอยู่ตรงต่อ “จิต” ตรงต่อการกระทำไม่พุ้งขานแลบเลียไปอื่นเลย
 จริงๆ แท้ๆ “จิต” ขนคั้นเป็น “จิต” มี “พลัง” เป็น “จิต” มีความกลัว
 กล้า พระพุทธองค์จึงทรงสงเคราะห์เรียกว่า “จิตที่เหมาะสมแก่การงานโดย
 แท้” ไม่ว่าจะทำอะไรย่อมจะทำได้ที่สุด และจะส่งผลสำเร็จได้อย่างจริง
 แท้ที่สุดด้วย ความมั่นคงของ “จิต” เกาะอยู่กับ “งาน” นั้นสนิทยิ่งเท่าใด
 ยิ่งเป็น “ฉาน” ที่แน่วแน่นมั่นคงยิ่งเท่านั้น “พลัง” นั้นแหละย่อมเป็น
 “อำนาจ” เป็น “ฤทธิ์” ซึ่ง “ฉาน” ดังกล่าวนั้น ถ้าเป็น “ฉาน” ของพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้าที่แน่วแน่นมั่นคงสุดจะพรรณนา จนกระทั่งแม้พระองค์
 ทรงเดินจงกรมอยู่ “จิต” ของพระองค์ผูกพันแนบแน่นอยู่กับเรื่อง “การ
 เดินจงกรม” เรื่องหนึ่งเรื่องเดียวอย่างยังอย่างแท้ ถึงขนาดฟารอง ฟ่าผา
 ลงมาถูกคน ถูกวัวควาย ณ บริเวณใกล้ๆ ที่พระพุทธองค์เดินจงกรมอยู่นั้น
 พระองค์ยังไม่ได้ยินเสียงฟารอง ฟ่าผานั้นเลย “จิต” ตับจากทวารใดๆ
 พุ่งพุ่งแนบแน่นอยู่ในจุดเดียว (เอกัคคตารมณ์) อย่างแท้จริง และเป็นไป
 อย่างสูงยิ่งด้วยนั้นแหละคือ “พุทธวิสัย” คือความเป็นไปได้ของพระพุทธเจ้า
 อันหนึ่ง ซึ่งคนธรรมดาจะคาดไม่ถึง เตาไม่ออกเลย เพราะ “ฉาน”
 อันเก่งกาจ ขนาดนั้น นั้นแม้ พระอรหันต์ ธรรมดาๆ ก็ยังไม่อาจสามารถจะ
 กระทำได้เลยนั้น และคนธรรมดาๆ ก็จะต้องอย่างเหลือเชื่อไปเลย จะเป็น



คดีค่านเสียจนสนฤทธ
 ส.ส. เขียวราชคนหนึ่ง อย่อก้อชื่อเลข คดีค่าน พรบ.งบประมาณจนคี่สาม เมื่อ 3 วันก่อน
 สภาฯ บอกเลิกประชุม แต่เขาหมดแรงเลยนอนแอ้งแม้งอยู่บนโซฟา จนฟ้าสว่างแล้วยังไม่ตื่น!



● เอาน่า! คอยไปก่อนก็แล้วกัน เดี๋ยว ใจผู้แทน (ราชกร) ที่เขานอนหลับยังไม่ตื่นนั้น “คืน” ขนมาจริงๆ ก็จะช่วยหรอก เพราะเขา ก็เป็น “ราชกร”
 จริงๆ เขาก็เป็นผู้แทนราชกร ไม่ใช่เหรอ ? และเรื่องที่ทำให้เขา “เหนื่อย” นั้นก็เหมือนเรื่อง “เงิน” ที่เราต้องการเสียด้วย เขาเตียงเพื่อนำมาให้เรา
 ไม่ใช่เหรอ ? คอยไปหน้อยก็แล้วกัน เขาคงไม่เตียงเพื่อตัวเขาหรอก (ข้อสำคัญทำไมไป “คืน” ลูกออกมามี ๖ คน ! ใต้! กาม !)

เราไม่ได้ยิน ฯ

ก็ท่านหลับหรือ ฯ

เราไม่ได้หลับ ฯ

ก็ท่านยังมีสติญาณหรือ ฯ

เป็นอย่างนั้น ท่านผู้มีอายุ ฯ

ก็ท่านยังมีสติญาณตนอยู่ เมื่อฝนกำลังตก ตกอย่างหนัก ฟ่ำล่นอยู่

ฟ่ำดาอยู่ ไม่ได้เห็น และไม่ได้ยินเสียงหรือ ฯ

เป็นอย่างนั้นท่านผู้มีอายุ ฯ

ดูกรปุกกุสะ ลำดับนั้น บุรุษนั้นได้มีความคิดอย่างนั้นว่า นำ
อศักรรย์หนอ เหตุไม่เคยมีมาแล้ว พวกบรรพชิตย่อมอยู่ด้วยวิหารธรรม
อันสงบหนอ ดังที่ท่านผู้ยังมีสติญาณตนอยู่เมื่อฝนกำลังตกอย่างหนัก ฟ่ำ
ล่นอยู่ ฟ่ำดาอยู่ไม่ได้เห็น และไม่ได้ยินเสียง บุรุษนั้นประกาศความ
เลื่อมใสอย่างยิ่งในเรา กระทำปทัชฌิมแล้วหลีกไป ฯ

จากพระสูตรนั้นถ้าใครยังไม่เข้าใจใน “สมาธิ” ยังไม่เข้าใจใน
“ฌาน” อย่างดีแล้ว จะเข้าใจ “วิหารธรรมอันสงบยิ่ง” อันเกินกว่าจะ
เชื่อได้ง่าย ๆ นี้ ไม่ได้ง่าย ๆ เลย

แม้บุรุษคนที่เข้ามาหาพระพุทธองค์คนนั้น และได้แจ้งกับพระ-
พุทธองค์ว่า เมื่อก่อนฝนตก ฟ่ำล่น ฟ่ำดา จนกระทั่งได้ซบซู่ไล่เสียง
พระพุทธองค์ถึงขนาดว่า ท่านหลับหรือ ? พระพุทธองค์ทรงรับว่า ไม่
ได้หลับ เขาก็ยังฉงนถามกระชั้นเข้าไปอีกว่า ท่านยังมีสติญาณหรือ ?
ซึ่งหมายความว่า ท่านอยู่ที่หรือ ไม่หลับหรือ ไม่ได้ตายหรือหรือใน
ตอนนั้น ? พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่ายังมีประสาทที่ มีจิตรับรู้ (สติญา
ตน) อยู่ แต่ ไม่ได้ยินเสียงฟ่ำล่น ฟ่ำดา ไม่เห็นฟ่ำล่น ฟ่ำดา บุรุษนั้นก็
ได้ตั้งงงววยไป เพราะเขาก็เป็นปุถุชน เขาจะเข้าใจ “พุทธวิสัย”
อันนั้นได้อย่างไร

อำนาจของ “เอกัคคตาธรรม” (ความเป็นหนึ่ง) ที่พระพุทธองค์
แนบแน่นแน่วแน่นอยู่กับ “งาน” หรือ “การกระทำ” อย่างหนึ่งอย่างเดียว
ของพระองค์นั้น มันมั่นคง ตงมั่นจนกระทั่งไม่มีเศษเสี้ยวของ “จิต” แม้
น้อยนิดหนึ่ง (อุทัจจะ) แส่ออกไป หรือพุ่งแลบออกไปรับรู้ รับเห็น
เสียงฟ่ำร้อง ฟ่ำดาอันเป็นสภาวะอันสะเทือนรุนแรงเหลือประมาณนั้น

จึงสังเกตุได้ในพระพุทธพจน์ แม้ “หลับ” พระองค์ก็ไม่ได้
“หลับ” เพราะเหตุนี้แหละบุรุษนั้นจึงได้ถามอย่างงง ๆ อีกว่า หลับก็
ไม่หลับแล้ว ไม่งันมีสติอยู่ หรือ ตายอยู่หรือ ? ขนาดฟ่ำร้อง ฟ่ำดาลังไม่

ได้ยินไม่ได้เห็น ซึ่งพระพุทธองค์ทรง
ยืนยันว่า ไม่ได้หลับ ไม่ได้ตาย

นี่แหละคือ การตัดขาดจากโลก
การ “วิมุตติ” จากโลก การตัดขาดจาก
โลก เมื่อใดพระพุทธองค์ทรงทรงสมมุติ
โลก เป็น “สุญญตวิมุตติ” หรืออยู่ใน
“สุญญตวิหาร” (วิหารธรรมอันสงบยิ่ง)
แล้ว สมรรถภาพความไม่อะไรก็เป็นได้
ถึงปานนี้ ต่อเมื่อคลาย “สุญญตวิหาร”
จึงได้เห็นหมู่ชนที่มุ่งศุนกับบัวที่ถูกฟ่ำดา
ตายนั้น จนพระองค์ได้ตรัสถามบุรุษนั้น
ออกไปนั่นเอง

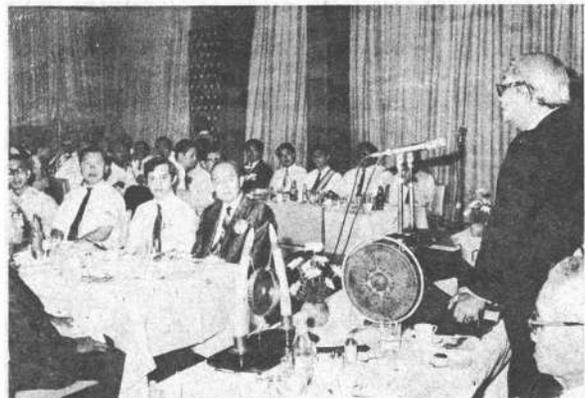
ดังนั้นเรื่องของ “สมาธิ” จึงไม่ใช่
หมายเอาการนั่งหลับตาเท่านั้น และเรื่อง
ของ “ฌาน” ก็ไม่ใช่ “สภาวะหลับ
ตา” เท่านั้นด้วย ซึ่งขอให้พยายามทำ
ความเข้าใจให้ทันนะว่า “สภาวะวิมุตติ”
นั้นจะต้องวิมุตติ ด้วยอำนาจ พลังของ ฌาน
และจะต้องเป็น “ฌาน ๔” (จตุตถฌาน)
ด้วย จึงจะเป็นฌานที่มี “จิต” แน่วแน่น
หนึ่งเดียวเฉยนิ่งอยู่จริง ๆ คือมี เอกัคคตา
กับ อุเบกขา ไม่มีวิตกวิจารณ์ ไม่มี ปิติ
ไม่มีสุขใด ๆ ทงสน ในขณะตัด ซึ่งก็ยัง
มีสติญาณตนอยู่ หรือยังมีจิตรู้ แต่ถ้าเป็น
ปฐมฌาน และมี “จิตรู้” หยาบกว่านก็
เรียกว่า “สุญญตวิโมกข์” คือยังมีความ
ปรุ่งแต่เงินเอกัคคตาธรรม หรือเรื่อง
หนึ่งเรื่องเดียว งานหนึ่งงานเดียวที่
พระองค์พึงรู้อยู่คนเดียว นอกจากนั้นจะ
เป็นอันใดในโลกล้วนไม่รู้ ไม่มี ไม่เห็น
เป็นสุญทงสน.

พวกนคร กว้างเตี้ยเรือเคียวอันที่ลึงมัน
ไม่ต้องพลาเรือกันให้ลึงจลือ

ปัญหาของนักศึกษา



นี่คือความฉลาดของคนชาวกรุงผู้ "หลงบ่คิดคิด" กว้างเตี้ยเรือ และจะต้องกิน กว้างเตี้ยเรือ ก็ ได้กินสมใจ และกินในลักษณะเอง เขาก็ไม่รู้ตัวเองว่ากินอะไร? เหมือนชาวพุทธก็ไม่รู้ว่าตัว "หลงบ่คิดคิด" ใน พุทธศาสนา แต่ไม่รู้ว่าตัวเองได้อะไร? หรือจะเอาอะไรจากศาสนาพุทธ?



“ปัญหา” นั่นคือ “ความรู้” อันเกิดขึ้น “จิต” ของ คน มีได้ ไม่เท่ากันเลยแม้แต่คนเดียวในโลก ทั้งที่เกิดแล้วตายไป ไม่รู้เท่าไร ๆ ก็ไม่เคยมีใครมี “ปัญหา” มีจำนวนเท่ากันอย่าง แท้จริงได้เลย ในคอลัมน์นี้จึงจะขอหยิบยกเอา “ปัญหา” ของ ท่านทั้งหลายที่ส่งมาเล่าแจ้ง แจกแจงสู่กันฟังเท่าที่จะเห็นคิ เห็นควร

“ปัญหา” จำนวนแรกที่จะขอหยิบเอามาก็คือ จากการ ปาฐกถา ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เมื่อ ๒๒ ก.ย. ๑๔ ณ ที่ประชุมสมาชิกรัฐสภา สโมสรโรตารี ธนบุรี โรงแรมโรแยล เรื่อง “การศึกษาขั้นอุดมศึกษาในประเทศไทย”

ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ได้ยกเอาข้อเขียนของ อาจารย์ เกษม สิริสัมพันธ์ ผู้ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำในมหาวิทยาลัย และได้คลุกคลีกับนักศึกษาศึกษามา จนพอที่จะแยกแยะประเภทของนักศึกษา ออกมากล่าวนำก่อนได้ดังนี้

ประเภทแรกเป็นประเภทไม่เอาไหนเลย คือสัก แต่เรียนเอาปริญญาบัตร ไม่ได้มีความสนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวใช้ชีวิตอย่างเรื่อยเฉื่อย ประเภทนี้มีจำนวน ราว ๆ ๘๐%

ประเภทที่สองเป็นพวกที่ชอบทำแต่กิจกรรม ชอบ จัดงานฟังเพื่อ และรักษาประเพณีอันส่งเสริมฐานะของนัก ศึกษาให้เด่นสำคัญขึ้น ไม่ค่อยสนใจการเรียน แต่มี อิทธิพลเหนือประเภทแรกอยู่มาก พวกนี้มีประมาณ ๑๐%

ประเภทที่สามเป็นพวกที่รื้อนวิชา มีความไม่พอใจ ต่อสิ่งต่าง ๆ อยู่เนืองนิจ ชอบคัดค้าน และเสนอทฤษฎี ต่าง ๆ พวกนี้ถ้าเรียกว่า “ปัญญาชน” ก็จะเป็นที่พอใจ มี จำนวนโดยประมาณไม่ถึง ๑๐%

ทั้งหมดนี้เป็นความเห็นที่ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ เห็นด้วยเป็น— อย่างมาก ทุกวันนมเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมายในมหา วิทยาลัย ทั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคคลภายนอก และเรื่องภายใน ของนักศึกษาเอง ซึ่งทุกคนควรจะให้ความสนใจ และพิจารณากันอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ ในประเด็นปัญหาต่อไปนี้

๑. ค่านิยม ทุกวันนี้เด็กไทยทุกคนมีความต้องการที่จะ

ฆาตกรรมปัญญา

เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยที่ไม่ได้คำนึงถึง สติปัญญา ทุน
ทรัพย์ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องแก้ไขเรื่องค่านิยมนี้ให้หมดไป
เพราะอย่างไรเราก็ไม่สามารถที่จะรับเด็ก ม.ศ. ๕ เข้าเรียนใน
มหาวิทยาลัยให้หมดทุกคนได้

๒. ในเรื่องความประสงค์ที่จะศึกษานั้นก็น่าเห็นใจ แต่
ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าการศึกษานั้นไม่ได้มีอยู่เฉพาะในมหาวิทยาลัย
เท่านั้น ประเทศเรากำลังพัฒนาอย่างรวดเร็ว เราขาดวิศวกร
แพทย์ และช่างฝีมือ เทคนิคต่างๆ แต่เท่าที่สังเกตดูมหาวิทยาลัย
ส่วนมาก ผลผลิตบัณฑิตในทางสังคมศาสตร์ซึ่งนับว่าผิดเป้าหมาย
พวกที่จบออกไปเมื่อไม่มีงานทำ ก็จะก่อให้เกิดปัญหาอย่างไร้ที่
สิ้นสุด

๓. การบรรจุงานให้แก่ประชากร ปัญหานี้ไทยเรายัง
หลีกเลี่ยงกันอยู่ ไม่มีใครกล้าสู้ปัญหาจริงๆ การตั้งมหาวิทยาลัย
ขึ้นใหม่เรื่อยๆ เช่นมหาวิทยาลัยตราดวิชานเป็นกรณีอาพราง
ความว่างงานของประชากร

๔. ด้านครูอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ไม่เพียงแต่ขาด
ปริมาณเท่านั้น แต่เรายังขาดคุณภาพด้วย และประการสำคัญ
ผลตอบแทนที่อาจารย์ได้รับจากการสอนก็น้อย เมื่อเทียบกับงาน
อื่น อาจารย์ที่มีอยู่เพียงวันมี ๓ ประเภทคือ พวกหวังก็คือชาตบ้าน
เมืองจริงๆ พวกกร้ออาชีพครู อาจารย์ กับพวกที่ไม่สามารถไป—
ประกอบอาชีพอื่นได้ พวกหลังนั้นมักอ่อนในหลักวิชา เมื่อสอน
ลูกศิษย์ ลูกศษย์ก็ยอมอ่อนลงไปอีกเป็นลำดับ มาตฐานการศึกษา
ก็ตกต่ำอย่างน่าเป็นห่วง เหมือนเช่นบางประเทศในเอเชีย

ข้อสำคัญและสุดท้ายก็คือ ตัวการศึกษา หรือตัววิชาที่
สอนกันอยู่ในมหาวิทยาลัย ม.ร.ว. คึกฤทธิ์มีความสงสัยอยู่ยาวนาน
แล้วว่า การสอนแต่วิชาเทคนิค—เฉพาะด้านแต่อย่างเดียวน่าจะ
เป็นปัญหา ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ แท้ที่จริงแล้วมหาวิทยาลัย
เป็นแหล่งผลิตผู้ทรงคุณความรู้ ไม่ใช่โรงเรียนสอนวิชาชีพ
บัณฑิตทั้งหลายควรจะได้รับการรู้จักตัวเอง สิ่งแวดล้อมและเข้าใจใน
สภาพของสังคม

แต่ปัญหาก็คือที่เริ่มแรกเสียแล้ว คือผู้จบ ม.ศ. ๕ ไม่ได้
มีความรู้ ความเข้าใจตามหลักสูตรที่วางไว้อย่างสวยงามแต่อย่าง



หันหลังให้ฟ้า หันหน้าโขยทราย แล้วก็นอนกรวยและสบายไป
(จาก น.ส.พ. สยามรัฐ)

ข้างปะไร! ความบริสุทธิ์อยู่ที่เรา ความเขี้ยคเป็นอยู่ที่ผู้อื่น บาปคือกา-
มวิตก บาปคือความพยาบาท บาปคือการเบียดเบียน ผู้ทำบาปยอมได้บาป
อย่าไปห่วงเสียเขาเลย “กรวย” หรือ “จน” มันไม่ได้ทำให้ “ใจสุข” ไปได้
คนจนที่ขยันทำงานอันสุจริต รู้จักใช้ รู้จักกิน รู้จักพอ รู้จักหยุด “ก่อ” สิ่ง
ที่จะเพิ่มภาระให้คนนั้นแหละคือผู้เดินทางดูตามพระพุทธร่องค์คร่ำ อย่านำไป
หลงคำหลอกลวงของคนที่ยุยงเหี้ยวว่านั่นเราจน เขาวยอะไรนั่นเลย!

วินัยพระภิกษุสงฆ์ ปญญา

โต คงรู้แต่เพียงเป็นนกกแก้ว นกขุนทอง พอเข้ามหาวิทยาลัยๆ ก็ไม่ได้มีการสอน ขนึนคยกระตือรือร้น

วิชาเทคนิคสอนแบบ “ชมเคื่อนควาท่ ไม่ คอชนนไฟ่เมืองไทย” เพราะลอกตำราฝรั่งมาทงคูน สอนเรื่องไกลตัว สิ่งท่ควรสอนก็ค้อ

๑. สอนให้รู้จักตัวเอง
๒. สอนให้รู้จักสิ่งแวดล้อม
๓. สอนให้รู้จักเข้าใจต่อสภาพบ้านเมือง และสังคมไทย
๔. สอนให้รู้จักใช้เหตุผลแบบวิทยาศาสตร์
๕. สอนให้รู้จักการพูด การเขียนโดยมีหลักเกณฑ์ และหลักเกณฑ์นั้นคือตรรก

เท่าที่สังเกต มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ก็พยายามคลำหาแนวทางอยู่ ที่สอนตามหลักคังกล่าวกมแล้วเช่นทอรรรมศาสตร์ ซ่งเป็นเรองท่น่าสนบสนุนและจับตาคูกันต่อไป หลักการ ๕ ข้อท่ายของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ ปราโมชนนถูกต้อง และได้ประโยชน์ท่ท่เดียว เพราะเป็นแนวเดียวกับหลักการของพระสัมาสมาธิพุทธเจ้าได้วางไว้มาแล้ว คือหลักของ “สัมาสมาธิ” นั้นเอง

การปฏิบัติโต ๆ ไม่ว่าจะเป็นสังคมหมู่ใหญ่ครอบโลกทั้งโลก หรือหมู่เล็กย่อยลงไปจนในบานหลังเคียวครอบครัวเดียว หรือแม้จะเพียงในคัวบุคคลซ่งจะพึงกระทำให้ตที่สุดได้นั้น จะต้องค่านึงถึง “วิปัสสนากรรมฐาน” และต้องปฏิบัติตนให้เป็น “สัมาสมาธิ” ให้ได้

คำว่า “วิปัสสนากรรมฐาน” นั้น เคียวนออกจะพันเผือกกันมาก เพราะความเห็นความเข้าใจ (ทฤษฎี) ของคนมันโยกย้าย เลือนเบือนออกไปจากจุดเดิม จนมีคนไป “หลง” อยู่แต่เพียงว่า “วิปัสสนากรรมฐาน” คือ นิ่งหลับตา

ท่จริงวิชา “วิปัสสนา” นั้นเป็นของพระพุทธเจ้าของเราโดยแท้ คือ “การรู้แจ้ง” ไม่ใช่ข่งม ๆ คล่า ๆ ทำอะไรก็ไม่วู่ว่าทำอะไรกันท่ ๆ งามยกันอยู่ อย่างเช่น นักศึกษาพากัน “งมฉาย” และผู้คนทงหลายพากัน “งมฉาย” กับโลกีย์ (มายาโลก) อยู่อย่างไม่วู่ว่าเห็นตเห็นอนนเอง พระพุทธเจ้าทรงสอนตายตัวเลยว่า จะต้องมีเหตุ มีผล เพราะขอคแห่งความรู้ออง “พุทธ” ก็คือ จับ “เหตุ” (สมุทัย) ของทงสิ่งทงทุกอย่างให้ ได้แล้วท่พยายามหาทางคับเหตุค่นนี้เสีย ทงสิ่งทงทุกอย่างก็จะดับได้ หรือถ้ายังไม่ดับก็จะต้อง “รู้” เหตุ “รู้” ผลท่จะเกิดในสิ่งท่เราไม่ดับนั้นให้ค้ จะต้องทำในสิ่งท่ควรทำท่นั้น

คำว่า “วิปัสสนา” หมายความว่า การรู้ให้จริง รู้ให้ยั้งลงไปท่ ๆ ซัด ๆ และคำว่า “กรรมฐาน” ก็หมายความว่า ฐานะท่ตนเองควรกระทำ หรือ

ทำให้ถูกตามฐานะท่แท้ ท่เราเองเป็นอยู่อย่าไปมัว “หลงผิด” กันอยู่ว่า วิชาพระพุทเจ้าสอนให้ค่นนงหลับตาเป็นเบือเป็นไป

ตั้งนหลักการ ข้อ ๑, ๒, ๓, ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ จึงตยตรงแทททกศึกษา หรือแม้คนทงคนควรจะนำ ไปคิให้มาก และทำให้ได้คยว มันไม่มีทางเสียผลเลย นอกจากจะก่อแต่ประโยชน์แท้ ๆ จริง ๆ

และข้อ ๔ ข้อ ๕ ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิค่นนก็เป็น “สัมาสมาธิ” ที่ถูกต้องคยว ก็อภคและคำว่า “สมาธิ” ในพุทธศาสนาเคียวนี้ คนไทยก็มักจะทำใจเขวเลอะเประไปว่าจะต้องไป “นั่งหลับตา” ออหนะแหละ ซ่งแทท่จริงยั้ง ไม่ใช่ “สมาธิ” ท่พระพุทธเจ้าทรงยกให้เป็น “สัมาสมาธิ” จนจค้วว่าอย่าง “อริยะ” หรืออย่างฉลาดแท้จริง หรือเป็นของชนชั้น “ปัญญา” นั้น ต้องเป็น “สมาธิ” ท่เรียกว่า “สมาธิ” คือการเป็นอยู่โดยกระทำให้ ถูก ต้อง เหมาะ ครอบ อย่ง แท้ จริง “สมาธิ” หมายถึงการปฏิบัติหรือการประพฤติ หรือการให้เป็นอยู่ เป็นไปอย่างนึ่งเสมอ ๆ และ “สัมาสมาธิ” ก็จะต้องประกอบไปด้วย องค์ท่ง ๗ ของ “มรรค” คือมี “สมาธิ” (ค้ ถูกต้อง เหมาะควร) ออ ๗ อย่างประกอบ ซ่งได้แก่ “ทฤษฎี” (เห็น หรือเข้าใจค้) อันต้องเห็น หรือเข้าใจให้ค้ให้ ได้ก่อนอนนว่า เราควรจะทำ “ทำ” อย่งไร ? ถ้าเห็นสิ่งท่เราจะ “ทำ” หรือสิ่งท่เรา “ประพฤติ” อยู่ไม่ได้ คอไม่ออก เข้าใจแม้ “ฐานะ” ท่ตนเองเป็นอยู่ หรือท่ตนเองควรปฏิบัติไม่ได้ เราก้จะทำ “ทำ” ผิดแต่เบองค่นท่เดียว ค่นน “สัมาสมาธิ” พระพุทธองค์จึงยกให้เป็นประธานของ “สัมาสมาธิมรรค” ท่งปวง

ปัญหา

กันนักต่อกันแล้ว และมันกำลังดำเนินตัวอยู่ทุกเมื่อเชียวด้วย ขอฝากนักบูชา “ปัญญา” คิดด้วยว่ามันเป็น “มหากษัตริย์” เพียงใด? หรือไม่?

ทำไมนักศึกษาที่รักแล้วเรียนเอาปริญญาบัตร ไม่ได้มีความสนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัว ใช้ชีวิตอย่างเรื่อยเฉื่อยนั้นมีถึง ๘๐%

ก็เพราะเหตุว่า เขาพากันเห็น “ชีวิต” คือการเหาะลอยเกาะอยู่บนฟองอันบางเบา (ของอะไรก็ตาม) เท่านั้น เขาเห็นความเป็น “อริยะ” หรือ “อัจฉริยะ” คือ การกระทำอะไร ๆ ก็ทำได้ จีบจืด ไม่จำเป็นจะต้องมี “ความชำนาญพิเศษ” ในอะไรที่นั่น เหตุเกิดมาจากไหน? ก็มาจากตัวอย่างของ “อริยะ” และ “อัจฉริยะ” อันเป็นผู้นำในเมืองไทยนี้แหละทำให้เด็กดู ทำให้เด็กเห็น ดังนั้นเด็กแกสอดเข้ามหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัยอะไรก็ตาม แกก็เหวี่ยงไปอย่างตนเอง ขอให้ ได้เรียน ขอให้ ได้ปริญญาบัตร ประกาศนียบัตรมาก็แล้วกัน แล้วก็จ้อออกมาทำงาน โดยเฉพาะรับราชการ การรับราชการของผู้มีปริญญาจึงทำเพื่อคังตนให้เหาะลอยขึ้นไปกับฟองอันบางเบาเท่านั้นที่เด็กแกเข้าใจ ไม่ใช่หมายถึงความรับผิดชอบแน่นอนแน่แท้ในความถนัดสันตติของแต่ละคนเลย ความไม่มี “รากฐานอันแท้จริง” ของ “การงาน” จึงไม่มีด้วย ยิ่งเด็กแกเฮโลไปสมัครสอบเข้าไปเป็น “นายทหาร” นั้นดูซิ มากมายกันขนาดไหน? เพราะเหตุอะไร? ก็เพราะ “ตัวอย่าง” อันผวนผืนทางนั้น และแล้วก็มาจนถึงโพลีตีพาย มาอภิปราย ป่ารุก วิจัยเหตุแห่งความเสื่อมต่าง ๆ

เห็นตัวอย่างเหลือเกินกับหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่สรุปรวมคำปาฐกถาของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ว่า นักศึกษาสมัยนี้ไม่ขาดก็เกิน และขอเห็นแถมขึ้นไปอีกด้วยว่า มันขาด ๆ เกิน ๆ เป็นตัวอย่างกันมาตั้งแต่ชั้นอาจารย์ ชั้นคนระดับประกาศนียบัตร ชั้นระดับปริญญาทั้งหลายที่ “ประพฤติ” คนอย่าง “หลง” จนกลายเป็น “หลอก” เด็กให้ “หลง” ตามกันกันต้อย ๆ อย่างไม่ ใงหูหงิ้วหัวด้วยการทำเป็น “ใหญ่” ทำเป็น “โต” ทำเป็น “โก้” ทำเป็น “โอ้อ่า” ทำเป็น “รวย” ทำเป็น “สุขเกษม” กันเหลือแสนนั่นแหละ

แล้วทำไมจะไม่ให้เด็กมัน “หลงเชื่อ” และอยากเอาอย่างล่ะ?

“งาน” อันจะเกิดประโยชน์แท้ ประโยชน์จริงนั้น อาศัยความโก้ อาศัยความใหญ่ โต อาศัยยศฐา และสรรเสริญกันนักหรือ? และโดยเฉพาะ “ความรวย” จะต้อง “รวย” กันไปทำไม ถ้าจะรวยไปเพื่อเก็บชุกกองไว้เป็นมรดก หรือสมบัติพระสุล้อย่างนั้น นับเป็นการบั่นทอนเศรษฐกิจอย่างร้ายเอาด้วย

อย่าลืมนะว่า “หลง” ที่จะเป็นรากฐานของ “งาน” อันแท้จริงนั้น อยู่ที่—

“กายกรรม” นั้นหรือกระทั่งคำจูนโลก ถ้าขาด “กายกรรม” เสียแล้ว “มโนกรรม” ข้นยอดแค่นั้น “วจีกรรม” สักก็สทศ เพียงใดมันก็หา “สันติสุข” แท้จริงเรียบร้อยแน่นแน่นไม่แคลนคลอนหาได้ไม่

นักออกแบบ นักสรรสร้างด้วยความคิด ถ้าไม่มีความสามารถในการลงมือลงมือเองแล้วละก็ ขอให้ เป็นนักฝันเพียงชนพามหาสถานปานใดก็ตาม จะไม่ก่อให้เกิด “ผลงาน” ใดๆ สำเร็จเป็นตัวเป็นตนออกมาได้เลยเป็นอันขาด

สถาปนิกเอกที่ตอกตาปู เลื่อยไม้ ขุดดินก็ ไม่เป็น จะไม่สามารถมีบ้านอยู่เป็นอันขาด ถ้าโลกนั้นมเขาคณเดียว แต่คนตอกตาปู เลื่อยไม้ ขุดดิน—เป็น ไม่ ต้องได้ชื่อว่า “ปัญญาชน” เลย ทว่าเขาจะทำบ้านให้แก่ตนเองได้ทีเดียว แม้โลกนั้นจะมีเพียงเขา ไม่มีสถาปนิกเกิดมาร่วมด้วยก็ตาม

ความเสมอภาคกันระหว่างผู้ประกอบการแรงงาน กับนักบงการ หรือนักคิด นักทฤษฎี หรือนักศึกษาประเภทที่สาม ดังกล่าวแล้วแต่ต้น ผู้หลงในคารมชมว่า “ปัญญาชน” นั้น จึงควรจะได้ใช้ “ปัญญา” ขบคิดให้มาก ๆ เฉิดว่า โลกเป็นอยู่ด้วย “รูป” กับ “นาม” อาศัยกัน จึงจะเกิด “โลก” หรือเกิดทุกสิ่งทุกอย่างได้

“รูป” ก็คือ “ตัวหุ่น” หรือผู้ประกอบการแรงงาน อันมีเป็นพื้นฐานในโลกไม่ว่าชอกมุมไหนของโลก จะต้องมีความมากกว่าผู้เป็นนักคิด นักบงการอย่างแน่แท้

“นาม” คือ “นักเขิด” หรือนักคิด นักบงการ และเมื่อเป็นนักคิด นักบงการ ชันมาได้ก็เลยสำคัญตนผิดคิดว่า มีความเหนือกว่า สูงกว่า ใหญ่กว่า โดกว่า

คັນมันออกมาจากความหวังดี



กรุณาจับ "สันติ" นี้ไว้ เพื่อรักษา "สันติ" ของคุณเถอะค่ะ

พระอภิธรรมว่า น่าเอามาคิด!

ข้อเขียนหรือบทวิจารณ์ที่จะได้อ่านนี้ ข้าพเจ้ามีได้หมายใจจะทำขึ้นเพื่อหา "เหตุ" ทะเลาะกับผู้อื่น และมีได้เขียนขึ้นเพื่อหมายใจจะ "ทำลาย" สิ่งใดๆ แม้ที่สุด "พระอภิธรรม" เพราะข้าพเจ้าเคารพและบูชา "พระธรรม" เหนือเกล้าเหนือเศียร แต่ที่เขียนออกมา ก็เขียนด้วยมีจุดหมายว่า เพื่อเป็นการเตือน "สติ" ล้างความ "ยึดถือ" ในผู้ที่ "หลง" ยึดถือ และขบขึงผู้ที่ยังไม่ "ยึดถือ" อย่าได้ไป "หลง" ยึดถือ เพราะพระพุทธเจ้าทรงสอนให้ปล่อยวางให้ได้ในที่สุด

บทวิจารณ์อยู่ปมาดัง คนที่เป็นกลางไม่เข้ากับพวกซ้าย ไม่เข้ากับพวกขวา แต่เมื่อมีผู้เลี้ยงซ้าย ยึดเอาข้างซ้ายไว้มั่นคง หลงใหล ข้าพเจ้าก็เลยขอยกโทษภัยของการยึดมั่นออกมาให้เห็นพร้อมกับขอสมมุติตนไปยึดข้างขวา แล้วหันหน้าไปอ่านข้างซ้ายออกมาให้เห็นว่า มันก็คือ "สมมุติ" คือ จุดที่เราจะยึดเอาจริงเอาจริงไม่ได้สักสิ่ง ไม่เที่ยง ไม่ตรง แฉงได้ วิปริตแปรผัน บิดพรูวได้อยู่ทั้งนั้น หรือแม้ที่สุด คำวิจารณ์ของข้าพเจ้าเองจะนำไป "วิจารณ์" ผกผัน บิดพรูว อ่านออกให้เห็นเป็นอีกแง่อื่น ๆ ไปอีกก็ยังได้อยู่ตามควร เพราะเลศนัยที่วิจารณ์ย่อมเกิดมาแต่การ "ปรุงแต่ง" มันเป็น "สังขารธรรม" ก็ยังคง "สมมุติ" อยู่นั่นเอง แต่เท่าที่ได้กระทำลงไปนั้นก็เป็นตัว "ความหวังดี" โดยแท้จริง ขอได้โปรดจงอ่าน "เจตนา" ของข้าพเจ้าให้ออก ข้อสำคัญจงหัดเป็นผู้ "ฉลาดในการรับเอา" เป็นผู้ "รู้ประโยชน์" อย่าเอาแต่ "โกรธ" และถือดีมี "มานะ" จับเอา "ประโยชน์" จากข้อเขียนนี้ให้ได้ นั่นเถิด เทอญ

คำสั่งสอนของบุคคลผู้ประกอบเรื่องๆ ในเมถุนธรรมย่อมเลอะเลือน และบุคคลนั้นย่อมปฏิบัติผิด นั้นเป็น
ธรรมอันไม่ประเสริฐในบุคคลนั้น คำว่า คำสั่งสอน ย่อมเลอะเลือน มีความหมายว่า ย่อมเลอะเลือนด้วย
เหตุ ๒ ประการ คือ คำสั่งสอนทางปริยัติย่อมเลอะเลือน ๑ คำสั่งสอนทางปฏิบัติย่อมเลอะเลือน ๑

(พระสุตตันตปิฎก ขุททกปิฎก มหานิเทศ ศิขรเมตตยสุตตันตปิฎกที่ ๗ ข้อ ๒๓๐-๒๓๒)

อภิธรรมว่า: “พระอภิธรรมปิฎก” ธรรมใดแสดง
ไว้เป็นส่วน ล้วนแต่ปรมาตมจักจะ คือ ตามความ
เป็นจริง อันมีเนื้อความ ไม่เปลี่ยนแปลง ผันแปร
เพื่อจะให้เห็นแจ้งในสภาวะธรรมนั้นๆ โดยไม่
กล่าวอ้างบุคคลมาเป็นสำคัญนั้น เรียกว่า “พระ-
อภิธรรมปิฎก” มี ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระ-
อภิธรรมนี้เป็นพื้นฐาน ในอันที่จะสร้างสรรให้มีสติ
ว่องไวมั่นคงและมีปัญญาหลักแหลม

ที่นั่นนำคิด: คำอธิบายตรงบรรทัดที่ขีดเส้นใต้ ถ้าจะ
ใช้ว่า “ตามความเป็นไปอันมีเนื้อความแจ้ง สภาวะ
สูงสุดในความหมายของภาษานั้นๆ และเพียงในช่วง
กำหนดเวลานั้นๆ” ก็จะต้องถือว่าไปยืนยันว่า “ความ
เป็นจริง ไม่เปลี่ยนแปลง ผันแปร” เพราะถ้ายืนยัน
ตั้งทยอยน โฉมน มนกับคภหลัก “อนัตตา” เมื่อเปลี่ยนแปลง
ไม่ได้แล้ว “พระอภิธรรม” ก็เป็นของเที่ยง ก็เป็น
“อนัตตา” เท่านั้นเอง แม้แต่ “สุญญตา” ก็ยังไม่คงที่ตาย
ตัว หรือเที่ยงแท้จริงๆเลย ยังยืมบัญญัติมาใช้ อนุโลม
ตามสภาวะที่เกิดขึ้นๆ ตั้งพระอภิธรรมเองก็ขยับอธิบายว่า
“อนัตตา” มีสมบัติเป็น “สุญญตา” ด้วย ดังนั้น “สุญญตา”
จึงคือ “อนัตตา” (ความยึดเอาเป็นตัวเป็นตนเที่ยงแท้หรือ
เป็นแก่นสารแท้จริงไม่ได้) และก็จริงดังที่อธิบายไว้ด้วย จึง
ควรจะพูดให้เป็นกลางที่สุด เพราะแม้แต่คำว่า “แท้จริง”
มันยังไม่เป็นจริง สำหรับในทุุกกาล หรือในทุุกๆ สิ่งที่มี
ความต่างคนต่างยึด

และที่ว่า “พระอภิธรรมปิฎก” มี ๔๒,๐๐๐ พระ-
ธรรมขันธ์ นี่ก็กระไรช่างละเอียดลออเหลือเกิน จนอยาก
จะให้ผู้เก่งๆ พระอภิธรรมแยกกอง (ขันธ์) ต่างๆ ออกมา
นับให้ดูเสียจริงๆว่า ไปแบ่งไปแยกเอากองพระธรรมแท้
ตรงไหนนะ

จะเป็นการสร้างปมเงื้องให้แก่ พระอภิธรรมมาก
กว่าละครมั่ง? คือ ไปแบ่งพระธรรมวินัยที่พระพุทธองค์
ทรงตรัสไว้เป็นสำนวนว่า มีมากมาย ๘ หมื่น ๔ พัน
พระธรรมขันธ์ (อันหมายความว่านั่นมากมายก่ายกอง)
แล้วก็เลยไปจัดแบ่งพระวินัยมี ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์
พระสูตรมี ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ แบ่งก็ให้ ๒
“พระ” นนน้อยหน้อย แต่ “พระอภิธรรม” นั้นต้อง
ใหญ่ต้องมาก จึงแบ่งเอามา ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์
จะได้ดูเป็น “พระ” ผู้ยิ่งใหญ่โอฬาริกกว่า “พระธรรม
(สูตร) กับ พระวินัย”

แต่เรื่องและผู้ช่วยสร้างพระอภิธรรมต้องเก่ง เพราะ
แยกละเอียดได้แม้ “กิลีส ๑๕๐๐ ตัณฑ์ ๑๐๘” ซึ่งเป็น
สำนวนไทยๆ เป็นคำคล้องจองอย่างไทยๆ ตัวเลขก็ภาษา
ไทย แต่อธิบายราวกับเป็นสำนวนของบาลีใช้เนื้อหาของ
ธรรมะอธิบายก็ได้ นี่แหละคือ เขาเก่งจริงๆ ถ้าแม้คำ
อธิบายกิลีส ๑๕๐๐ ตัณฑ์ ๑๐๘ นั้นในบาลีจริง ผู้
แปลบาลีเป็นภาษาไทยก็แปลได้เก่งยอดมากที่ลงตัวกันได้
ทั้งภาษาบาลี และลงตัวกันพอเหมาะในภาษาไทย แถม
คล้องจองเป็นเจ้าบทเจ้ากลอนชนิดที่เอาด้วย พร้อมสรรพ

๖๕.....

“๖๕๖๖”

คันมันออกมาจากความบังเอิญ

ก็สามารถแยกवलบลูกคุณหารเนอธรรมออกมาให้ดูกัน ได้ตรงจำนวนตัว เลขดังกล่าว ราวกับ กิลเลส กับ ตัณหานมันจะต้องเกิดมามี ๑๕๐๐ เท่า ไม่มากนักน้อยกว่า เพราะจะต้องคล้องจองสัมผัสกับคำว่า ตัณหา จะต้องลงตัวกับคำว่า ๑๐๘ อันเป็นส่วนคนไทยๆ ซึ่งเพียงพอว่า “๑๐๘” ใครๆ ก็รู้ว่ามีนัยหมายความว่า *มากมายหรือสารพัดสารเพ* ไม่ได้หมายความว่า จำนวนจะต้องลงตัวเป๊ะๆ เป็น ๑๐๘ ชั้น ๑๐๘ ตัวหรือ ๑๐๘ ขบวนการ ชะหน่อย

เมื่อเห็น เก่ง อย่างนี้ จึงทำให้อยากเห็น ที่แบ่ง พระ อภิธรรมเป็น ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระสูตร ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ และพระวินัย ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ว่างๆ กรุณาแบ่งออกมาเหมือนกิลเลส ๑๕๐๐ ตัณหา ๑๐๘ บวกลบลูกคุณหารกันออกมาอย่างนั้นให้ ได้เห็นบ้าง เกิด จะได้หายข้องใจ เพราะยังไม่เคยเห็น และถ้าจะให้ตีกับช่วยแยก แยะ “โจร ๕๐๐” ออกมาให้รู้บ้างก็จะได้ หรือความมากมายต่างๆ ที่พูด กันเป็นส่วนคนไทยๆ อันใช้กับทุกสิ่งว่า “๑๐๘ พันแก้ว (๑๐๐๘)” หรือ จะเอาแต่ “๑๐๘” ที่ใช้พูดกับทุกๆ เรื่องที่จะฟังพูดได้ เช่น “คนเรามัน ๘๘ ๑๐๘ จำพวก คมิงเลวมิง” อะไรพวกนี้ เป็นต้น ถ้าแยกพระธรรม วินัยออกเป็นเสี้ยวๆ ละเอียดคั้นมันได้ เชื่อว่าคงจะแยก “คน ๑๐๘ จำ พวกฯ” ดังตัวอย่างนี้ หรือ “๑๐๘” ที่พูดควบกับประโยชนอื่นๆ ทงหลาย



หรือจะให้ตีกับ “ต่างคนต่างคิด ๑๐๘—๑๐๐๘ ชนิด” อันหมายถึงสิ่งต่างๆ สารพัดออกมาให้ดูละเอียดด้วย และถ้า แยกแยะแจกแจง ๑๐๑—๗ ย่านน่าออก ให้ครบหมู่ครบเหล่าด้วยก็ยิ่งดีใหญ่ คิด ว่าก็คงจะแยกแยะได้ครบทีเดียว เพราะ มีสูตร (องค์ธรรม) มี ทฤษฎีเรียนจาก “พระอภิธรรม” มาครบแล้วนี่

อภิธรรมว่า: “อภิธรรม” แปลว่า ธรรมอันประเสริฐยิ่ง หมายความว่า เป็น **ธรรมที่มีอยู่จริง** เป็นธรรมที่เป็นจริง ได้แก่ พระอภิธรรมปิฎก ๗ คัมภีร์

ที่มันน่าคิด: โดยแท้ันอะไรๆ ก็มีอยู่จริงทั้งนั้น และที่สุดอะไรๆ มันก็ไม่คง อยู่หรือไม่อยู่จริง แม้จิต แม้เจตสิก แม้ รูป ที่สุดแมนิพพาน และที่มันอยู่โดย “ยึดถือ” ว่า “มี” นั้น มันมีอยู่จริงทั้ง นั้น อย่าว่าแต่ จิต—เจตสิก—รูป— นิพพาน เลย **ต้องทำความเข้าใจคำว่า “มี” กับ “ไม่มี” ให้ดี** อย่างเป็นทางการ หลงอยู่แต่ภาษา เพราะโดยสภาวะ แม้ที่

เจ้าพระยาศรีธรรมมาธิเบศ เป็นประธาน ประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์อาคารราชดำริอาเขต ของบริษัทราชดำริอาเขต จำกัด ขอให้เจริญเป็นทวีคูณ (อัครดา) ใหญ่ๆ โตๆ ถ้วนเพื่อลาก บศสรรเสริญสุข แก่อุดมนั เพียง! สวตมนต์ จันเจิมประเดิมฤทธิพรหม นามนต์ พรหมณ์เขาดนั เพราะ เป็นเรื่องของเขาโดยแท้

สุดอะไรๆ มันก็ไม่มีเป็นจริงเป็นจังได้ อย่าเป็น “สัตตทวิฏฐิกะ” ไปเสีย
 คือเป็นคนยึดมั่นหลงผิด เข้าใจว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้จะคงอยู่อย่างนั้นคงทนเที่ยง
 แก่ถาวรไม่ผันแปร คำพูดที่ขบคิดเห็นไต่กันจึงคือภาษาเท่านั้นที่ “ยึด
 ถือ” ไว้ สภาวะมันไม่มีหรอก มันไม่มีอะไรคงอยู่ มันไม่เที่ยงแท้ มันเป็น
 “อนัตตา” ทั้งสิ้น และจุดที่สมมติให้เป็นที่สุดก็คือ “สัญญาตา” ใน “อนัต
 ตา” นั้นๆ เอาด้วย ผู้ที่ยึดถือว่า “นิพพาน” มีอยู่ คือ ปุณฺณลิง
 อนาคตมีบุคคล ส่วนอรหันต์บุคคล ท่านไม่มีอะไรเลย แม้แต่ “นิพพาน”
 ท่านไม่ยึดแม้ “นิพพาน” แล้ว ถ้ายกขณขณว่า “มีและเที่ยง” (ยึดถือ
 เอาได้และหลงว่าคงทน) ก็คือ “คน” นั่นเอง เพราะ “คน” และเสขบุคคล
 (พระอรหิยะที่ยังไม่เป็นอรหันต์) นั้นยังเพียงอาศัยคำว่า “มี” เพื่อนำ
 พาไปสู่ความ “ไม่มี” ในที่สุด พระอรหันต์คือผู้ “ไม่มี” ในที่สุด อะไรๆ
 ก็ “ไม่มี” ทั้งสิ้น ต้องเข้าใจรู้อย่าง “สภาวะไม่มีอะไรเลย” (สัญญาตา)
 นั้นให้ไตร่ตรองจริงๆ จะเห็นจริง (เพราะความ “มี” นั้นคือ ความยึดอยู่ยังไม่
 ปลดปล่อยจริงวางจริง) ส่วนที่อะไรๆ ในโลกที่ยัง “มี” อยู่ นั้น พระอรหันต์
 ท่านรู้อย่างแจ่มแจ้งแล้วว่ามันล้วนคือ “สมมุติ” ทั้งสิ้น ไม่มีอะไรจริงแท้
 แน่นนอนเลย ไม่ว่าสภาวะหรือบัญญัติท่านยังมีชีวิตอยู่กับ “สมมุติ” ต่างๆ
 อันมีคน — สัตว์ — สรรพสิ่ง ฯลฯ เพื่อช่วย “สมมุติ” ต่างๆ เหล่านี้ ให้มี
 บัญญัติรู้อย่างที่ท่านบ้างท่านนั้น แต่ท่านก็ไม่ได้เห็น “คน” เป็น “คน
 จริงๆ แท้ๆ” เลย (แต่คนก็ “มี”) หรือแม้ “นิพพาน” ท่านไม่ได้ “หลง”
 ยึดถือหรือเข้าใจเป็นอย่างนั้นเหมือนปุณฺณลิงเข้าใจ ท่าน “ไม่มีอะไรจริงๆ”
 (ที่ไปหลงยึดหลงเกาะ) ที่ท่านยอม “มีอะไรอยู่” ก็เพราะท่านยอม “สม
 มุติ” เป็นอนุโลมตามสัตว์โลกที่ยัง “หลง” เท่านั้น
อภิธรรมว่า : เมื่อประมวลความหมายแห่งคำว่า อภิธรรม + อุดก

+ ส + คห เหล่านี้เข้าด้วยกัน
 แล้ว ก็มีความหมายว่า จิต เจตสิก
รูป นิพพาน และบัญญัติ ที่พระ-
 พุทธองค์ ทรง แสดง ไว้ ใน พระอภิ-
 ธรรมปิฎก ๗ คัมภีร์นั้น
ที่มันน่าคิด : ก็คำเรียกทั้ง ๔ หรือภา-
 ษาคนทั้ง ๔ (โดยพุทธศาสนิกชน) ที่
 ขบคิดไต่กันแต่ละคือ “บัญญัติ” โดย
 สภาวะแท้ๆ มันก็คือ “สมมุติ” ที่ยก
 เรียกกันว่า “ปรมาตถ” (ชั่วคราวตามช่วง
 เวลานั้นๆ) ในขณะที่มันแสดงสภาวะ
 อยู่ หรือปรากฏการณ์ที่เหลืออยู่ หรือคือ
 สิ่งทคนผู้หลงยึดว่า “มีอยู่” ใครเป็นผู้
 หมกคลงโดยแท้จริง ๔ สิ่งนี้คือของ “ไม่
 มี” เป็น “สัญญา” แท้ๆ มันไม่เหลือคง
 เที่ยงอยู่ได้หรอก ไม่มีอะไรเป็นตัวตน
 จริงๆ ไม่ใช่สิ่งที่จะกำหนดเอาได้ว่า
 เป็นอันนี้ คืออันนั้น ไม่ใช่แก่นสารหรือ
 สาระสำคัญอะไร ไม่แท้ไม่จริง อย่าไป
 มัวแบ่งพวกแบ่งเหล่า ว่านั่นจริง นั่นไม่
 จริง อะไรอยู่ให้เสียเวลากันเปล่าๆ มาก
 นัก เพิ่งเพียรเข้าไป “รู้อย่าง” สภาวะ
 ธรรมแท้ๆ เท่านั้นๆ ดีกว่า



แต่ทำไม “พุทธ” ต้องไปแย่งเขา
 ทำกันหนอ มันเป็น “ทาง” (มรรค)
 ที่ใช่ “ทาง” แล้วหรือหนอ!



พล อ.อ. ทวี จุลละทรัพย์ ในฐานะนายกสมาคมศิษย์เก่าบ้านสมเด็จฯ เป็นประธานพิธีเปิดป้ายอาคารที่ทำการสมาคม ณ



รัฐสภาใหม่ของไทยราคากว่า ๖๐ ล้านบาท หลังจากลงมือสร้างมาหลายเดือนแล้ว นายวรการ บัญชา ประธานรัฐสภาเพิ่งจะทำพิธีวางศิลาฤกษ์เมื่อตอนเที่ยงวันอังคารที่ ๗ นี้

งานอย่างนี้ ขวาวาสเขาก็ทำกันได้ และทั้งดั่งถูกเรื่องด้วย ผู้เป็นคนก็อย่ามโนคิดว่าให้ทำผิดประเภท ผู้เป็นพระก็ควรอธิบายความจริงแก่กันด้วย มิใช่ว่ากิจนิมนต์นั้นจะไม่มีขอบเขต

คืนมนต์ออกมาจากความบังเอิญ

อภิธรรมว่า: พระอภิธรรมกล่าวถึงธรรม ๒ ประการ คือ ปรมัตถธรรม ๑ และบัญญัติธรรม ๑ ปรมัตถธรรมเป็นธรรมที่มีเนื้อความอันไม่วิปริตผันแปรเปลี่ยนแปลงเลย ปรมัตถธรรมนั้นมี ๔ คือ จิต เจตสิก รูป และ นิพพาน

ส่วนบัญญัติธรรมนั้น ไม่มีสิ่งตัวเอง เป็นเอง แต่เป็นสิ่งที่บัญญัติขึ้น สมมุติขึ้น เพื่อใช้เรียกขานกันตามโวหารของโลก ตามความนิยมเฉพาะหมู่เฉพาะเหล่า

ที่มันน่าคิด: “ปรมัตถ” ก็ยังผันแปร ที่จริง “ปรมัตถ” ถ้าจะพูดให้ชัดว่า เป็นเพียง “อิตตาชัฏคราว” หรือคือ สมมุติชัฏคราวที่เราขอ “ยติ” มาใช้ศึกษา ใช้เป็นตัวอย่าง ใช้เป็นอุปกรณ์แห่งการทำงาน แห่งการเรียน แห่งการรู้ และเข้าใจแจ้ง และที่สุขุมนั้นก็แปรไป จะไม่มีอยู่จริง และไม่คงเที่ยง จะไม่คำฟ้าดินสลาย ถ้าอย่างนั้นถูก เพราะไม่ขัดกับประโยคที่ว่า “สพเพ ธมฺมา อนตฺตา” ธมฺมทั้งหลายทั้งสันตงปวง ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง ไม่ใช่เราใช่เขา แต่เป็นอีกสิ่งหนึ่งตะหาก ไม่ใช่แก่นสารอะไร หลงยึดว่าไม่วิปริตแปรผันไม่ได้ เพราะ “พระอภิธรรม” ก็ยังคือ “ธมฺมา” อยู่ด้วย (อันหมายถึงทั้งสภาวะและบัญญัติที่เดียว) พระพุทธพจน์บทนี้ไม่ได้ละเว้น “ธมฺม” อะไรสักสิ่ง คำว่า “สพเพ” นั้นรวมหมดถ้ามีสิ่งไม่วิปริต ไม่แปรผันเป็นของเที่ยง คงที่ ยั่งยืน มันขัดกับพระพุทธพจน์บทนี้เท่านั้นเอง “ปรมัตถ” แปลว่า “เนื้อหาที่ยอมรับกันสูงสุด” ซึ่งก็ยังไม่คงที่ ยังแปรผัน ยังประกอบด้วยกาลเวลา กาลใด “เนื้อหาที่ยอมรับกันสูงสุด” เป็นไปเช่นใด ก็ต้องนับสิ่งนั้นเป็น “ปรมัตถ” ซึ่งมันก็ล้วนไม่มีอะไรจริงสักสิ่ง เช่น ในยุคพุทธกาล หรือก่อนพุทธกาล คนหาะได้เขามาจริง และยังเห็นกัน

ได้จริง “คนเหาะได้” จึงเป็น “ปรมัตถ์” เป็นเรื่องของ “จิต” เป็น “พลังจิต” เป็นการแสดงความเป็น ความเกิด ความมีอำนาจ และความจริงจัง หรือความแท้จริงยิ่งใหญ่ (เก่งจนใช้เป็นที่ยึดถือเป็นเครื่องพึ่งพาแห่งชีวิตได้) ในยุคคนสมัยนั้น ทุกคนจึงยึด “จิต” (วิญญาณ) เป็นใหญ่ ยึด “จิต” เป็นของสูงสุด และพึ่งพาอาศัย “พลังอำนาจจิต” กันจนจนหลงเข้าใจว่า “จิต” คือ “พระเจ้าเป็นเจ้า” “จิต” คือ “ปรมาตมน์” จนกลายเป็นพวก “สัสตทิกวรี” กันไปมากหลาย การมีพิธีการ มีศาลา มีเวทย์มนต์ มีลัทธิประพฤติต่างๆ เพื่อ “พาเอาอำนาจจิต” ให้แก่ตนจึงมากมาย เพราะเขาอาศัย “จิต” ช่วยตนได้จริงๆ แม้การเจ็บไข้ได้ป่วย แม้การเป็นอยู่ที่เกิดความไม่สะดวก การเกิดทุกข์ (อย่างโลกีย์) ทั้งหลาย ตลอดไปจนกระทั่งอาศัยพลังจิตช่วยต้านทานความหนาว ความร้อน ทนได้ต่อความเจ็บ ทนได้ต่อคมมีดคมดาบ หรือของคมของแหลมต่างๆ ไปจนกระทั่งมีฤทธิ์อำนาจล่องหนหายตัวเหาะฟ้าดำดินได้ ล้วนแต่ยังเป็นไปได้ และยังเป็นจริงอยู่อย่างมากมายหลากหลายกลื่อนกลั่น จนไม่มีใครขบข้องสงสัยกันหนักหนา (เช่นคนในยุคในสมัยนี้ ไม่ข้องใจในพดลมหรือเครื่องทำความเย็นช่วยบำบัดร้อนให้คนได้ และเรือเหล็กหนักพันตันลอยน้ำได้ เหล็กหนัก ๓ตันเหาะข้ามโลกไปพระจันทร์ ได้นั่นเอง) แต่เดี๋ยวนี้ยุคนี้ “พลังจิต” สูงเยี่ยมอย่างนั้นไม่มีแล้ว อำนาจจิตมันต่ำ “อำนาจจิตสูง” หาได้ยาก คนเหาะหาได้ยาก ทว่า “แห่งเหล็กหนักเป็นพัน ๆ ตันเหาะได้” นั้นเกิดมีขึ้นมาแทน “แห่งเหล็กเหาะ” จึงเป็น “ปรมัตถ์” แทนที่ เพราะ “การเหาะได้” นั้นยังเที่ยงอยู่ ยังเป็นไปได้อยู่ ยังคงมีเขื่อนอยู่ แต่เปลี่ยนวิปริตจาก “คนเหาะ” ไปเป็น “แห่งเหล็กเหาะ” ถือว่า “อำนาจจิตสูง” คิดให้คิดนะ ในขณะที่เรากำลัง “ยึด” เอาเรื่องการเหาะ” เป็นสำคัญ “เป็นเนื้อหาสาระสูงสุด” ที่มันเป็นจริงมีอยู่จริง ถ้าคำว่า “ปรมัตถ์” คือ ความสำคัญอันหมายความว่า มี “ปรม อตถ์” คือ มีเนื้อหาสาระอย่างนั้นอย่างนี้ (คือเหาะ) เป็นที่ยอมรับกันว่าไม่แปรผันไม่วิปริต คือยังมีลักษณะเช่นนั้น (ลักษณะ) มีหน้าที่หรือกิจเช่นนั้น (รส) มีอาการปรากฏดังเช่นนั้น (ปัจจุบันฐาน) มีเหตุที่ทำให้สิ่งนั้นเกิดด้วยนั้น หรือมันมีความเป็นอย่างนั้นคงที่อยู่อย่างไกลเคียงสูงสุด (ปทัฐาน)

เมื่อเป็นเช่นนั้น “การเหาะ” ในยุคนี้ก็ไม่ใช้ “จิต” ไม่ใช้ “อำนาจจิต” เสียแล้ว แต่เป็น “วัตถุ” เป็น “อำนาจแห่งวัตถุ” ยึดครองความเป็น “ปรมัตถ์” ในการเหาะใช้ “จิต” ที่เคยมีอย่างนั้นเคยเป็นอย่าง

นั้น เดียวนี้ไม่เที่ยงเสียแล้ว แปรผันไปแล้ว ความ “วิเสส” ในลักษณะต่างๆ ดังกล่าววนต้อยลงไปหมดแล้ว หมดพลังไว้เร็วแรง ไร้ฤทธิ์ จะเป็นอย่างเดิมคงที่คงเที่ยงไม่ได้เสียแล้ว ความไม่เที่ยง (อนัตตา) มันก็แสดงตนอยู่ครองทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างนั้นเอง หรือใครจะยืนยันยืนยันว่า “คนเหาะได้ด้วยจิต (จริง ๆ)” เที่ยงแท้และเป็นจริงยิ่งกว่า “เหล็กเหาะได้ด้วยพลังงาน (จริง ๆ)” สำหรับยุคนี้ ? หรือแม้จะทนร้อนทนหนาว ยุคนักใช้ฮีเตอร์ ใช้แอร์คอนดิชันแทน ใช้ “ความวิเสสของจิต” กันที่ไหน ทนเจ็บทนปวดก็ใช้วัตถุรองรับหรือเคลือบทางสัน คนผู้สามารถเอา “จิต” มาใช้ได้จริงๆ (คือ รู้จักตัวตนของจิต รวมเอาพลังงาน มาจากจิตมาใช้งาน กันรอนกันหนาวกันเจ็บกันปวด หรือแม้ที่สุดเอามาระลึกชาติได้ เอามาระลึกรู้ชาติกำเนิดของคนอื่น หรือเอามาใช้ทายใจทายจิตคนอื่น อันเป็นอำนาจจิต เป็นความวิเสส ความเก่งของจิตที่เรียกว่า “อภิญญา”) มันก็มันน้อยจนเรียกว่า “มี” ก็เชือกก็ไม่ไต่เสียแล้ว “วัตถุ” ต่างหากที่มันเก่งกว่ามันวิเสสกว่า มัน “เด่น” กว่า และยึดถือพึ่งพาได้ยิ่งกว่าในรูปของกาละสมัย

ดังนั้น “ปรมัตถ์” จึงพึงอย่าได้อธิบายว่า เนื้อความอันไม่วิปริตแปรผันจิต เจตสิก รูป นิพพาน จึงจะครองความเที่ยงแท้อย่างนั้น เป็นไปอย่างนั้นมีลักษณะ รสชาติ ปัจจุบันฐาน ปทัฐานอย่างเช่นนั้นคงที่เหมือนเดิมไม่ว่าในยุคไหนๆ ก็เที่ยงแท้มีเช่นนั้นเป็นเช่นนั้นได้

(อ่านต่อฉบับหน้า)

“อ นาริยะ” จะชุกวิญญานมากกับความตั้งใจ ความโอ้อ่า และความมากมี

● แฝงอยู่กับโลกีย์

● มากมีในโลกุตร์



จากโฆษณาในหนังสือพิมพ์



พระอาจารย์ธวัช เจ้าอาวาสวัดหนองม่วง มอบเงินผ่าน ชทร. ไทยรัฐ ไปช่วยเหลือผู้ประสบทุกข์ก่อนหน้าท่วมหนองคาย

● (บน) สามนางสาวไทย (คำบ๊วย) กำลังแสดงความโอ้อ่า มากมี (ให้คนหัดเอาอย่างตาม) (ขวา) พัดยศ พระอาจารย์เล็ก เปรมดี วัฒนศิริศรี ได้รับพัดยศ จากสมเด็จพระวันรัต หลังจากได้พระราชทานฐานานุกรมเป็นพระครูใบฎีกา



“อ นาริยะ” จะชุกวิญญานมากกับความตั้งใจ ความโอ้อ่า และความมากมี

“อ นาริยะ” จะชุกวิญญานมากกับความตั้งใจ ความโอ้อ่า และความมากมี

ต้นมันออกมาจากสิ่งสารพัดทุก

มันต์เหมือน "ความฉลาด" ที่ชาวโลกีย์หลงว่า "ปรมัตต์"

● แฝงอยู่กับโลกีย์

● มากมีในโลกุตร์

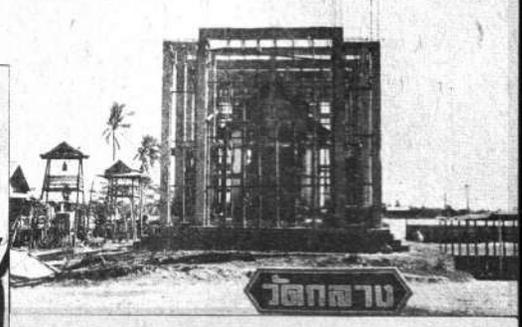
จากโฆษณาหน้าหนังสือพิมพ์



● ฉลองสมณศักดิ์

พระครูโสภณธรรมมาจารย์ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ และได้รับการแต่งตั้งเป็นรองเจ้าคณะ อําเภอบ้านหมี่ คณะศิษย์จึงร่วมกันจัดงานทำบุญฉลอง วันอาทิตย์ที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2514 เวลา 11.00 น. ถวายอาหารบิณฑบาตแด่พระสงฆ์ เวลา 15.00 น. ถวายน้ำสรงพระครูโสภณธรรมมาจารย์ ในงานมีแขกเกียรติของท่านเป็นที่ระลึก

ตงพหุเสถาณาโคบุญนงพระโอบโตวัดกตลางเมืองขอนแก่น ซึ่งก่อสร้างค้างคองมาแต่ปี 2512 เพราะขาดทุนทรัพย์ก่อสร้าง เรือผู้มีจิตศรัทธาบริจาค สร้างค้อมเติมได้ทีปลัดน้อย เจ้าอาวาสได้ทศโอกาส



● เลหลังทrophyสน 'มิตร' โคมไฟฟ้าชนหนึ่ง ซึ่ง ประ ชาชน ไป ประ มูล ได้จาก การบอกขายเลหลัง ที่ บ้าน ของ อุดดี ศาว หนึ่ง "มิตร ชัยบุญชา"



"วันสถาปนา ธรรมศาสตร์ 37 ปี" สมเด็จพระสังฆราช ทรงรศ นํามนต์ ให้นักศึกษามหา วิทยาลัยธรรมศาสตร์ ให้เจริญอยู่ใน ธรรมะควบคู่ไปกับวิชา เพราะอันวิชา การแก้แค้นเคือง ทว่าชาคคุณธรรมนั้ ร้ายกาจยิ่งนัก

มันต์เหมือน "ความฉลาด" ที่ชาวโลกีย์หลงว่า "ปรมัตต์"

มันต์เหมือน "ความฉลาด" ที่ชาวโลกีย์หลงว่า "ปรมัตต์"

ค้นมันต์ออกมาจากสี่ปี่สี่วัก

เหลือละออง "อริยะ" โดย "สัจจะ" ที่ซุกตัวอยู่ในซอกหนึ่งของโลกีย์กรำ

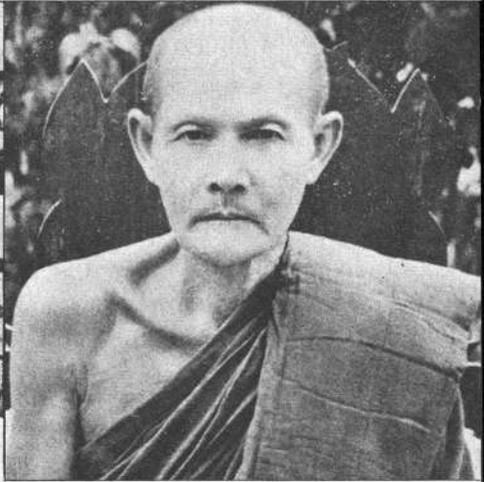
เหลือละออง "อริยะ" โดย "สัจจะ" ที่ซุกตัวอยู่ในซอกหนึ่งของโลกีย์กรำ

● พohaได้ ในโลกีย์



● สมเด็จพระบรมราชชนนี ฯ โปรดเกล้าพระราชทานเครื่องแบบอุปกรณ์การเรียนแก่นักเรียนชายหญิง ๕๒๗ คน พระราชทานเครื่องนุ่งห่ม ยา เมล็ดพันธุ์ ผักและอื่น ๆ แก่คนชราประชาชน และของเล่นแก่เด็กเล็กๆ

● น้อยเต็มทีกับโลกุตร์



● พระอริยะภริหิตะเจเรจเจ้า (พระอาจารย์มัน)



● (ภาพกลาง) พระยาธรรมมหาเกษตร อดิต ส.ว.ก. เช่นหนังสือที่ค้นราคา ๒ ล้านบาทเศษ ให้เทศบาลชลบุรี เมื่อไม่นานมานี้

(ภาพล่าง) สองหนุ่มไทย-อเมริกันอุทิศชีวิตช่วยคนป่วยโรคเรื้อน

สองหนุ่มนั้น ไทย คือ นายประกอบ นุตล (คนลูกโหดในภาพ) และ จำอากาศเอกเป็ยริลส วอชิงตัน สองบุรุษผู้มีจุดมุ่งหมายในทางเดียวกัน ซึ่งนายประกอบ นุตล ได้ประกอบอาชีพการธนาคารมานานถึง ๑๔ ปี แต่ปรากฏว่าเขาได้ลาออกจากธนาคาร ไปทำงานที่ คริสต์จักร แห่ง ประเทศไทย และ จ.อ. วอชิงตันนั้นก็บอกอยู่แล้วโดยตำแหน่ง ทั้งสองเคือุทิศชีวิตส่วนหนึ่งเพื่อบุคคลผู้มา สงสารในโรงพยาบาลโรคเรื้อนแม่คคิน เชียงใหม่ ปรากฏว่าทั้งบุคคลทั้งสองต่างอยู่ห่างแทบจะเรียก ว่าสุดขอบฟ้า แต่ทั้งคู่ประสคคีัยร่วมกันทำให้เขา ได้พบกัน และร่วมกันกรุยแสดวางทาง ชีวิตให้แก่ผู้ บวยทเกือบจะสิ้นหวังเหล่านั้น เขาทั้งสองได้ พยายามช่วย ทั้งแรงทรัพย์ และร่างกายแรงใจโดย แมแต่ตั้งใจสื่อบรมมาชีพให้แก่คนบวย. สาธุ!



เหลือละออง "อริยะ" โดย "สัจจะ" ที่ซุกตัวอยู่ในซอกหนึ่งของโลกีย์กรำ

ค้นมันออกมาจากสี่งสี่วักคุกั

- กลายเป็น "สันค้ำ" ร้อนๆแม่เอ๊ย!
- และกลายเป็น "บุญ" ร้อนๆแม่เอ๊ย! จ้า!

จากคอลัมน์โฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์อันกลาดเกลื่อนมากมาย ดังเช่น :-

นักเลงพระเบ็ญทาน

ท่านที่สนใจดวงหาพระบูชา และพระเครื่อง
 เชิญติดต่อได้ทศวรรษรุ่งคราม คณะ ๓๕
 พระพุทธรูปแบบเรียงแถวขนาดหน้าตัก ๘ นิ้วบูชา
 องค์ละ ๓๐๐ บาท พระพุทธรูปแบบตั้งโต๊ะ หน้าตัก ๘
 นิ้ว บูชาองค์ละ ๓๐๐ บาท พระกระฉับมีคทา ไร่ทาง
 เมตตามหานิยม และค้ำทางแดงหาไรศตวรรษราชองค์
 ละ ๒๐๐ บาท.

ต้องการของดี เชิญอ่านตรน

พระครูพรหมดรร (ทองพ้อเนตร โสภโศ) ได้ทำพิธี
 ปลุกเสก กุมารชาติถันหา ค้ำทางเมตตามหานิยม กุมิ
 ครองบ้านเรือน จะประกอบพิธีปลุกเสกและเทศน์มหา
 ชาติ วันพุธ ๕ สิงหาคม ๒๕๕ ๕ ณ. วัดสร้างใหม่ ต้อง
 การพบและบริจาคทรัพย์สมทบทุน สร้างพระอุโบสถ
 (ขณะกำลังก่อสร้างพระอุโบสถอยู่) ขอเชิญที่วัด
 สร้างใหม่ พรหมมาชตถกติการวมธรรมใน พญา
 ไท พระนคร โทร๗๗๑๕๑๕ มีพระเครื่องราชขององค์
 และพระพุทธรูปบูชา สมบูรณ์แก่ผู้ทว้อมบริจาคด้วย
 ท่านที่ ทักขรอน ต้องการให้ตรวจหาชีวิต โดยการ
 นั่งทรงในรัศมีโรครกรรมเก่า ที่กรรมาน ในเรือนร่าง
 ขอเชิญพบได้ทุกวัน
 (คณะกรรมการจัดสร้างวัดผู้ประกาศ)

สร้างพระมงคลนิมิตร

ระเบียบการสร้างพระมงคลนิมิตร ขนาดพระพุทธรูป
 "พระมงคลนิมิตร" องค์ใหญ่สูง [ทั้งฐาน] 140 ซม. องค์
 กลางสูง [ทั้งฐาน] 61 ซม. องค์เล็กสูง [ทั้งฐาน] 45 ซม.
 ตั้งองค์ที่ 1. สถานการศึกษา ในวัดบวรนิเวศวิหาร โทร.
 816427 2. มูลนิธิมหากรุณาชีวิตอาสา โทร. 817801 3.
 บริษัทจากวงศอาภรณ์ ถนนพระสุเมรุ โทร. 815644 4. สำนัก
 งานใหญ่ของธนาคาร รงทอง อนุญาติให้ผ่อนได้ โดยชำระ
 ครึ่งหนึ่งของค่าสร้างแต่ละขนาด และมีเหรียญสมเด็จพระมหา
 สมณเจ้าฯ ซึ่งสร้างเป็นพระระลึกในงานมหาสมณานุสรณ์ กับทั้ง
 มีเหรียญสมเด็จพระสังฆราชเจ้าฯ ซึ่งสร้างเป็นที่ระลึกในงาน
 นิตย

ยังมีผู้ต้องการ

วัดโชยพุกขาราม [สัมปทานใน] หมู่ที่ 1 ตำบล
 บ้านใหม่ อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา ยังมีผู้ต้องการ ทาง
 รถเข็นที่สะดวกมาก โดยแยกจากทางหลวง อ.เมืองถึง อ.
 บางน้ำเปรี้ยว ท่านที่สนใจจะประกอบมหาคุณโปรดติดต่อ
 ต่อเจ้าอาวาสได้ทุกวัน

งานฉลองพระประธาน

วัดพรหมมาชตถกติการาม [หลวงพ้อเนตร] หลัง รร.
 พานระมกัสนัน คั้นแดง ทำพิธีฉลองพระประธาน ตั้งแต่วันที่
 5-9 ส.ค. 14 มีมหาพรหมโกษา ดิเก, คนตรีลูกทุ่ง ตลอดจน
 ...

งานฉลองกุฎิ

พระครูโต๊ะ สุวัฒนา เจ้าอาวาสวัดรางคำทอง และ
 คณะกรรมการวัด ขอเชิญท่านที่เคารพไปร่วมอนุโมทนา
 ในงานฉลองกุฎิขุติมาประจักษ์ธรรม. ประปาขนาดเล็ก
 โรงจักรไฟฟ้า ที่ท่านผู้มีจิตศรัทธาได้ร่วมกับบริจาคให้กับ
 ทางวัดรางคำทอง ค. บางน้ำเปรี้ยว อ. บางเลน จ. นคร
 ปทุม กำหนดงานวันอาทิตย์ที่ 15 สิงหาคม 2514 เวลา
 ๑.30 น. พระสงฆ์ทรงสมณศักดิ์ ๑ รูป เจริญพระพุทธมนต์
 เวลา 10.30 น. ทำพิธีเปิดป้าย เวลา 11.00 น. ถวาย
 ภัตตาหารเพล ภาลภาณมีมหาพรหมโกษา

มุงหลังคาพระอุโบสถ

วัดอามสุชาราม พระนาถ ธนบุรี จัดมุงหลัง
 คาพระอุโบสถทอดผ้าสามัคคี-เทศน์มหาชาติ วันที่ 3-4-
 5 ก.ย. นี้ ท่านที่ร่วมทำบุญสร้างโบสถ์ตั้งแต่ สองร้อยบาทขึ้น
 ไป จะได้รับพระบูชา ๕ นิ้วหนึ่งองค์ ถัดจากวันที่ พระมหา
 สมเกียรติ สุริยบุญโค เจ้าอาวาส โทร. 670823 ทางจังหวัด
 ขอค่าส่งสิบบาท

หาทุนสร้างกุฎิสงฆ์

วัดใหม่โพธิ์นคร ต.วัดอรุณ อ. บางกอกใหญ่ จ.ธนบุรี
 โทร. 63873 พุทธาภิเษก พระพุทธรูปบูชา และพระเครื่องวาง
 ของสงฆ์ วันที่ 2-3 และ 4 กรกฎาคม 2514 โดยพระคณาจารย์
 ทรงคุณวุฒิ 9 รูป เสร็จแล้วจะนำพระทั้งหมดมาบูชาพระอุโบสถ
 ถัดจากสามเดือนไตรมาส ท่านที่สังฆของพระไว้จะรับได้ในวันที่ 5
 ตุลาคม 2514 ติดต่อที่เจ้าอาวาส ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ราย ได้
 สมทบทุนสร้างกุฎิสงฆ์

ทำบุญออกพรรษา

วัดพระอาสาสุเรนทร์ ตำบลสามวาตะวันตก อำเภอมิน
 บุรี จังหวัดพระนคร กำหนดงานออกพรรษา วันแรม
 1 ค่ำ เดือน 11 วันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2514 มีกัฆการพระ 108
 องค์คือข้าหลวงในแรม 1 ค่ำ เวลา 9.00 น. เช้า และทางวัด
 ได้เปิดกรพระสมเด็จพิมพ์ต่างๆ ให้เข้าไว้สักการบูชาเป็นที่
 เศษ คัดคือได้ทุก ๆ วัน

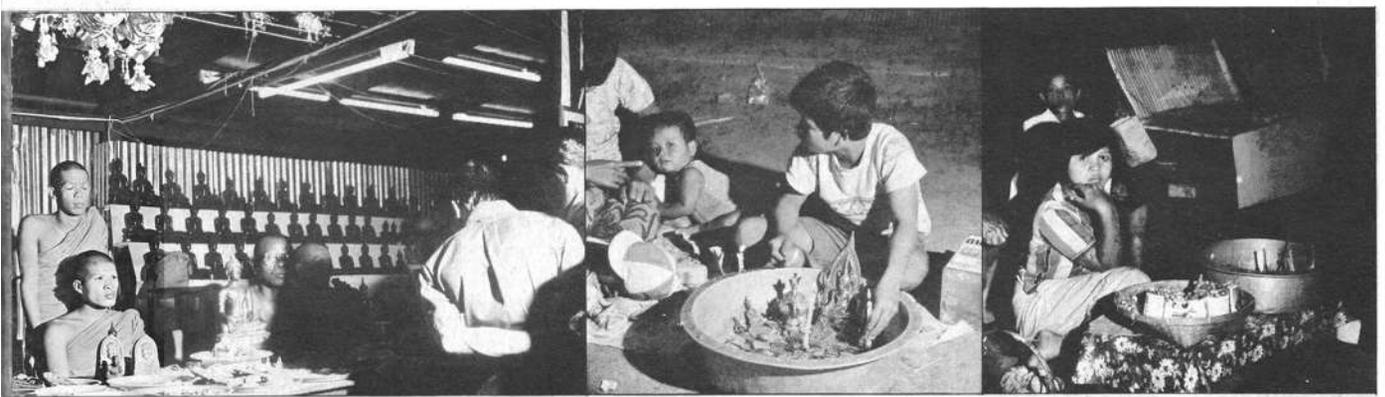
แล้วมณฑลผานพร้อมกบพยับแดดและความเป็น "อนัตตา"

แล้วมณฑลผานพร้อมกบพยับแดดและความเป็น "อนัตตา"

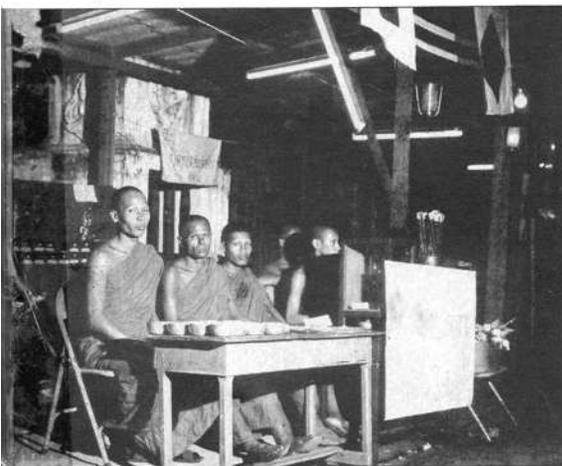
ค้นมันออกมาจากสิ่งสกปรก

นี่หรือคือ พุทธ!

เราได้ภาพเหตุการณ์ “พ่อค้า” ที่นำเงิน “ทุกซ์” มาเป็นปกหลัง “อโศก” ฉบับแรกอย่างเหมาะสมทีเดียว ที่จริง “พ่อค้า” เขียงนมนกนคกตคนในวงการพุทธศาสนา ซึ่งบ้างก็แอบแฝงบ้างก็ ค้า ขาย กัน อย่างโจ่งแจ้ง เป็นล่ำเป็นสัน เช่นรายที่ได้ภาพมาให้ชมนี้



ลองพิจารณากันให้ดี ๆ เกิดว่า “ฐานะ” ต่างๆ ในภาพที่เห็นเปรียบเทียบกับนี้ เหมือนกันอยู่หรือ? รูปใดผู้ใดควรเป็นอยู่ใน “ฐานะ” ใด?



แต่ทำไมจึงช่างเหมือนกันเสียนี้กระไร!
 ดังนั้นถ้าจะกราบไหว้บูชาผู้ใดผู้หนึ่งในที่นี้
 ก็ย่อมต้องกราบไหว้ผู้ใดผู้หนึ่งอันก็มี
 “ฐานะ” เหมือนกัน แต่ถ้าไม่กราบไหว้บูชาผู้ใด
 ก็ต้องไม่ด้วยเหมือนกัน

วิธีปฏิบัติของทุกซ์

ความเรว้นนแหละที่พาให้ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว โดยเฉพาะ “ใจ” นั้นเร็วก่อนอื่น

เราดี ยุครุ่งอรุณ



5 นพท

ศาสนา

